

Giới thiệu Mê Muội

Editor: fallen2

Thể loại: Hiện đại, ngọt sủng

Số chương: 88 chương + 3 ngoại truyện

Nội dung chính của truyện xoay quanh chuyện tình ngọt ngào đáng yêu của một mỹ nữ ngân hàng đầu tư Tần Thư, năm 23 tuổi gặp một người đàn ông toàn diện đàn áp cô. Tâm tư của cô cũng giống như tâm tư của những cô gái hiện đại yêu thích những chàng đẹp trai, suy nghĩ chín chắn có EQ cùng IQ cao.

Hàn Phái: Em thích gì ở anh ta?

Tần Thư trả lời rõ ràng: đẹp trai, trưởng thành hấp dẫn, EQ và IQ cao.

Hàn Phái: Chỉ có ba điều này?

Tần Thư gật đầu.

Giọng Hàn Phái trầm thấp, từ tính: Nếu em thích người đàn ông như thế, anh đều có, còn cao hơn bất cứ kẻ nào.

Tần Thư:...

Bạn đang đọc truyện *Mê Muội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1-1

[Hôm nay là ngày 14 tháng 2 năm 2014, 5:30 sáng, bây giờ tôi đang trên máy bay.

New York đến Luân Đôn, khoảng cách hơn 6000 km?

Nửa năm nay, tôi không nhớ nổi mình đã bay qua bay lại bao nhiêu lần.

Luân Đôn là nơi hiện tại anh ấy làm việc, tôi luôn nghĩ liệu có một ngày tôi có thể ngẫu nhiên gặp anh ấy trên một con phố ở Luân Đôn không?

Nhưng cuối cùng cũng không có ngày đó.

Hôm nay là ngày 19 tháng 10 năm 2014, thời tiết Luân Đôn chuyển lạnh, lại còn có mưa nữa.

Tôi ở nơi anh ấy có thể đến, đi loanh quanh cả ngày.

Vẫn không thể gặp được anh ấy.

Hôm nay là ngày 13 tháng 2 năm 2015, bây giờ đã 1:30 sáng rồi, tôi vật lộn do dự hơn nửa giờ, cuối cùng cũng lui thời gian đi Luân Đôn lại.

Mong anh ấy hết thấy đều bình an.]

Tần Thư vô tình chuyển đến dòng trạng thái riêng tư trong vòng bạn bè, hiện tại là tháng 12 năm 2017, dòng trạng thái này được đăng hai năm trước.

Lúc đó cô chỉ tiện tay viết những cảm xúc trong lòng vào bản ghi nhớ trong điện thoại, chưa bao giờ nghĩ lấy việc này chứng minh bản thân mình đã từng rất chú tâm, sau đó muốn đổi điện thoại, không cam lòng xóa nó, liền cắt đoạn rồi đăng dòng trạng thái này lên.

Nếu hôm nay không nhìn thấy đoạn ghi chép này, một thời gian rất dài rồi cô không bận tâm suy nghĩ đến, hóa ra bản thân cũng từng tùy ý si tình như vậy.

Kỳ Kỳ! Bạn đang bỏ hả? Có thể nhanh lên một chút được không?

Kỳ Kỳ là nữ danh của cô, tiểu Bạch Nhất đang gọi cô.

Cô và Bạch Nhất học cùng một trường đại học ở New York, cô học nghiên cứu sinh Tài chính, Bạch Nhất học khoa máy tính.

Nhà trường cho nghỉ đông, hôm nay cô về nước, Bắc Nhất đến tiễn cô, cậu ta đang đẩy hành lý của cô đi phía trước.

Bắc Nhất nhìn đồng hồ, không còn nhiều thời gian nữa, cậu ta lại thúc giục một lần nữa: "Kỳ Kỳ, nhanh lên!" bắt đầu kéo dài âm cuối.

Tần Thư bình tĩnh trở lại, không kiên nhẫn ngắt đầu lên nói: "Cậu có thấy phiền không?"

Cô vẫn không nhanh không chậm đi đến phía trước, lại cúi đầu nhìn điện thoại.

Cô nhìn chăm chăm vào dòng trạng thái đó hồi lâu, đã là vật còn người mất, dường như giữ lại cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Cô chọn phím xóa, cuối cùng khi cô xác nhận xóa, ngón tay cô dừng lại.

"Hủy bỏ" "Xác nhận"

Do dự mấy giây, vẫn quyết định tạm thời không xóa nó, lại cất điện thoại đi.

Đột nhiên có người chạm vào tay cô, Tần Thư không kịp thu lại, ngón tay cái đã ấn thẳng vào phím "Xác nhận", trong chớp lát dòng trạng thái biến mất.

Lần này là hoàn toàn mất rồi.

Tần Thư: "..."

Lừa gạt công tâm, cô bỗng chốc ngắt đầu, ánh mắt lạnh thấu xương.

Cô nghĩ rằng tự mình xóa là một chuyện, người khác vô ý khiến cô tình cờ xóa là không thể tha thứ được.

Một hàng bốn năm người đi qua bên người cô, tất cả đều mặc trang phục công sở, ngoại trừ người ngoài cùng bên trái, mấy người khác đều đang đẩy hành lý, cử chỉ vội vã.

Người va vào cô khả năng cao là người đàn ông mặc áo gió màu đen, dáng người thẳng tắp, cũng là trung tâm của đoàn người, cao lớn nhả nhặn, vô cùng bắt mắt.

Người đàn ông đang nghe điện thoại, vì xung quanh ồn ào, Tần Thư cũng không nghe thấy anh ta nói gì.

Hàn Phái vừa rời lúc lấy điện thoại ra không cẩn thận va vào Tần Thư một chút, chính anh cũng chưa phát hiện ra.

Là Hạ Cánh Nam từ ngân hàng đầu tư gọi tới, hẹn gặp mặt.

Hàn Phái cười nhạt nói: "Tôi nay không tới kịp rồi, tôi còn đang ở sân bay Kennedy, ừ, bay thẳng đến Thượng Hải, tối mai mới về Bắc Kinh, được, vậy tối 7:30 gặp."

Cất điện thoại, Hàn Phái hỏi trợ lý: "Tư liệu về công ty AC đã chuẩn bị tốt chưa?"

Trợ lý gật đầu: "Tất cả đều đã được chuẩn bị tốt rồi ạ."

Ngừng mấy giây, trợ lý nhắc nhở Hàn Phái: "Hàn tổng, có tin tức xác thực nói, Hạ Cánh Nam từ chức ở ngân hàng đầu tư tại Luân Đôn, đến làm việc cho ngân hàng đầu tư Hải Nạp toàn cầu, về Bắc Kinh phụ trách khu vực Trung Quốc của Hải Nạp."

Hàn Phái hơi kinh ngạc: "Từ Luân Đôn về nước?"

Trợ lý: "Vâng, tối hôm qua nghe được tin tức, vậy hạng mục của chúng ta có nên tiếp tục giao cho Hạ Cánh Nam không ạ?"

Hàn Phái gật đầu: "Ừ, tôi chỉ làm việc với người này thôi, còn với ngân hàng đầu tư nào không quan trọng."

Trợ lý không nói thêm lời nào nữa.

Đoàn người đi xa.

"Tớ hỏi cậu đến cả đường cậu cũng không đi được phải không? Lần sau đi đường đừng nhìn điện thoại nữa có được không hả?!" Bắc Nhất lại quay trở lại, không kiên nhẫn lôi kéo cô đi về phía bên trái.

"Phiền chết mất, buông tay!" Tần Thư đang vì dòng trạng thái đã biến mất hoàn toàn kia mà bức bối không chịu nổi, cô nhìn bóng dáng mấy người đã đi xa, tức giận tích tụ trong lòng, không biết làm sao liền dùng sức ném điện thoại vào trong túi.

Vẫn chưa hết giận, lại hung hăng đạp vào chân Bắc Nhất một cái.

Bắc Nhất: "..."

Cậu nhe răng trợn mắt chịu đau, trong lòng thầm mắng một câu "đồ ác độc!"

Cậu khom lưng vồ vồ ống quần, " Vẫn là mẹ Phương hiểu cậu, dặn dò kĩ lưỡng tớ nhất định phải giám sát cậu chặt chẽ, nếu không có người đàn ông đẹp trai nào xuất hiện, oạch một cái là cậu chạy theo người ta rồi."

Bặc Nhất cho rằng Tần Thư tức giận là bởi vừa rồi khi cô nhìn thấy người đàn ông đẹp trai ấy, cậu lại kéo cô ra đây, nên trong lòng cô khó chịu mới đá cậu.

Tần Thư khôi phục tâm tình, tháo kính râm xuống, tìm giấy tờ chuẩn bị làm thủ tục đăng ký.

Vừa rồi trong chốc lát, cô muốn chạy đi tìm người kia, nhưng mà giữ anh ta lại thì nói cái gì bây giờ?

Nói anh ta đã làm mất đoạn tình cảm đã qua của cô rồi?

Bất anh ta phải bồi thường?

Bặc Nhất ngồi trên rương hành lý, đầu gục xuống chân, cảm hơi nhếch lên: "Này, cậu còn giận không?"

Tần Thư liếc cậu một cái, không thèm phản ứng lại.

Bặc Nhất thấy cô vẫn giữ cái bản mặt ấy, cậu chủ động lên tiếng: "Tớ biết tên người đàn ông vừa rồi."

Tần Thư không chút để ý nói: "Tên là gì?"

Bặc Nhất: "Hàn Phái."

Tần Thư ngược mắt: "Hàn Phái?"

Bặc Nhất: "Ừ, tổng giám đốc tập đoàn Vạn Hòa, Hàn Phái, người Bắc Kinh." Cậu đã gặp Hàn Phái rất nhiều lần, đều là gặp được khi đi theo bố tham gia các bữa tiệc.

Tần Thư căn bản không để tâm, cô biết thừa bản lĩnh bịa đặt láo toét của Bặc Nhất, khi còn nhỏ đã từng được lĩnh hội, rõ ràng cô còn chưa đá cậu, cậu đã kêu cha gọi mẹ nói cô đánh cậu.

Sau đó cô liền đánh cậu thật, dù sao cũng đã ghánh tiếng ác, đánh hay không cũng vậy.

Cô biết tập đoàn Vạn Hòa, cũng biết chủ tịch Vạn Hòa họ Hàn, nhưng chưa từng nghe qua có người nào tên Hàn Phái.

Bạn đang đọc truyện *Mê Muội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1-2

Một lúc sau, "Haizz, cậu có chút phản ứng đi!" Bặc Nhất bắt đầu dè dặt nhìn cô, "Không lừa cậu đâu, anh ta là Hàn Phái thật đấy, ngày trước phụ trách thị trường nước ngoài của tập đoàn Vạn Hòa, mấy năm nay thân thể ông anh ta không tốt lắm, anh ta mới quay về tiếp quản tập đoàn."

Bây giờ Tần Thư mới nhìn mặt Bặc Nhất, suy nghĩ hai giây, lấy di động ra nhanh chóng tìm kiếm hai từ Hàn Phái, tìm thấy không ít tin tức với ảnh chụp, bao gồm cả ảnh bóng dáng và sùon mặt, đúng là anh ta.

Được lắm, cô nhớ kỹ rồi.

Bắc Kinh không nhỏ, nhưng trong ngành tài chính cũng không tính là lớn, rồi một ngày sẽ gặp được anh ta.

Thời gian vừa đúng, Tần Thư chuẩn bị đi làm thủ tục check-in, cô hỏi Bặc Nhất khi nào thì về nước, cậu ta trả lời cho có lệ, nói muốn cùng bạn học làm xong một hạng mục.

Thật ra, cậu ta ở lại để theo đuổi một mỹ nữ học bá.

Tạm biệt Bặc Nhất, Tần Thư đi đến quầy bán vé.

Trên máy bay, cô lấy di động ra, bây giờ thật sự đã không còn dòng trạng thái kia nữa.

Cô lại đang một dòng trạng thái ở chế độ riêng tư,

[Hôm nay là ngày 16 tháng 12 năm 2017, ở sân bay Kennedy tôi gặp Hàn Phái, anh ta va vào tôi một cái, dòng trạng thái đã nhiều năm không xóa được kia cứ như vậy lơ tay xóa mất rồi.

Không biết Hàn Phái là khắc tinh của tôi hay là của "anh ấy"]

Mười mấy tiếng đồng hồ trên máy bay, cuối cùng cũng về tới Bắc Kinh.

Cha mẹ vội vàng đi họp, là ông nội đến đón cô.

Tài xế cầm hành lý của cô đi trước, Tần Thu kéo cánh tay ông, hai ông cháu trò chuyện thân mật, không nhanh không chậm đi ra ngoài.

Ông nội Tần theo thói quen cúi xuống xem chân Tần Thu, vẫn không đi tất, mắt cá chân lộ ra ngoài, liền trách: "Nói bao nhiêu lần rồi, trời lạnh phải giữ ấm."

Tần Thu dùng sức ôm cánh tay ông, giọng điệu làm nũng nói: "Cháu không lạnh chút nào."

"Mấy hôm nay Bắc Kinh hạ nhiệt độ, dự báo còn có tuyết lớn, cháu ra ngoài sân bay thử xem, trời lạnh khiến người ta mắc bệnh đấy." Nói xong liền lấy từ trong túi áo ra một cái túi nhỏ tinh xảo, " Vào toilet đi vào, ông ở chỗ này chờ cháu."

Ông nội Tần đưa cho Tần Thu túi giấy nhỏ, bên trong là một đôi tất bằng vải bông, màu đỏ chót.

Tần Thu hí hóp, trong lòng muốn từ chối, nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoãn cầm tất đi vào.

Vì theo đuổi phong cách ăn mặc chính tề, sau khi lớn lên cô chưa bao giờ đi tất.

Mấy năm nay, đến New York công tác và học tập, mỗi lần mùa đông về nhà, ông nội cũng chuẩn bị tất cho cô, vẫn là những màu sắc cô hay mặc khi còn bé. Màu đỏ, màu hồng phấn.

Để đối phó ông nội, lúc đó cô sẽ mang, sau khi về nhà mình thì cấp tốc cởi ra.

Nhưng lần sau đến chỗ ông nội, ông vẫn sẽ chuẩn bị một đôi tất.

Chỉ là không nghĩ tới, hôm nay ông nội lại đem tất đến tận sân bay, thế nào cũng bắt phải mang chúng vào ngay bây giờ.

Tần Thu từ toilet đi ra, không thể chịu được khi nhìn vào đôi chân của mình.

Hôm nay cô đi một đôi dây búp bê màu nâu nhạt, kết hợp với đôi tất bông màu đỏ rực, chẳng ra cái gì cả, trông rất gai mắt.

"Ồ, như vậy nhìn thuận mắt hơn nhiều." ông nội Tần đánh giá cô một phen, cho ra một cái đánh giá như vậy.

Tần Thu: "... " Cô chỉ có thể mỉm cười bất đắc dĩ.

Ngồi trên xe, ông nội Tần từ tay vịn lấy ra cặp mắt kính và một quyển sổ cũ đã ố vàng, đeo kính lên rồi bắt đầu nghiên cứu.

Ông, ngài đang xem gì thế? Thời trẻ, bà gửi thư tình cho ông à?" Tần Thu cười ngồi dựa sát vào ông nội.

"Đứa trẻ này, cháu nói bừa cái gì đấy." Ông nội cầm quyển sổ ngồi dịch dịch ra xa, thân thể nghiêng về phía sau.

Hai năm nay, bệnh viện thị ngày càng nặng, ở khoảng cách gần không nhìn rõ rốt cuộc trên giấy viết cái gì.

"Rốt cuộc là bảo bối gì vậy ạ?" Tần Thu kẻ sát vào cuốn sổ, chữ viết bằng màu mực xanh trên giấy đã nhạt màu, nhưng vẫn có thể nhìn thấy chữ trên giấy viết gì.

"Ông, ngài đánh cờ với bạn còn ghi chép lại nữa ạ."

Trên giấy có ghi lại ngày nào ông cùng ai chơi cờ, chơi mấy ván, còn có tình hình thắng thua, đi bước nào thì thua.

Ông nội Tần lại lật sang một tờ khác: "Ừ, có nhìn lại mới có tiến bộ."

"Tại sao đột nhiên ông lại nhớ tới việc xem cái này?"

Hôm nay hiệp hội cờ vua tròn một năm thành lập, bọn họ tổ chức hoạt động kỉ niệm, sẽ có rất nhiều người đến, mấy năm nay ông bận rộn không có thời gian chơi cờ, nhìn lại ghi chép trước kia, phải biết người biết ta mà."

Xem một lúc, ông nội Tần tháo mắt kính xuống xoa xoa hốc mắt, "Ông cũng học cái này từ ông Hàn đấy, ông ta mỗi lần chơi cờ đều ghi lại, còn kiên nhẫn giảng giải cho đối phương nữa, bước nào không nên đi như vậy."

"Ông Hàn xấp xỉ tuổi ông ạ?" Tần Thụ tùy ý hỏi một câu.

"Ông Hàn lớn hơn ông mười tuổi, năm nay đã 89 tuổi rồi, năm trước làm phẫu thuật, thân thể đã không bằng trước kia nữa, cũng đã nhiều năm không đến chơi ở hiệp hội, hôm nay ông ấy cũng đến, ông phải cùng ông ấy học hỏi lẫn nhau."

Tần Thụ gật đầu, thì ra là thế.

Cô án huyết thái dương đang nhảy thành thịch, mặt mũi rã rời.

Ở New York là ban ngày, bây giờ vẫn là ban ngày.

Kể tiếp là không thể phân biệt nổi ngày đêm, khổ sở chịu đựng giờ giấc đảo lộn.

Ông Tần lại tập trung xem quyển sổ ghi chép, chột nhốt tới việc gì đó, trung cầu ý kiến của Tần Thụ: "Bố mẹ cháu gần đây rất bận, bà nội cháu cũng đi du lịch rồi, trong nhà không có ai, cháu có muốn cùng đi xem đánh cờ không?"

Tần Thụ gật đầu đồng ý, dù sao cô cũng định dành một buổi sáng cùng ông nội nói chuyện phiếm, về nhà hay ở bên ngoài cũng như nhau.

Cô nhớ tới chưa báo bình an cho Bạc Nhất, lấy di động ra gửi tin nhắn cho cậu ta: [Tớ tới rồi.]

Bạc Nhất: [Ừ, lệch múi giờ đúng không? Đúng rồi, buổi chiều tớ nhận được yêu cầu thực tập của cậu rồi, là ngân hàng đầu tư Hải Nạp. Tại sao bây giờ họ mới gửi tới đây?]

Tần Thụ: [Trước đây, anh tớ bảo tớ đến tổng công ty lấy, tớ bận suốt nên vẫn chưa lấy được, có thể là thư ký gửi qua cho tớ.]

Hóa ra là có chuyện như vậy, Bạc Nhất lại hỏi: [Nghỉ đông cũng chỉ hơn một tháng, cậu còn muốn đi thực tập?]

Tần Thụ: [Ừ, nếu không cũng lãng phí thời gian, lại nhàm chán.]

Bạc Nhất: [Cũng đúng, người không có đàn ông bên cạnh như cậu, đúng là rất nhàm chán.]

Tần Thụ: [Cút!]

Bạc Nhất cười, bắt đầu gõ chữ: [Vậy cậu nhanh chóng tìm một người đi, tuy đàn ông trưởng thành nội liếm như Hạ Cảnh Nam không nhiều lắm, nhưng cũng không phải là không có, đúng lúc cậu muốn đến ngân hàng đầu tư thực tập, không chừng có thể gặp được người lợi hại hơn cả Hạ Cảnh Nam.]

Vừa muốn gửi đi, cậu lại cảm thấy không ổn, rốt cuộc thì mấy chữ Hạ Cảnh Nam cũng chính là tử huyết của cô ấy.

Bạc Nhất lại xóa đoạn tin nhắn này đi, chỉnh sửa lại: [Vậy cậu nhanh chóng tìm một người đi, nếu không tớ còn tưởng cậu đối với tớ có tình ý đấy, tớ sẽ áy náy lắm!]

Tần Thụ: [Còn không mau cút đi!]

Một lát sau, Bạc Nhất lại gửi cho cô một bức ảnh chụp chính diện của Hàn Phái: [Soái ca đang nhìn cậu đấy, chúng ta không thể tức giận, phải thực nữ, ngoan ngoãn, tao nhã ~]

Tần Thụ: "..."

Tác giả có lời muốn nói: Các bảo bối, tôi mang soái ca mỹ nữ tới đây ~

Hôm nay chỉ nói về nam chính, Hàn Phái sẽ là một người đàn ông làm các bạn mê muội ~bài này không cầu huyết ~

Bạn đang đọc truyện *Mê Muội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Tần Thụ cùng ông nội chơi một buổi sáng ở hiệp hội cờ vua, buổi trưa bọn họ còn tổ chức liên hoan, ông nội Tần sợ Tần Thụ ăn cùng bọn họ sẽ thấy nhàm chán, bảo cô về trước.

Lúc gần đi, rất nhiều người bảo cô ở lại ăn cơm.

Đặc biệt nhiệt tình nhất là ông Hàn, đối xử với cô rất tốt. Buổi sáng cô học được rất nhiều điều từ ông ấy, cho dù đó là nghệ thuật đánh cờ hay một số điều liên quan đến thương trường.

Ông nội Tần uyển chuyển từ chối thay cô, nói cô buổi trưa đã có hẹn với bạn rồi.

Ông nội tiễn cô ra đến sân: “Muốn ăn gì thì về nhà bảo đầu bếp làm, buổi chiều ông sẽ về.”

Tần Thư: “Không cần phiền toái như vậy đâu ạ, cháu về chung cư bên kia.”

Ông nội Tần hỏi: “Bạn của cháu có biết hôm nay cháu về không?”

Người bạn mà ông nội nói tới là bạn thân của cô Nhan Ngạn. Sau khi tốt nghiệp đại học, ông nội tặng cho cô một căn chung cư, cô không cho thuê, mỗi lần về nước đều ở đó vài ngày, Nhan Ngạn cũng ở cùng cô.

Tần Thư: “Biết ạ, hôm nay cô ấy không ở công ty tăng ca, ở nhà làm cơm chờ cháu đấy ạ.”

“Vậy người trẻ tuổi các cháu cùng nhau ăn đi.” Một lúc sau, ông nội nhìn cô, thăm thía nói: “Cháu đó nha cũng không còn nhỏ nữa, nên tìm bạn trai đi thôi, nếu không đến lễ Giáng sinh cũng không có ai đi chơi cùng. Cháu xem Bạc Nhất cũng chưa trở về, khẳng định là đi chơi với bạn gái.”

Tần Thư: “...”

Ông nội là một người bảo thủ, đối với việc ăn mặc và buổi tối về nhà lúc mấy giờ có yêu cầu rất khắt khe, nhưng có đôi khi lại cực kỳ thông suốt, là một ông lão rất mâu thuẫn.

Trên đường về, đi ngang qua trung tâm CBD, chi nhánh ở Bắc Kinh của ngân hàng đầu tư Hải Nạp ở trong này.

Cô còn đang do dự xem có nên vào báo danh trước hay không, liền nhận tin hỏi anh họ: [Em đến công ty con thực tập thì tìm ai báo cáo?]

Anh họ nhanh chóng nhắn lại: [Đến lúc đó sẽ sắp đặt cho em một thầy hướng dẫn, mấy ngày nay bọn họ đều đang bận, em cũng nghỉ ngơi mấy ngày đi, sau lễ Giáng sinh thì đi qua đó báo cáo.]

Tần Thư: [Được rồi, yêu anh:]

Anh họ: [Giấu cái tính xấu công chúa của em đi nhá, đừng có tranh chấp với sếp, phải biểu hiện thái độ yêu mến như em đối với anh, rõ chưa?]

Tần Thư bất mãn: [Em đâu có kém cỏi như vậy?!]

Anh họ: [Có biết chị dâu em hơn em ở điểm nào không?]

Tần Thư: [Điểm nào?]

Anh họ: [Thỉnh thoảng cô ấy còn tự biết mình, đến bây giờ em cũng không biết tự mình hiểu lấy.]

Tần Thư bật cười, xem giờ, anh ở bên đó là nửa đêm rồi, [Thôi không nói chuyện nữa, anh đi ngủ sớm một chút, ngủ ngon.]

Trở lại căn hộ, Nhan Ngạn đã làm xong một bàn đồ ăn, đều là những món cô thích.

Tần Thư nhìn bàn đồ ăn phong phú như vậy: “Chỉ có hai chúng ta, cậu làm nhiều đồ ăn như vậy sao ăn hết?”

Nhan Ngạn tháo tạp dề xuống: “ Yên tâm, có tớ ở đây, sẽ không lãng phí đâu.”

Tần Thư đánh giá cô ấy từ đầu xuống chân, so với mấy tháng trước nhìn như lại béo lên một chút: “ Không phải cậu ồn ào muốn giảm béo sao?”

Nhan Ngạn mỉm cười: “ Bữa tối không ăn, tớ muốn giảm béo, tranh thủ mùa xuân sang năm tìm một người đàn ông đẹp trai để yêu đương.”

Tần Thư nửa tin nửa ngờ nhìn cô ấy, ‘com tối không ăn’ cũng không biết câu này đã nói mấy năm rồi, chỉ mong lần này là sự thật.

Nhan Ngạn nhìn thấy đôi mắt màu đỏ trên chân Tần Thư, “Này, hiếm có nha, cậu còn biết đi tắt giữ ấm, nhưng mà cậu có thể đổi một đôi khác màu nhạt hơn không? Không phù hợp với quần áo của cậu tí nào.”

Tần Thư nhắc chân nhìn xuống, “ Ông nội tớ mang tới sân bay, bắt tớ phải mang.” Nói xong liền cởi tất ra, cả người dễ chịu hơn nhiều.

Nhan Ngạn lải nhải vài câu: “ Ở nhà không cần mang tất cũng được, nhưng ra ngoài tốt nhất là cứ mang vào đi, cậu cũng ầu trĩ thật, lúc nào cũng đi giày búp bê, mùa đông mất cá chân của cậu sẽ bị đông cứng đấy, về già thì linh đủ nhé.”

Thở dài nói: “ Cậu ngoan cố như vậy, chắc phải tìm một người đàn ông có thể trị cậu mới được.”

Tần Thư: “ Chẳng có ai quản được tớ cả.”

Nhan Ngạn: “Đừng nói quá sớm như vậy, cậu chưa từng nghe câu ‘nước chát chấm đậu hũ vỡ quýt dày có móng tay nhọn’ sao?”

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, đồ ăn đã nguội ngắt hết rồi, các cô vẫn chưa nói xong.

Một lúc sau, cấp trên của Nhan Ngạn gọi điện thoại tới, hỏi cô ấy về bản kế hoạch, cuộc nói chuyện dài dòng này mới tạm thời kết thúc.

Tần Thư hỏi: “Buổi chiều cậu đến công ty à?”

Nhan Ngạn nghĩ ngợi: “Thôi, không đi nữa, ở nhà cũng thế.”

Tần Thư nhìn ra ngoài cửa sổ: “Ồ, ở nhà tăng ca đi, nhìn thời tiết vừa âm u vừa lạnh lẽo thế này, buổi chiều có thể sẽ có tuyết rơi, tuyết vừa rơi là khẳng định buổi tối sẽ bị tắc đường.”

Buổi chiều có tuyết rơi thật, tuyết rơi bắt đầu từ lúc 2 giờ, mãi cho đến bây giờ vẫn chưa ngừng. Bởi vì trận tuyết lớn bất ngờ này, giao thông ùn tắc chịu không nổi.

Hạ Cánh Nam đến dưới tòa nhà tập đoàn Vạn Hòa, vỗ vỗ tuyết trên áo khoác.

Nửa đường xe bị tắc, đã hẹn Hàn Phái 7:30 tối, nhưng không còn cách nào khác, hắn vẫn đến muộn.

Đi lên tầng.

“Hàn tổng, xấu hổ quá, làm chậm trễ thời gian của anh.” Hai người bắt tay, Hạ Cánh Nam nói xin lỗi.

Hàn Phái cười nhạt: “Khách khí rồi.”

Anh tự mình pha trà cho Hạ Cánh Nam, tự mình rót một cốc nước ấm.

Đầu tiên là chúc mừng Hạ Cánh Nam trở thành người phụ trách của ngân hàng đầu tư Hải Nạp ở Trung Quốc, lại nói: “Không ngờ cậu lại về nước.”

Hạ Cánh Nam: “Bố mẹ tôi lớn tuổi rồi, quay về để có thể chăm sóc họ nhiều hơn.” Nói chuyện vài câu, nói đến công việc, hắn hỏi Hàn Phái: “Lần này anh coi trọng công ty nào?”

Hắn không ít lần hợp tác với Hàn Phái, mấy năm trước chủ yếu ở nước ngoài tiến hành mua bán và sát nhập, nhưng giao dịch của bên mua hắn làm không tốt, khó lắm hắn cùng Hàn Phái mới hợp tác tương đối vui vẻ.

Lần này hắn chuyển đến làm cho ngân hàng đầu tư Hải Nạp, Hàn Phái là khách hàng lớn do hắn đem tới.

Hàn Phái uống vài ngụm nước ấm, nhuần nhuần cổ họng, “Lần này không phải thu mua, mà là muốn cùng người khác đầu tư vào một công ty.”

Hạ Cánh Nam nắm rõ như lòng bàn tay tập đoàn của Hàn Phái, đại khái cũng đoán được: “Công ty AC?”

Hàn Phái gật đầu.

Hai người trò chuyện, không đến nửa giờ thì kết thúc, cụ thể chi tiết thế nào còn phải đợi Hạ Cánh Nam về làm bản kế hoạch.

Nói chuyện một lúc, Hạ Cánh Nam lấy thuốc lá ra, đưa cho Hàn Phái một điếu, Hàn Phái xua tay, chỉ cổ họng: “Mấy hôm nay không thoải mái.” Nói xong đưa gạt tàn cho Hạ Cánh Nam.

Hạ Cánh Nam chấm thuốc, cười nói: “Tôi còn tưởng rằng Hàn tổng có bạn gái rồi, quản không cho anh hút.”

Hàn Phái cũng cười: “Chính là sợ bị quản, tôi mới không dám tìm bạn gái.”

Hạ Cánh Nam nửa nói giỡn: “Có thể vụng trộm hút.”

Hàn Phái khó có lúc đang nghiêm túc nói việc công lại nói đến việc tư: “Nếu ngày nào đó thật sự gặp được người thích hợp, cô ấy không thích mùi khói thuốc, thì tôi sẽ trực tiếp cai luôn.”

Hạ Cánh Nam gạt tàn thuốc, vừa muốn tiếp tục nói, thì di động của Hàn Phái reo, là ông nội gọi tới. Anh hơi hơi khom người, cầm điện thoại lên đi vào phòng nghỉ.

“Ông nội.”

“Hàn Phái, buổi phỏng vấn của cháu bắt đầu lúc mấy giờ? Có phải ông nhớ lầm thời gian không, chờ đến bây giờ vẫn chưa thấy gì. Bây giờ ông là lão hồ đồ rồi, đầu óc không còn dùng được nữa.”

Giọng ông Hàn lộ sự mệt mỏi, ông vẫn ngồi trước TV chờ xem buổi phỏng vấn kia.

Hàn Phái nghe thấy câu nói vô ý của ông nội, trong lòng đặc biệt khó chịu, xem đồng hồ, nói cho ông biết tiết mục 15 phút nữa mới bắt đầu.

Tiết mục phỏng vấn là anh ghi hình vào cuối tháng trước, vợ của một người bạn là người chủ trì tiết mục tài chính kinh tế, đúng lúc mấy hôm nay anh ở Bắc Kinh, liền dành ra mấy tiếng thu tiết mục này.

Hàn Phái không vội cúp điện thoại, nói chuyện cùng ông Hàn mấy câu.

Ông nội lái nhái nói chuyện, gần đây ông nội rất thích cảm râm, vì một chuyện nhỏ cũng có thể nói hơn mười mấy phút, trước kia ông là một ông lão uy nghiêm ít nói, bây giờ thật sự đã già rồi.

Hàn Phái có chút mất kiên nhẫn, để điện thoại bên tai lẳng lặng nghe.

Một tay anh đút túi, đứng dựa sát vào cửa sổ.

Trong phòng nóng, bên ngoài lạnh, cửa kính đóng một lớp sương mỏng.

Trong phòng chỉ bật một chiếc đèn tường ánh sáng vàng, cửa kính sát đất phản chiếu hình dáng mờ nhạt của anh.

Ngoài cửa sổ, chùm tuyết to bay là tả.

Nói chuyện cùng Hạ Cánh Nam xong, Hàn Phái trực tiếp về chỗ ông nội, ông nội đang xem tiết mục phỏng vấn của anh.

Trên TV, hai bàn tay anh đang đan vào nhau, cùng người chủ trì chương trình bàn luận về thị trường tài chính.

“Tiết mục này thì có gì hay mà xem?” Hàn Phái rót cho ông nội một ly nước ấm, ngồi xuống bên cạnh ông.

Ông Hàn tháo mắt kính, nghĩ một đằng nói một nẻo: “Nếu không xem, ông cũng nhàn đến phát hoảng.” Ông nhìn Hàn Phái, tò mò hỏi: “Hôm nay sao về sớm thế?”

Bây giờ mới 10 giờ, bình thường trước 12 giờ Hàn Phái rất ít khi về nhà, không phải là xã giao thì là ở công ty tăng ca.

Hàn Phái xoa xoa ấn đường: “Cháu mệt.”

Ba tháng nay, chưa được nghỉ ngơi một ngày nào, mỗi ngày đều làm việc mười lăm mười sáu tiếng đồng hồ, thỉnh thoảng còn phải đi xa, mấy hôm trước còn bị cảm, đến bây giờ cổ họng vẫn còn không thoải mái.

Ông Hàn nhìn chăm chăm anh vài giây, “Đã nói với cháu bao nhiêu lần rồi, đừng cả ngày chỉ nghĩ đến chuyện làm việc, tập đoàn thiếu cháu vẫn sẽ hoạt động như thường. Con người ấy à, đừng nghiêm khắc với bản thân quá, sống như thế mới không mệt mỏi, cháu nhìn bố mẹ cháu xem, đi chơi khắp thế giới, cũng không làm lỡ chuyện công việc một chút nào.”

Nói đến đây chợt chuyển sang chuyện khác: “Nói thật với ông đi, cháu có bạn gái không?”

Hàn Phái trả lời cho có lệ: “Ngày nào có sẽ mang đến cho ông xem trước tiên.”

Ông Hàn hơi gật đầu, tạm dừng một chút: “Ừ, nên tìm một người đi, có gia đình rồi cháu sẽ không liều mạng làm việc mười lăm mười sáu tiếng đồng hồ nữa.”

Thờ dài nói: “Nếu cháu có vợ, lúc cháu sinh bệnh có người bên cạnh chăm sóc, ông cũng có thể yên tâm một chút, tới cái tuổi này của ông, thân thể cũng không ra gì, sống ngày nào biết ngày ấy.”

Hàn Phái không lên tiếng, vì quá bận, từ trước đến nay anh chưa suy nghĩ đến chuyện tình cảm bao giờ, chứ đừng nói tới chuyện lập gia đình.

Nhưng thân thể của ông nội thật sự ngày một yếu đi, đặc biệt là mấy năm trước đã làm một cuộc đại phẫu, tinh thần rõ ràng không bằng trước kia.

Ngày trước, ông nội chưa bao giờ đề cập với anh mấy đề tài lập gia đình này, đây là lần đầu tiên, có thể là ông thật sự cảm thấy thân thể mình không tốt nữa.

“Hôm nay ông đến hiệp hội chơi cờ thế nào rồi?” Hàn Phái tránh cái đề tài không thoải mái này.

Nói đến chơi cờ, nếp nhăn trên mặt ông Hàn đều giãn ra, hứng thú nói chuyện.

Bỗng nhiên ông Hàn nhớ tới việc gì đó, “Cháu chờ ông một chút.” Ông đứng dậy, chống gậy, run run rẩy rẩy đi vào thư phòng.

Hàn Phái giật mình nhìn chăm chăm bóng dáng già nua của ông nội, cái gì anh cũng có thể mua được, nhưng lại không mua được thân thể khỏe mạnh của ông.

Không đến vài phút sau, ông Hàn cầm một tờ giấy ghi chú ra.

“Buổi sáng ông đến hiệp hội cờ vua, gặp lão Tần.” Ông Hàn nói ra một cái tên. “Biết ông Tần là ai không?”

Hàn Phái gật đầu, “Trước kia cháu từng cùng Tần thị hợp tác một lần.” Cả nhân anh rất kính nể cách làm người của ông Tần.

“Ông Tần mang theo cháu gái cùng đến chơi, hôm nay nha đầu kia vừa về nước, chơi cờ không tồi.” Ông Hàn nhấn mạnh một câu: “Lão Tần nói nha đầu kia còn chưa có bạn trai.”

Hàn Phái: “...”

Hóa ra từ nãy tới giờ ông nội nói nhiều như thế đều là đang chơi trò tình cảm.

Ông Hàn đưa tờ giấy ghi chú kia cho Hàn Phái, Hàn Phái xem qua, tên là Kỳ Kỳ, còn có số điện thoại.

Anh bật cười bất đắc dĩ: “Ông nội, đây là ông đang làm mai cho cháu sao?”

“Không phải là làm mai cho cháu, đây là tập tục cũ rồi.” Ông Hàn cười nói.

Hàn Phái ngẩng đầu nhìn ông nội, đáy mắt hiện lên một tia kinh ngạc, không phải làm mai?

Ông Hàn tiếp tục nói: “Nha đầu Kỳ Kỳ kia lớn lên xinh đẹp, đặc biệt rất thông minh, nhưng mà nhỏ hơn cháu nhiều tuổi, nghe nói bây giờ con gái đều thích lãng mạn, ta còn sợ nha đầu kia không nhất định sẽ thích người ít nói như cháu đây.”

Hàn Phái khó hiểu: “Nếu không phải là làm mai, vậy ông có ý gì?”

Ông Hàn: “Cháu là đàn ông thì chủ động một chút.”

Sắc mặt Hàn Phái thay đổi: “?”

Ông Hàn: “Cháu theo đuổi nha đầu kia.”

Hàn Phái bật cười: “Ông nội, là ai đưa ra ý tưởng tồi này cho ông?”

“Cái thằng bé này, ăn nói kiểu gì thế hả, cái gì gọi là ý tưởng tồi!”

Ông Hàn cũng không dấu diếm: “Là Sầm Sầm, Sầm Sầm còn nói với ông, dù hai người lúc đầu có thể có chút cảm tình, nhưng nếu để họ gặp mặt nhau do làm mai, trong đầu sẽ cảm thấy là hôn nhân kinh doanh, đương nhiên trong lòng sẽ bài xích, đến đây thì cảm tình cũng biến mất luôn.”

Hàn Sầm là em họ của anh, đại khái là cô lại ngứa da nữa nên mới đưa ra cái chủ ý thối nát như thế.

Ánh mắt Hàn Phái sâu thẳm, suy tư nhìn hai chữ “Kỳ Kỳ”, muốn anh chủ động theo đuổi cô sao?

Ông Hàn liếc mắt nhìn Hàn Phái, rõ ràng thấy Hàn Phái có ý bài xích, không vui.

Ông và lão Tần đều rất vừa lòng với mối hôn sự này, ông vừa ý Tần Thư, lão Tần đối với Hàn Phái nhà ông cũng đặc biệt tán thưởng, người già rồi nên thích lo nghĩ, vì thế ông cùng lão Tần ăn nhậu với nhau, quyết định tận lực tác hợp cho hai đứa.

Một lúc sau, ông Hàn duỗi tay lấy tờ giấy trước mặt Hàn Phái: “Đưa trả ông tờ giấy này đi, từ trước đến nay ông nội chưa bao giờ bắt cháu làm việc cháu không thích, trước kia như thế, về sau việc hôn nhân đại sự cũng vậy, nếu cháu không muốn, ông sẽ từ chối lão Tần.”

Không đợi Hàn Phái nói chuyện, ông Hàn lại bắt đầu chơi trò tình cảm: “Cùng lắm thì bị lão Tần nói một hồi, lúc đầu là lão Tần không đồng ý, nói các cháu kém nhau hơn bảy tuổi, gia đình họ muốn tìm một người tuổi tác xấp xỉ, là ông bán cái mặt già này, kiên trì muốn lấy cách liên hệ.”

Hàn Phái: “...”

Chiều lấy lui làm tiến này chính là chuyên môn dùng để đối phó với anh, nhưng lần nào cũng thành công.

Hàn Phái lấy tờ ghi chú, nói với ông nội: “Cháu sẽ cố gắng.”

Còn về phần kết quả, anh không bảo đảm.

Từ trước đến nay đều là phụ nữ vây quanh anh, trước nay anh chưa bao giờ theo đuổi phụ nữ, lại càng không có thời gian và kiên nhẫn để dỗ dành họ.

Sau khi Hàn Phái lên lầu liền cởi áo khoác bỏ vào giỏ, chuẩn bị đi tắm, đi vài bước lại nghĩ tới tờ giấy ghi chú còn trong túi áo khoác, do dự vài giây, xoay người lưu dây số kia vào điện thoại.

Khi nhập số, Hàn Phái có chút thất thần.

Một tay lưu số, một tay không chút để ý cời cúc áo somi.

Vốn muốn lưu số, kết quả theo thói quen gạt đi, đến khi di động có tiếng chuông truyền ra, Hàn Phái hoàn hồn, lập tức thoát ra.

Bạn đang đọc truyện *Mê Muội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

“Thầy Hạ, Thầy Hạ!” Tàn Thư lớn tiếng gọi người đàn ông cao lớn đứng đặc phía trước.

Thầy Hạ không đáp lại, anh ta đang chuyên chú nói chuyện với người bên cạnh, hai người sóng vai đi vào tòa nhà văn phòng, theo sau là một nhóm người gồm thư ký và trợ lý.

Chắc bọn họ đang bàn chuyện công việc.

Thầy Hạ mặc chiếc áo khoác màu xanh đậm, người kia mặc áo khoác màu đen, hai người đàn ông cao xấp xỉ nhau, người kia có khí chất hơn thầy Hạ một chút, bóng lưng dài và rộng của hai người càng đi càng xa.

Tàn Thư chạy đến đâu sức hông cũng không đuổi kịp, dưới tình thế cấp bách, cô hô thẳng tên: “Hạ Cánh Nam!” Một tiếng gọi này suốt nửa thì xé rách cổ họng, khiến cổ họng bắt đầu không thoải mái.

Cô nhìn phía trước không chớp mắt, không ngờ xoay người lại bên cạnh xuất hiện một người đàn ông.

Cô còn chưa kịp nhìn rõ mặt của người đàn ông kia thì nhạc chuông điện thoại vang lên.

Tàn Thư cố gắng nhắm mắt, muốn tiếp tục cảnh trong mơ, có lẽ nếu cô gọi thêm một tiếng nữa, Hạ Cánh Nam sẽ quay đầu lại, nhưng bây giờ đầu óc cô đang vô cùng tỉnh táo.

Chuông điện thoại chỉ vang lên vài tiếng thì ngắt.

Tàn Thư uể oải tức giận lấy di động, là một dãy số lạ, chắc là ai đó gọi nhầm số.

Sau một lúc lâu nhìn chăm chăm vào dãy số phiền phức kia, cô ném điện thoại ra xa.

Trước khi ngủ cô cùng Bắc Nhất nói chuyện vài câu, nhắc đến chuyện hôm nay khi cô từ hiệp hội về nhà đi ngang qua CBD, nhìn thấy mấy ngân hàng đầu tư khá lợi hại, sau đó thì nằm mơ giấc mộng kia.

Cảnh tượng ban ngày xuất hiện ngay trong mơ, chỉ là nhân vật thay đổi, trong mơ vậy mà lại là Hạ Cánh Nam.

Ở sân bay New York không cẩn thận xóa mất dòng trạng thái có quan hệ tới anh, không ngờ anh lại xuất hiện trong giấc mơ của cô, khiến cô rối loạn.

Bây giờ là 10:30 tối, cô xem một chương trình buổi tối, sau đó thì mơ mơ màng màng ngủ luôn, vất vả lắm mới nằm mơ, kết quả lại bị phá đám.

Hai ngày nay quá đen đui, thời gian dài cô chưa xem vòng bạn bè, kết quả vừa vào xem đã bị Hàn Phái đụng phải khiến dòng trạng thái kia hoàn toàn bị xóa mất.

Nhiều năm rồi mới mơ thấy Hạ Cánh Nam, thời khắc máu chốt lại bị tiếng chuông xa lạ phá đám.

Không có một chút buồn ngủ nào, cô xốc chăn rời giường.

Kéo rèm cửa ra, Tàn Thư sững sờ nhìn cảnh tượng trước mắt, tuyệt rồi, còn rất lớn.

Bầu trời đen kịt vô tận, những bông tuyết bay đầy trời.

Ngắm tuyết một lúc, Tàn Thư còn đang nghĩ đến giấc mơ vừa rồi, sau đó chính mình cũng cảm thấy không có ý nghĩa.

Khép rèm cửa lại, xuống lầu.

Dưới phòng khách, bạn thân Nhan Ngạn đang sửa chữa bản kế hoạch, cô nhanh chóng đi đến trước mặt Nhan Ngạn, Nhan Ngạn còn đắm chìm trong đồng văn tự không hề phát hiện ra cô.

“Bản kế hoạch chưa chuẩn bị xong à?” Tàn Thư hỏi.

“Mẹ ơi! Cậu muốn dọa chết tớ à?” Nhan Ngan ôm ngực dùng sức xoa xoa, nhìn thời gian trên máy tính, đã 10 giờ tối rồi, cô đã ngồi ở đây cả một buổi tối để làm bản kế hoạch.

Cô ra hiệu cho Tần Thư có đồ ăn trong phòng bếp.

Tần Thư lắc đầu: “Không muốn ăn.”

Nhan Ngan không nhịn được nhìn cái bụng nhỏ của mình, dùng sức hít vào, lại quay sang nhìn vòng eo mềm mại uyển chuyển của Tần Thư, thở dài, nếu cô cũng có dáng người thon thả gọi cảm như Tần Thư, mỗi ngày cô sẽ vừa nằm vừa ăn.

Tần Thư cầm chai nước soda, ừng ực một hơi uống hết nửa chai.

Nhan Ngan: “Mùa đông uống ít nước lạnh thôi, tớ đi rót cho cậu cốc nước ấm.” Nói xong định đứng dậy, Tần Thư xua tay: “Tớ quen rồi, cậu làm việc của cậu đi.”

Nhan Ngan tiếp tục làm bản kế hoạch, Tần Thư ngồi lún sâu xuống sofa phát ngốc, giấc mơ kia quá chân thật, muốn quên không được.

Cô vô thức dùng sức vôn vẽ bình nước soda, nước chảy ra rơi hết lên váy ngủ của cô.

Tần Thư vội để cái chai sang một bên, rút giấy ra lau chùi.

Nhan Ngan ngẩng đầu, suy tư nhìn Tần Thư: “Cậu có chút bất thường?”

Tần Thư: “Mơ thấy ác mộng.”

Khó trách.

Bây giờ là buổi tối, Nhan Ngan có chút mê tín, cảm thấy nằm mơ phải đợi mặt trời mọc mới có thể nói, như thế sẽ không trở thành sự thật, cô liền không hỏi Tần Thư mơ thấy ác mộng gì, “Cậu đàn dương cầm để bình tĩnh lại đi.”

Khúc dương cầm du dương quan quần trong phòng, Nhan Ngan tiếp tục làm việc.

Nếu không phải Tần Thư trở về, cô đã đến công ty tăng ca rồi, ở nhà luôn cảm thấy không có bầu không khí làm việc, hiệu suất làm việc cũng giảm, hết một buổi tối vẫn chưa sửa xong bản kế hoạch.

Cô cùng Tần Thư là bạn đại học, sau khi tốt nghiệp hai người đều đi làm ngay, cô làm ở công ty đầu tư, Tần Thư ở ngân hàng đầu tư làm chuyên viên phân tích hai năm, rồi xuất ngoại học nghiên cứu sinh.

Đàn mấy khúc, tâm trạng bình tĩnh hơn nhiều.

“Ngan tử, mấy năm nay cậu có mơ thấy bạn đại học hay giáo sư không?” Tần Thư hỏi.

Nhan Ngan lắc đầu: “Không, nhưng thật ra tớ gặp được không ít bạn học cũ.”

Đột nhiên nghĩ tới: “Đúng rồi, mấy hôm trước tớ còn gặp được thầy Hạ của chúng ta, thầy ấy thăng trước chuyển nơi làm việc, về nhậm chức ở Bắc Kinh, cụ thể ở ngân hàng đầu tư nào thì tớ cũng không biết.”

Lúc ấy cũng không kịp hỏi, người có hẹn với Hạ Cảnh Nam đã đến rồi.

Động tác trên tay Tần Thư dừng lại, ngẩn ra khoảng hai giây. “Cậu nói cậu gặp được thầy Hạ? Thầy ấy ở Bắc Kinh?”

Nhan Ngan gật đầu, bảo mấy hôm trước tình cờ gặp được, cô tiếc nuối nói: “Thầy Hạ không nhớ rõ tớ là ai, nhưng cũng bình thường thôi, thầy ấy chỉ dạy chúng ta hơn một khóa, lại qua 4 năm rồi.” Cô tắt máy tính, đứng dậy rót nước uống.

Tiếp tục nói: “Còn phải hưởng ké cậu.”

Tần Thư: “Hưởng ké tớ cái gì?”

“Tớ cảm thấy xinh đẹp lại thông minh như cậu, có thể thầy Hạ sẽ nhớ, sau đó tớ nói tớ là người mỗi lần đi học đều ngồi cùng Tần Thư.”

Đang nói, Nhan Ngan ngẩng đầu nhìn Tần Thư: “Cậu biết thầy Hạ phản ứng thế nào không?”

Ngón tay Tần Thư tùy ý gảy phím đàn, nhìn giống như rất bình tĩnh hỏi: “Phản ứng thế nào?” Chắc không phải đến cô là ai cũng không nhớ chứ.

Nhan Ngan bắt chước y hệt giọng điệu hôm đó của Hạ Cảnh Nam: “Lúc ấy thầy Hạ nói: Em nói như vậy, tôi nhớ ra rồi, em với Kỳ Kỳ lần nào cũng ngồi bàn đầu tiên, bên tay trái bục giảng.”

Cô ấy uống mấy ngụm nước: “Thầy Hạ đã không dạy học từ lâu rồi, cả ngày làm việc bận rộn như vậy, không ngờ còn nhớ cậu gọi là Kỳ Kỳ.”

Hạ Cảnh Nam là giáo sư đại học của các cô, do trường học mời từ ngoài về, năng lực và giá trị nhan sắc gần như đã tóm gọn tâm hồn thiếu nữ của các nữ sinh trong học viện các cô rồi, khi đó mỗi lần lên lớp các cô đều như đang trông cây si.

Nhưng sau khi dạy khóa của các cô, Hạ Cảnh Nam liền từ chức.

Không biết nguyên nhân cụ thể, chỉ nói là vì bận, lúc ấy khi dạy các cô, anh ta cũng rất bận, trong tay có vài hạng mục, còn quản lý nhiều đội trong công ty như vậy.

Dù sao sau khi anh ta từ chức, đã trở thành truyền kỳ rất được yêu thích trong giới sinh viên, các học muội đều hâm mộ khóa của các cô.

Còn việc tại sao Hạ Cảnh Nam lại gọi Tần Thư là Kỳ Kỳ? Kỳ Kỳ là nữ danh của Tần Thư, bạn học quen gọi cô là Kỳ Kỳ, về sau thầy Hạ dạy các cô, anh ta chưa bao giờ mang sở điểm danh, vẫn luôn cho rằng Kỳ Kỳ chính là tên cô.

Mãi cho đến kỳ thi cuối kỳ, thầy Hạ phát hiện trong số bài thi không có họ Kỳ, mới biết tên Kỳ Kỳ là Tần Thư.

Tần Thư không thể diễn đạt được tâm tình hiện tại của mình, nhaoáng cái đã hơn bốn năm, cô không phải là người cảm lên được không bỏ xuống được, có một số việc đã sớm trôi qua rồi, nhưng vẫn luôn không quên được.

Nhan Ngạn bê cốc nước tùy ý dựa lưng vào sofa, cười nói: “Là mỹ nữ thật tốt, bốn năm đã qua mà giáo sư vẫn còn nhớ rõ cậu tên gì.”

Tần Thư hồ hững nói: “Việc này không liên quan gì đến giá trị nhan sắc cả.”

“Ờ” Nhan Ngạn không hiểu lắm, theo bản năng sờ sờ khuôn mặt của mình, tự mình trêu chọc một phen: “Nếu cậu lớn lên giống như tở, tở cũng không tin đến bây giờ thầy Hạ còn có thể nhớ cậu.”

Tần Thư cũng không định giấu diếm nữa: “Nếu cậu đã từng thổ lộ với thầy Hạ một lần, cậu thử nghĩ xem anh ta có thể không nhớ tên cậu hay không?”

Nhan Ngạn: “...” Trố mắt, bộ dáng Tần Thư không giống như đang nói đùa, Nhan Ngạn dừng lại trong chốc lát vẫn không thể tưởng tượng nổi: “Cậu...cậu nói cậu với thầy Hạ...”

Tần Thư tiếp lời: “Khi tốt nghiệp tở đã thổ lộ với anh ta.”

Nhan Ngạn: “...” Chớp chớp mắt, vẫn không thể tin nổi, “Thế kết quả ra sao?”

Tần Thư: “Vấn đề này thật không có tí chi số thông minh nào.”

Cũng đúng, nếu Hạ Cảnh Nam đồng ý rồi, Tần Thư sớm đã đặc ý đến tận trời rồi.

Nhan Ngạn cười công khai lên án cô: “Cậu giấu kỹ thế, đến cả tở cũng không nói.”

Tần Thư: “Lúc ấy cậu óc còn không mang nổi mình óc, tở mới không nói.”

Nhan Ngạn ngẩn ra, khi tốt nghiệp cô thất tình, quãng thời gian đó qua u ám, u ám đến bây giờ cũng không dám nhớ tới.

Cũng may, tất cả đều đã qua rồi.

Sắp bốn năm rồi, thời gian dài cô không nghĩ đến những sự việc trong quá khứ, không nghĩ đến người kia.

Nếu không phải hôm nay Tần Thư đột nhiên nhắc đến, có thể cô đã quên rồi.

Tần Thư bỗng quay đầu nhìn chằm chằm Nhan Ngạn, hỏi một vấn đề không hợp với chỉ số thông minh của chính mình: “Cậu bảo vừa rồi tở nằm mơ thấy Hạ Cảnh Nam, chuyện này đại biểu cho cái gì?”

Nhan Ngạn nghĩ ngợi tìm tòi, uyển chuyển nói: “Hôm qua, tở còn mơ thấy anh họ của cậu, cậu bảo chuyện này đại biểu cho cái gì?”

Tần Thư: “Tở có rất nhiều anh họ, cậu nói ai?”

Nhan Ngạn: “Anh họ nhà đi cả cậu, cũng là ông chủ của ngân hàng đầu tư cậu đang làm đó.”

Tần Thư: “...Cậu đang trông cây si à? Anh họ tở kết hôn rồi, cũng có con luôn rồi!”

Nhan Ngạn nhún vai: “Thế nên chuyện cậu mơ thấy Hạ Cảnh Nam còn có thể đại biểu cho cái gì?”

Tần Thư không tiếp lời, lại uống thêm mấy ngụm nước soda lạnh.

Nhan Ngạn còn muốn hỏi lúc trước Tần Thư thổ lộ như thế nào, tại sao thầy Hạ lại từ chối cô, lời đến bên miệng lại nuốt xuống.

Chính cô cũng không muốn nhắc tới đoạn tình cảm đã qua kia, Tần Thư là một cô gái kiêu ngạo, khó có được một lần chủ động thổ lộ lại bị từ chối, chắc chắn càng không muốn nhắc tới.

Nhan Ngan liếc nhìn Tần Thư, cô đang lật xem quyển tạp chí tài chính kinh tế, không biết là đang thật sự xem hay chỉ là giả bộ.

Mười mấy phút qua đi, quyển tạp chí vẫn chưa lật sang trang khác.

Nhan Ngan có chút lo lắng: “Cậu vẫn chưa buông được thầy Hạ sao?”

Tần Thư thất thần lật một trang tạp chí: “Buông xuống rồi, chỉ là không buông được hoàn toàn thôi.”

Nhan Ngan: “...”

Cô trấn an Tần Thư: “Chờ về sau cậu gặp được người thông minh, đẹp trai hơn thầy Hạ lại còn đối với cậu rất tốt, cậu sẽ cảm thấy tình cảm thất bại trước đây không tính là gì cả.”

Tần Thư ngược mắt: “Bây giờ tớ vẫn còn độc thân, cậu tìm cho tớ xem người đẹp trai thông minh hơn Hạ Cảnh Nam đi.”

Nhan Ngan để cốc nước sang một bên, “Tớ tí nữa thì quên, hôm nay có tiết mục phỏng vấn tài chính kinh tế, nhưng hình như đã hết rồi, tớ tìm cho cậu xem” Tìm điều khiển bật TV.

Tần Thư bỏ tạp chí xuống: “Khách mời là ai?”

Nhan Ngan giương cằm lên: “Tự xem đi.”

Trên TV truyền đến tiếng đàn ông trầm thấp giàu từ tính, Tần Thư quay mặt lại nhìn, nhìn thấy người đàn ông trên màn hình, cô có hơi giật mình.

Không ngờ lại là Hàn Phái.

Anh ta cùng mỹ nữ chủ trì tiết mục tài chính kinh tế ngồi mặt đối mặt, mặc sơ mi trắng quần tây đen, hai chân tự nhiên vắt chéo.

Cách màn hình, cô còn có thể cảm nhận được khí chất mạnh mẽ của anh ta.

Lần đầu tiên Nhan Ngan cảm thấy màn hình TV kích thích lớn cũng có chút tác dụng, cảm giác như Hàn Phái đang ngồi trong phòng khách cùng các cô vậy, hình ảnh rất chân thực.

Cô ấy đi qua chỉ chỉ màn hình, nói với Tần Thư: “Cậu nhìn Hàn Phái xem, tay chân dài vai rộng, hoàn toàn phù hợp với yêu cầu dáng người của cậu về đàn ông, khuôn mặt lạnh lùng này, yết hầu gợi cảm này, tất cả đều là loại hình cậu thích, đồng nghiệp bọn tớ thỉnh thoảng sẽ nói chuyện về anh ta, nói rằng đời sống riêng tư của anh ta rất thận trọng.”

Cô ấy khẽ nhếch cằm: “Thế nào? Cậu có vừa lòng với điều kiện của anh ta không?”

Tần Thư nhìn chằm chằm TV vài giây, đánh giá khách quan: “Cũng không tệ lắm.”

Trên TV, thanh âm của Hàn Phái truyền ra, dùng cách nói phổ biến hiện nay là nghe xong mang thai.

Một nửa do bệnh nghề nghiệp, Tần Thư có thói quen nghiên cứu tay đàn ông, cô thích người đàn ông có bàn tay khớp xương rõ ràng, ngón tay thon dài.

Biết đàn dương cầm thì càng tốt.

Đôi bàn tay Hàn Phái giao nhau, đang nói chuyện về vấn đề tài chính với người chủ trì.

Ban đầu Tần Thư chú ý đến tay của anh ta, mặt rồi lại chuyển chủ nghe anh ta phân tích thị trường tài chính.

Đến giấc mơ kia cũng tạm thời bỏ qua.

“Muốn ăn cái gì không?” Nhan Ngan hỏi.

Khi tâm trạng không tốt, cô luôn không quản được cái miệng của mình, đồ ăn buổi trưa hầu như đều là cô ăn, nhưng bây giờ lại đối diện phát hoảng.

Tần Thư nhập tâm xem TV, theo bản năng lắc đầu.

Hoàn hồn, người thấy một mùi thơm đặc biệt.

Tần Thư quay đầu, không biết từ khi nào Nhan Ngan đã vào phòng bếp úp một cốc mì ăn liền, bây giờ cô mới phát hiện ra, mùi hương đầy phòng đều là mùi mì ăn liền.

Tần Thư: “Không phải là cậu nói buổi tối giảm béo không ăn sao?”

Nhan Ngan nghiêm túc gật đầu, ăn hai gấp mì mới đáp: “Ăn no rồi thì mới có sức giảm cân.”

Tần Thư nhìn cô ấy hết nói nỉu lười, một hộp mì, không đến vài phút, Nhan Ngan đã nhanh chóng ăn xong.

“Rất cuộc là đến khi nào cậu mới thật sự bắt đầu giảm béo, mà không chỉ nó miệng hả?” Tần Thư nói: “Nếu phụ nữ không tự đối xử tàn nhẫn với mình, thì hiện thực đàn ông sẽ đối xử tàn nhẫn tàn nhẫn với cậu.”

Nhan Ngan: “Chờ tớ uống nốt nước mì cậu hãy kích thích tớ, được không?”

Tần Thư: “...”

Nhan Ngan uống hết nước mì, ăn mì ăn liền ngon nhất là nước mì.

Bỏ cốc mì xuống vừa ngước đầu lên liền đối diện với ánh mắt khinh bỉ của Tần Thư, cô cười: “Về mặt của cậu là cái gì đấy hả? Tớ thật sự ăn no rồi sẽ giảm cân mà, tẹo nữa tớ sẽ chạy bộ trên máy, cậu có đi không?”

Tần Thư lắc đầu, trên đời này cô kém nhất là chạy bộ.

Lúc trước, Hạ Cảnh Nam khuyên cô chạy bộ rèn luyện thân thể, cô không bao giờ làm theo, có lẽ kiếp này cũng chẳng có gì có thể khiến cô cam tâm tình nguyện chạy bộ.

Nhan Ngan lại nhắc đến Hàn Phái: “Tớ có một đồng nghiệp thích chạy bộ buổi tối, có hôm còn gặp được Hàn Phái, vô cùng kích động, kể từ hôm đó cô ấy liền chạy bộ đúng vào khoảng thời gian đó, thế là thường xuyên bắt gặp, cô ấy bảo mỗi lần Hàn Phái đều chạy vòng quanh sân chạy hơn 20 vòng.”

Cô ấy nhìn Tần Thư: “Nếu không về sau cậu cũng đến bãi tập của trường học kia chạy bộ đi, không chừng còn có thể ngủ mơ thấy Hàn Phái đấy.”

Tần Thư: “Cậu thật sự cho rằng Hàn Phái là cái giường, tớ muốn ngủ thì ngủ sao?”

Nhan Ngan: “...”

Tần Thư quay mặt tiếp tục xem TV, đúng lúc tiết mục phỏng vấn kết thúc.

Cái tiết mục này khiến cô chưa đã thèm, đặc biệt là thông qua quan điểm và cách nhìn của Hàn Phái, cô được hưởng rất nhiều lợi ích.

“Đừng đối diện với cái TV rồi xuất thần nữa.” Nhan Ngan đưa cho cô một quả táo, “Hàn Phái rất đẹp trai đúng không? Tẹo nữa sẽ cho cậu xem một lần nữa, bồi dưỡng tình cảm thật tốt, tranh thủ sớm đưa anh ta lên giường.”

Tần Thư: “...”

Tần Thư không xem tiết mục phỏng vấn của Hàn Phái nữa, nằm bò trên giường xem tạp chí, quyển tạp chí kia xem từ dưới lầu lên trên lầu, từ dưới giường lên trên giường, vẫn là dừng lại ở một trang, một chữ cũng không vào đầu.

Tạp chí xem không vào, bên ngoài tuyết rơi vẫn chưa ngừng, không thể ra ngoài chơi.

Tần Thư buồn bực cầm điện thoại gửi tin nhắn cho Bạc Nhất: [Buổi trưa tớ có nói với cậu về mấy cái ngân hàng đầu tư, đoán xem vừa nãy tớ mơ thấy ai?]

Bạc Nhất: [Tớ?()]

Tần Thư: [Đề lại một tí mặt mũi đi được không?]

Từ nhỏ Bạc Nhất đã bị cô mắng quen rồi, cũng không tức giận, cười bí ối: [Mơ thấy tớ thì cứ việc nói thẳng, đừng xấu hổ, nếu cậu yêu thầm tớ, tớ đành miễn cưỡng cho phép vậy, chờ ngày nào đó tâm trạng tớ tốt có thể thử tiếp nhận cậu.]

Tần Thư bị chọc tức tới mức đau tim: [Cút!!!]

Bạc Nhất sờ mũi: [Mơ thấy Hạ Cảnh Nam?]

Trong mơ còn có một người đàn ông khác.

Đặc biệt kỳ quái là cô còn chưa thấy rõ người đàn ông kia trông như thế nào, không hiểu sao lại có cảm giác quen thuộc.

Bạc Nhất tò mò: [Cậu thật sự mơ thấy Hạ Cảnh Nam?]

Tần Thư: [Ồ, rất kì quái, nhưng anh ta xuất hiện nhắc nhở tớ, tớ đã bốn năm rồi không yêu đương, những năm tháng thanh xuân đã bị tớ làm lãng phí rồi.]

Bạc Nhất đáp lại: [Không lẽ nào...hồ trong đầu cậu chưa lấp hết, cậu vẫn muốn tiếp tục theo đuổi anh ta hả?]

Tần Thư hỏi một đấng trả lời một nẻo: [Bắc Kinh có tuyết rơi, rất lớn.] Lại hỏi Bạc Nhất: [Hạng mục của cậu bao giờ kết thúc? Cậu còn chưa về, kỳ nghỉ Giáng sinh sắp kết thúc rồi, tuyết ở Bắc Kinh cũng tan rồi.]

Bạc Nhất trả lời: [Suốt cả đêm tăng ca, hạng mục gần xong rồi, bây giờ anh đây đang nghiên cứu một vấn đề lý luận toán học, không ra được đáp án chính xác tuyệt đối không trở về!]

Tần Thư hết nói nổi nhìn màn hình di động, chắc là mỹ nữ học bá cho cậu ta cái đề khó rồi, [Gửi đề bài cho tớ rồi mau đi mua vé máy bay lẫn về đây cùng tớ đi trại ngựa.]

Hai ngày tiếp theo, Tần Thư liên tục đắm chìm trong cái đề toán kia, dùng mấy chục trang giấy nháp vẫn không có bất kì manh mối nào.

Tuyết ngừng rơi rồi, Bạc Nhất cũng đang trên máy bay về nước, cô vẫn bó tay hết cách.

Khi cô đang sút đầu mẻ trán, điện thoại reo.

Dãy số lạ, nhưng có chút quen mắt.

Nhìn chằm chằm số đuôi, Tần Thư nhớ ra, mấy hôm trước buổi tối dãy số này cũng gọi đến điện thoại của cô, chính là dãy số phá đám giấc mơ đẹp của cô, hôm nay vẫn có gan gọi lại.

Bạn đang đọc truyện *Mê Muội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Chủ động đắm đầu vào hòng súng thì không thể trách cô được.

Tần Thư quyết định tiên lễ hậu binh*, tiếp điện thoại

(*) trước tiên dùng đạo lý thuyết phục sau đó mới dùng đến áp lực.

Trong điện thoại truyền ra giọng nói trầm thấp dễ nghe: “Chào cô Kỳ Kỳ, tôi là Hàn Phái của tập đoàn Vạn Hòa.”

Tần Thư sững sờ.

Hàn Phái?

Không chú ý đến việc khác, phản ứng đầu tiên của cô là, tại sao lại là anh ta!!

Đầu bên kia điện thoại, khuôn mặt Hàn Phái vô cảm, đôi mắt híp lại liếc xéo Hàn Sầm.

Gọi điện thoại cho Tần Thư không phải là anh, là Hàn Sầm muốn mượn điện thoại của anh để gọi điện, nào ngờ cô nàng ả vào số của Tần Thư.

Sau khi kết nối, Hàn Sầm nhanh chóng đem củ khoai lang nóng bỏng tay này nhét vào tay anh.

Hàn Sầm một tay che mắt không nhìn anh, một tay cầm dâu tây ăn, không nhin được ‘ha ha’ cười hai tiếng.

Hàn Phái quét mắt nhìn cô nàng, trong điện thoại Tần Thư khách khí nói: “Chào Hàn tổng, có chỉ thị gì không ạ?”

Hàn Phái chần chờ vài giây, nhanh chóng phản ứng lại: “Xấu hổ quá, mạo muội quấy rầy cô rồi.” Sau đó trong đầu biên soạn ra mục đích gọi điện đến.

Đột nhiên ông nội muốn chơi cò, lúc đầu muốn tìm ông Tần đến chơi, nhưng nghĩ đến ông Tần ban ngày bận chuyện công ty, đến tối sợ rằng không còn bao nhiêu sức lực nữa, lại quấy rầy ông cụ thì xấu hổ quá.

Giọng điệu thay đổi, Hàn Phái nói: “Ông nội khen ngợi không dứt miệng kỳ nghệ của cô.”

Anh hỏi: “Nếu buổi chiều cô rảnh, có thể dành chút thời gian đến đánh mấy ván cò với ông nội của tôi được không?”

Tần Thư có ấn tượng không tồi với ông Hàn, đã là tâm ý của ông cụ thì cô sáng khoái đồng ý, chỉ là tạm thời không thể xác định được đối phương thật sự có phải là Hàn Phái không.

Cô uyển chuyển nói: “Việc này không thành vấn đề, chỉ cần ông Hàn không chê kỳ nghệ của tôi không tinh thì tốt rồi, chốc nữa tôi sẽ hẹn thời gian với ông Hàn.”

Hàn Phái không nghĩ nhiều, nói thẳng: “Gửi địa chỉ cho tôi, bây giờ tôi qua đón cô.”

Tần Thư: “...”

Trong điện thoại im lặng một lúc, Tần Thư không lập tức đáp lại.

Hàn Phái nói xong lại cảm thấy không ổn, anh nói anh là Hàn Phái, chưa nói được mấy câu đã hỏi người ta địa chỉ, với ai cũng sẽ nảy sinh tâm lý đề phòng.

Anh nói: “Ông tôi muốn nói với cô hai câu.”

Hàn Phái đưa điện thoại cho ông nội, rồi xoay người lên lầu.

Ông Hàn che ống nghe, nhỏ giọng nói với Hàn Sâm: “Đi giúp anh cháu chọn quần áo đi.”

Hàn Sâm ra dấu ‘OK’, bỏ đĩa trái cây xuống, theo sau Hàn Phái lên lầu.

“Em còn dám lên?” Hàn Phái liếc xéo cô nàng.

Hàn Sâm cười, kéo cánh tay anh: “Em đây là yêu anh mới quan tâm anh đó, em tin người thông minh như anh sẽ không phải là kẻ không phân biệt trắng đen.”

Hàn Phái “A” một tiếng, lười phản ứng.

Hàn Phái nhìn anh từ trên xuống dưới: “Anh, lát nữa đổi cái áo sơ mi màu đen đi, áo sơ mi màu đen có vẻ thần bí lại gợi cảm, con gái ai cũng thích thế.”

Hàn Phái quét mắt nhìn cô nàng: “Nếu em nhàn rỗi như vậy thì đi đọc sách, cố gắng thi đậu kì thi tư pháp, khiến anh nhìn em với cặp mắt khác xưa đi.”

Hàn Sâm: “Thế làm sao mà được, trong lòng em, việc gì cũng không quan trọng bằng chung thân đại sự của anh.”

Đến phòng ngủ, Hàn Phái rút tay ra, vừa cởi cúc áo vừa đi vào phòng thay quần áo.

Hàn Sâm không theo vào, nằm thẳng xuống sô pha.

Hai tay cô gối sau đầu, nghĩ đi nghĩ lại, luôn cảm thấy khó hiểu: “Ế, anh, nếu trong lòng anh không muốn gặp mặt Tần Thư, vậy tại sao vừa rồi anh lại chủ động muốn đến đón người ta? Nếu thật sự anh không muốn gặp mặt, vừa nãy đừng nói gì không phải là được rồi sao, Tần Thư sẽ tưởng là ai đó gọi nhầm số, kết quả anh lại tiếp điện thoại, tiếp rồi thì thôi đi, bây giờ lại muốn đi đón cô ấy.”

Cô lớn tiếng nói với của phòng quần áo: “Anh, rốt cuộc anh nghĩ thế nào?”

Một lúc sau, Hàn Phái cũng chưa đáp lại.

“Anh?”

Không có tiếng động.

“Anh!”

Hàn Phái đổi sang một cái áo sơ mi màu trắng, cầm một cái áo khoác măng tô đi ra.

“Màu trắng cũng rất đẹp, cảm phục.” Hàn Sâm gác chân trên thành sô pha, không có tí dáng vẻ đoan trang nào.

Hàn Phái mặc áo khoác vào, nhìn chăm chăm vào chân Hàn Sâm mấy giây: “Sau này có thể mặc quần áo bình thường một chút được không?”

Hàn Sâm nâng một chân lên cao, nhìn đi nhìn lại: “Không bình thường ở chỗ nào? Bây giờ rất lưu hành kiểu đi tất ra ngoài, nhét quần vào tất, vừa hợp thời trang lại giữ ấm, anh có hiểu không?!”

Hàn Phái không đáp lại, đeo đồng hồ, xuống lầu.

“Ê, anh, anh vẫn chưa trả lời em.” Hàn Sâm chạy chậm đuổi theo Hàn Phái.

Hàn Phái thờ ơ đáp: “Trả lời cái gì?”

“Sao đột nhiên anh muốn đi đón Tần Thư đến nhà chúng ta?” Hàn Sâm vỗ ngực: “Tại sao em lại cảm giác không yên thế này?”

Cô nhìn Hàn Phái, giọng điệu nhắc nhở: “Anh, em phải nói với anh điều này, nếu trong lòng anh thật sự không muốn, vậy chúng ta đừng ở đây đi, đợi chốc nữa Tần Thư đến, em với ông cũng sẽ không biểu lộ ý gì khác, anh không thể đón người đến, rồi lại thay đổi thái độ, anh làm như vậy sẽ khiến ông mất mặt, cũng biểu hiện anh là người không có gia giáo, gia đình chúng ta kiên quyết không cho phép phát sinh việc như vậy.”

Hàn Phái dừng bước, nhìn chằm chằm cô nàng, chế nhạo: “Cuối cùng cũng nói được một câu tiếng người rồi.”

Hàn Sâm “...” Tức giận chống nạnh: “Anh có ý gì? Em lúc nào chả nói tiếng người? Chỉ có một số người nghe không hiểu tiếng người thôi.”

Hàn Phái cũng không so đo với cô nàng, nói một câu: “Anh với em không giống nhau.” Nếu anh đã đồng ý với ông thì sẽ không làm việc qua loa.

Hôm nay đúng là anh không định hẹn Tần Thư, nhưng đã gọi điện thoại rồi, chọn ngày không bằng gấp ngày.

Hàn Sâm tò mò: “Vậy nếu như Tần Thư không phải là kiểu anh thích thì sao? Anh cũng sẽ vì ông nội mà cưới cô ấy về hả?”

Hàn Phái nheo mắt nhìn cô nàng: “Anh đâu có bệnh?”

Hàn Sâm cười giả dối: “Còn không phải là em sợ anh có bệnh à, nhất thời đầu óc chập mạch, vì khiến cho ông nội vui vẻ mà lấy một người con gái anh không thích, nếu không phải như thế thì tốt, vậy em cũng yên tâm rồi, suy cho cùng thì quan trọng nhất là anh vui vẻ, không phải sao?”

Hàn Phái nhìn Hàn Sâm: “Ngược lại là em đấy, cả ngày không làm chuyện gì đáng hoàng lại nhọc lòng quan tâm đến chuyện của anh, ông nội cho em lợi ích gì, anh cho em gấp

đôi.”

Hàn Sâm giả vờ giận dữ: “Anh, anh nói cái gì vậy? Chúng ta có quan hệ gì hả? Làm sao em có thể vì tiền mà làm khó anh được, em thật sự quan tâm anh, em bảo đảm, tình cảm giữa em và anh là vàng không thể bị phá vỡ!”

Hàn Phái tất nhiên không tin: “Chờ đến khi anh có thời gian, xem anh trị em thế nào.”

Dưới lầu, ông Hàn đã kết thúc cuộc gọi rồi, đưa điện thoại cho Hàn Phái: “Kỳ Kỳ đã gửi địa chỉ rồi, vừa nãy đã thêm wechat của cháu rồi.”

Thật ra là ông chủ động muốn Kỳ Kỳ thêm wechat của Hàn Phái, ông Hàn nói tiếp: “Ông gọi điện thoại cho lão Tần, lão Tần lại nói với Kỳ Kỳ, nha đầu này mới không dễ phòng nữa.”

Hàn Phái: “Có tâm lý đề phòng là tốt.”

Nói xong, anh nhìn wechat, tên nick wechat của Tần Thư là “cầm kỳ thư họa”

Trước khi ra cửa, ông Hàn cứ dặn đi dặn lại, lời nhai nói không biết bao nhiêu lần.

Hàn Phái bất đắc dĩ cười, “Ông nội, cháu không phải là đi xem mắt.”

“Dù vậy cũng phải để lại ấn tượng tốt đẹp với con gái người ta, lần đầu tiên gặp mặt là quan trọng nhất.” Ông Hàn khẽ nhếch cằm, ra hiệu cho anh đi nhanh lên.

Bên kia, Tần Thư bỏ điện thoại xuống, áp chế cơn tức giận, sau khi biết nhau rồi không sợ không có cơ hội tính sổ.

Di động rung, là Hàn Phái gửi tin nhắn đến: [Nửa tiếng nữa tôi sẽ tới nơi, tới rồi sẽ gọi điện thoại cho cô.]

Tần Thư sững sốt, luôn cảm giác như đang đi xem mắt.

Nhưng nghĩ đến đối phương là Hàn Phái thì lại cảm thấy bản thân mình nghĩ nhiều rồi.

Loại đàn ông chất lượng tốt như Hàn Phái, thật sự không cần phải thông qua phương thức xem mắt để tìm vợ, cũng không biết có bao nhiêu thiên kim tiểu thư môn đăng hộ đối theo đuổi anh ta.

Lần trước cô có nghe Phương Mộ Hòa đề cập đến một lần, có cô con gái nhà giàu ở Hồng Kông, theo đuổi từ nước Anh đến nước Mỹ sau đó đến Hồng Kông, cuối cùng theo đến tận Bắc Kinh, kết quả vẫn bị từ chối.

Nghĩ đến Phương Mộ Hòa, Tần Thư lại đột nhiên nghĩ ra một chuyện, gửi một tin nhắn cho Phương Mộ Hòa: [Mẹ Phương, tối nay anh đi đón Bạch Nhất đi, buổi chiều em có việc, có thể buổi tối không đến kịp.]

Cô, Phương Mộ Hòa và Bạch Nhất, ba người bọn họ biết nhau từ khi còn bé, Phương Mộ Hòa lớn hơn cô và Bạch Nhất 9 tuổi, hồi nhỏ đều là Phương Mộ Hòa đưa cô với Bạch Nhất đi chơi. Sau khi lớn lên, cô và Bạch Nhất vẫn vây quanh Phương Mộ Hòa, mặc kệ có chuyện gì cũng đều tìm anh.

Phuong Mộ Hòa thường chế giễu bản thân là mẹ của cô và Bạc Nhất.

Kể từ đó, cô và Bạc Nhất gọi anh là mẹ Phuong.

Phuong Mộ Hòa trả lời lại rất nhanh: [Chuyện gì?]

Tần Thư: [Hàn Phái hẹn em đến nhà anh ta cùng ông Hàn đánh cờ.]

Phuong Mộ Hòa: [Bạn học của em cũng có người tên Hàn Phái hả?]

Tần Thư: [Chính là Hàn Phái, đối thủ thương mại của anh đấy.]

Mấy giây sau, Phuong Mộ Hòa đáp lại: [Trước mắt vẫn chưa tính là đối thủ.] Nhưng thật sự là anh không biết rõ Hàn Phái, chỉ quen sơ sơ.

Tần Thư không quan tâm mấy chuyện này, nhưng nghĩ đến sắp gặp Hàn Phái, cô lại hỏi: [Mẹ Phuong, em đang cân nhắc, có phải là Hàn Phái vừa ý em rồi không?]

Nếu anh ta vừa ý cô, thế thì bọn họ thật đúng là oan gia.

Phuong Mộ Hòa đang họp, bị lời này làm cho sặc.

Anh hòa hoãn lại, lời nói thâm thía đáp: [Con gái à, mặc dù con là người nhà ta, mẹ biết con tốt thế nào, nhưng mẹ nhớ từ nhỏ mẹ đã luôn dạy con và Bạc Nhất bốn chữ ‘tự mình biết mình’ quan trọng như thế nào mà... Con vẫn nên giữ lại tâm tư của mình đi, Hàn Phái không có hứng thú không có thời gian cũng không có sự nhân lại để đi đổ dành một đứa bé vừa cai sữa đâu.]

Anh ta và Hàn Phái là cùng một loại người, sẽ không tốn tâm tư vào những thứ tình cảm hư vô mờ mịt, càng không thể nào đi trêu chọc con gái của gia đình mấy đời thân thiết với nhà mình.

Phiền phức.

Tần Thư muốn gọi điện phản bác anh thì Phuong Mộ Hòa nhấn đến: [Không nói nữa, đang họp.]

Tần Thư đành phải nhịn, dặn dò: [Đừng quên buổi tối đi đón Bạc Nhất.]

Phuong Mộ Hòa: [Ồ, buổi tối đưa các em đi quán bar chơi.]

Tần Thư: [Anh không đi hẹn hò à?]

Phuong Mộ Hòa: [Gần đây bận, không có thời gian tìm phụ nữ.]

Tần Thư không hỏi nhiều nữa, Phuong Mộ Hòa cái gì cũng tốt, đẹp trai, gia thế tốt, năng lực cũng tốt, nhưng trên phương diện tình cảm lại là tra nam (đàn ông cận bã) điển hình, tự do phóng túng.

Hơn 10 tuổi, Phuong Mộ Hòa đã bắt đầu yêu, lấy cô và Bạc Nhất ra làm cái cớ, nói với người nhà là dẫn bọn cô ra ngoài chơi, thực ra là ném các cô vào trung tâm trò chơi rồi đi hẹn hò với mỹ nữ.

Bỏ điện thoại xuống, Tần Thư rời giường vào phòng tắm.

Từ tối qua đến giờ, cô ngủ hơn 4 tiếng rồi, thời gian còn lại cô đều ngồi nghiền cứu đề bài Bạc Nhất gửi tới, đến giờ vẫn không có ý tưởng gì.

Có lúc cô nghi ngờ đề bài kia sai rồi.

Còn vài tiếng nữa Bạc Nhất hạ cánh, nếu đến lúc đó cô vẫn chưa giải ra, nhất định không thể thiếu một trận mưa mai giễu cợt.

Buổi tối, Phuong Mộ Hòa còn muốn đưa các cô đi quán bar, cô đang suy nghĩ xem có nên đi hay không?

Sau khi trang điểm tỉ mỉ, Hàn Phái cũng vừa đến cổng tiêu khu.

Tần Thư không có thói quen đợi người, cũng không thích để người khác đợi, nhận điện thoại của Hàn Phái xong, cô cầm túi xách, bỏ bút và vài trang giấy nháp vào túi, vội vã xuống lầu.

Gần như cùng lúc, cả hai người đều đến dưới khu chung cư.

Gió đông bắc thổi vù vù, thỉnh thoảng trên cây tuyết lung lay rơi xuống.

Ra ngoài khu chung cư, Tần Thư mới cảm thấy cái lạnh thấu xương, đặc biệt là ở mắt cá chân.

Hàn Phái xuống xe, Tần Thư hơi giật mình, anh ta tự lái xe?

Người đàn ông trước mắt còn nam tính hơn so với hôm cô nhìn thấy trên TV, anh khí lạnh lùng.

Áo sơ mi trắng với áo khoác đen, khí chất mạnh mẽ làm lu mờ cả tiếng vù vù của gió đông bắc.

Sau lần ở sân bay New York, đây là lần thứ hai cô nhìn thấy anh ta, mặc dù lần trước chỉ là một hình bóng.

Anh ta hại cô xóa mất dòng trạng thái kia, lại phá giấc mơ của cô, hai món nợ này, cô tạm thời nhớ kỹ, đợi sau khi thân quen rồi từ từ tính sổ với anh ta.

Cô cười nhạt chào hỏi anh ta.

Đón nhận ánh mắt trong suốt nhưng có chút lạnh nhạt của cô, Hàn Phái nhẹ gật đầu.

Anh đã gặp qua bố mẹ của Tần Thu, thường xuyên chạm mặt họ tại những cuộc hội nghị tài chính, cô Tần cao quý ưu nhã, ngũ quan tinh xảo, Tần Thu đi truyền diện mạo của mẹ mình.

Vừa nãy lúc Tần Thu đi ra từ khu chung cư, còn chưa chào hỏi, anh đã đoán được đó là cô.

Ngày lạnh như thế này, cô mặc còn ít hơn anh.

Mặc ít thì thôi đi, còn chiếc quần bó màu đen xắn gấu khoảng 9 phân kia là sao?

Cũng không đi tất, lộ ra mắt cá chân trắng như tuyết.

Hàn Phái tinh bơ thu hồi tầm mắt, Tần Thu đến gần, vốn cô muốn vòng qua đầu xe bên kia ngồi vào ghế lái phụ, nhưng Hàn Phái lại mở cửa ghế sau, “Ngồi bên này.”

Tần Thu dừng bước, cười nhạt khách khí đáp: “Sao có thể coi anh là tài xế được.”

Tay Hàn Phái luôn để trên cửa xe: “Không cần chú ý nhiều như vậy.” Anh nói: “Tuyết vừa rơi, có đoạn đường sẽ rất trơn.”

Chỗ ngồi kia tương đối an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Mê Muội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Cuối cùng Tần Thu ngồi ở phía sau ghế lái, Hàn Phái lại dặn dò cô thắt dây an toàn, xe ô tô chậm chậm đi ra khỏi tiểu khu.

Lần đầu tiên hai người gặp mặt, lại đều là người im lặng ít nói, cũng không có gì để bàn luận, không khí trong xe có chút mất tự nhiên.

Hàn Phái phá vỡ bầu không khí im lặng, hỏi Tần Thu: “Có muốn nghe nhạc gì không?”

“Đàn dương cầm, bài gì cũng được.” Ngừng giây lát, Tần Thu lại nói: “Cảm ơn.”

Khoảng thời gian sau đó, trong xe ngoại trừ tiếng đàn du dương êm ái, cũng không có bất kỳ âm thanh nào khác.

Tình hình giao thông không tốt lắm, Hàn Phái luôn chăm chú nhìn phía trước.

Tần Thu cách Hàn Phái rất gần, xung quanh đều là hơi thở mát lạnh nhàn nhạt trên người anh, tầm mắt cô lướt qua bờ vai anh, nhìn chăm chăm hồi lâu vào ngón tay thon dài của anh.

“Anh có biết đánh đàn dương cầm không?” Đột nhiên Tần Thu bật ra một câu, hỏi xong lại cảm thấy hơi đường đột, đến cả một cái tên cũng không có.

Hàn Phái qua kính chiếu hậu nhìn vào mắt cô, lại nhanh chóng thu hồi tầm mắt, nhìn đường. “Có học qua, nhưng không thông thạo, nhiều năm rồi không đàn.” Hỏi cô: “Em thích đánh đàn?”

Tần Thu gật đầu: “Vâng.”

Xe đi qua giao lộ, giao thông thuận lợi hơn, Hàn Phái nghiêm túc lái xe, trong xe lại khôi phục lại bầu không khí im lặng.

Tần Thu không bắt chuyện với anh nữa, lấy giấy nháp ra, mở phần mềm điện thoại, bắt đầu giải đề.

Một khi đã tập trung tinh thần, cô sẽ quên luôn mình đang ở đâu, bên cạnh là ai.

Cô còn có một tật xấu, lúc làm đề ghét nhất là bị làm phiền, mặc kệ là ai cũng không được.

Trước khi làm việc hoặc học tập, cô sẽ để một tấm bảng ở bên cạnh ghi: Chuyện rất quan trọng, đừng làm phiền!

Hồi đó Bạc Nhất không biết thói xấu này của cô nghiêm trọng như thế nào, có lần cô đang chăm chú nghiên cứu đề bài, cậu ta làm lơ tấm bảng nhắc nhở kia, nhất định phải kéo cô đi ăn lẩu, kết quả bị đánh một trận.

Bạc Nhất oan ức muốn chết, sau đó Phương Mộ Hòa an ủi cậu: “Nếu lúc cậu đang vận động trên giường thì bị cắt ngang, có phải cậu cũng muốn đánh người không?”

Bạc Nhất: “... Đây là cái ví dụ thối nát gì vậy! Kỳ Kỳ đang giải đề!

Phương Mộ Hòa: “Đạo lý giống nhau.”

Bạc Nhất: “...”

Phương Mộ Hòa có cái gọi là lời lẽ chí lý bị rất nhiều người phi nhò: Khi bạn làm bất kể việc gì đều phải làm hết mình. Chỉ cần nhiệt tình thì không có gì không thể thành công.

Nhưng mà ai có thể tha thứ được những lúc như thế bị cắt ngang cơ chứ?

Lời lẽ thô mà không thô.

Từ đó trở đi, Bạc Nhất không bao giờ dám làm phiền những lúc Tàn Thư đang chăm chú làm việc nữa.

Rất nhanh đã đến khu biệt thự rồi, Hàn Phái dừng xe, liếc qua kính chiếu hậu, Tàn Thư đang cúi đầu viết gì đó trên giấy, ấn đường cô nhú chặt, quá tập trung đến nỗi anh dừng xe rồi cô cũng không chú ý.

Như đang suy nghĩ việc gì, Hàn Phái lại nhẹ nhàng đạp chân ga, xe chậm chậm tiến về phía trước.

Ngoài đường, xe cộ đi lại đông đúc, vừa rồi còn xảy ra tai nạn rất nhiều xe va chạm vào nhau, anh không đi xe ra ngoài, chỉ di chuyển trong tiểu khu.

Di động của Hàn Phái rung, anh không nhận, lấy điện thoại ra ấn tắt.

Hơn nửa tiếng trôi qua, mấy trang giấy nháp Tàn Thư mang theo đã dùng hết rồi, ghi chép một đồng chí chút mà vẫn chưa giải ra đáp án.

Cô khẽ thở dài, thoát khỏi phần mềm, bỏ giấy bút và điện thoại nhét hết vào trong túi, vừa ngẩng đầu đầu lên thì phát hiện đã vào tiểu khu rồi, “Sao nhanh như vậy đã đến rồi?”

Hàn Phái: “Ừ, đằng trước chính là nhà anh.”

Đến biệt thự, Hàn Phái cho rằng Hàn Sâm vẫn còn trong nhà, đúng lúc có thể ngồi nói chuyện với Tàn Thư, kết quả Hàn Sâm chuồn mất rồi, trong nhà chỉ có ông nội.

Ông Hàn sớm hỏi ông Tàn từ trước rồi, biết Tàn Thư thích ăn hoa quả gì, đã bảo đi giúp việc rửa hoa quả sẵn.

Sau khi chào hỏi, ông Hàn vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh, bảo Tàn Thư qua ngồi, lại hỏi Hàn Phái: “Có phải bị tắc đường đúng không?”

Đi đi đi lại nửa tiếng, cũng đã qua một tiếng rưỡi rồi.

Hàn Phái trả lời “ Vâng” một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Tàn Thư và ông Hàn cùng chung sở thích, tán gẫu không biết chán.

Hàn Phái ngó nhìn Tàn Thư, còn cho rằng trời sinh cô có tính cách lạnh nhạt, hóa ra là tùy người mà khác.

“Ông nội, ông với Kỳ Kỳ cứ đánh cờ đi, cháu vào thư phòng giải quyết chút chuyện.”

Ông Hàn không hài lòng lắm: “Có chuyện gì cần phải giải quyết ngay bây giờ sao?”

Hàn Phái: “Trả lời điện thoại, mười phút sau cháu sẽ xuống.”

Ông Hàn xua tay ý bảo anh đi đi, lại quay ra nói chuyện với Tàn Thư.

Hàn Phái lên lầu, gọi lại cho số điện thoại đã gọi đến nửa tiếng trước, bên kia nhanh chóng bắt máy, Thu Lam: “Bận gì vậy, gọi điện thoại cũng không bắt

mấy.”

Hàn Phái: “Ở nhà.”

Thu Lam “Ồ” một tiếng, hỏi anh: “Khoảng mấy giờ thì về công ty? Tớ đang ở phòng khách đợi cậu đây.”

Hàn Phái liếc nhìn đồng hồ, đã 4:30 rồi, “Không đến công ty nữa.”

Thu Lam ngẩn ra, mới 4:30, đối với anh mà nói bây giờ là thời gian bắt đầu làm việc buổi tối, kinh ngạc trong chốc lát, cô lại nghĩ ngay đến một việc: “Có phải thân thể ông không thoải mái không? Vậy tớ qua xem, đúng lúc thương lượng với cậu vài chuyện.”

Hàn Phái: “Thân thể ông không tồi, trong nhà còn có khách.”

Thu Lam nghe ra anh đang từ chối khéo: “Vậy được rồi, không làm phiền cậu nữa, ngày mai nói chuyện với cậu sau.”

Hàn Phái hỏi cô: “Có phải việc về công ty AC không?”

Anh và Thu Lam là bạn học trung học và cao trung, bạn học cùng trường đại học, nhà Thu Lam làm đầu tư, năm ngoái Thu Lam tìm anh hợp tác, anh cảm thấy hạng mục này cũng không tồi, cùng nhau đầu tư vào công ty AC, anh là cổ đông lớn nhất.

Lúc đầu định thông qua việc AC ra thị trường để rút vốn đầu tư, nhưng các xí nghiệp IPO* quá nhiều, vẫn không biết phải đợi đến lúc nào, cuối cùng anh quyết định thông qua mua bán sáp nhập để rút vốn.

(*): IPO có nghĩa là phát hành lần đầu ra công chúng, là việc chào bán chứng khoán lần đầu tiên ra công chúng. Mục đích để huy động được nhanh và nhiều vốn.

Thu Lam: “Ừ.” Ngừng lại giây lát, hỏi anh: “Cậu đã bao giờ gặp Hạ Cánh Nam chưa?”

Hàn Phái: “Gặp rồi.”

Thu Lam: “Vậy khi nào chúng ta gọi Hạ Cánh Nam, tìm một chỗ gặp mặt thương lượng phương án cụ thể được không?”

Hàn Phái: “Gần đây tớ không rảnh.”

Cô với Hạ Cánh Nam cũng không quen, có lúc còn là đối thủ cạnh tranh, “Vậy đến lúc đó rồi nói, cậu làm việc đi.” Trước khi cúp điện Thu Lam lại xác nhận lại với anh: “Ngày mai cậu có định đến công ty không? Nếu không tớ tự đi một chuyến.”

Hàn Phái: “Ngày mai tớ có lịch rồi, ngày kia đi.”

Hút xong một điếu thuốc, Hàn Phái mới xuống lầu, ông nội và Tàn Thư đang đánh cờ, anh ngồi xuống cạnh Tàn Thư, anh không nghiên cứu về cờ, xem cũng không hiểu lắm.

Kết thúc một ván, Tàn Thư rơi vào thế yếu.

Tàn Thư nghiêng mặt nhìn anh: “Anh đi làm việc đi, không cần phải đặc biệt ở cùng em.”

Anh ngồi bên cạnh, trái lại khiến cô cảm thấy rất áp lực.

Hàn Phái: “Hôm nay không có việc gì cả.”

Ông Hàn nói chen vào: “Khó có được lúc nghỉ ngơi, đến mấy móc làm việc cả ngày cũng không chịu được.” vừa nói vừa bắt đầu thu dọn bàn cờ, chuẩn bị đánh một ván nữa.

Hàn Phái nhớ ra: “Trên xe, em làm đề gì vậy?”

Tàn Thư ngơ ngác, không ngờ anh nhìn thấy rồi, “Một đề khá biến...” Cuối cùng vẫn không nói ra từ đó, đổi một cách nói khác: “Một đề số học khá phức tạp.”

Hàn Phái gật đầu, hỏi cô: “Có kết quả chưa?”

Tàn Thư lắc đầu: “Làm mấy ngày rồi, vẫn chưa giải ra.”

Ông Hàn nhìn Tàn Thư: “Vậy để Hàn Phái xem giúp cháu, từ nhỏ số học của nó đã rất tốt.”

“Thật không ạ?” Tàn Thư cười nói: “Vậy thì tốt quá rồi.”

Hàn Phái duỗi tay: “Anh xem giúp em, không chắc chắn có thể giải ra.”

Tần Thư lấy điện thoại ra đưa đề Bạc Nhất gửi cho Hàn Phái, lại lấy giấy nháp, đưa quá trình giải đề cho Hàn Phái.

Lúc đưa cho anh giấy nháp, đầu ngón tay hai người tiếp xúc trong chốc lát, đầu ngón tay của anh rất ấm áp.

Tay anh đã thu lại, đầu ngón tay cô còn lưu lại nhiệt độ của anh, như có như không.

Hàn Phái lấy giấy nháp, không khỏi liếc mắt nhìn cô, mặc ít thế kia, đến đầu ngón tay cũng đóng băng rồi.

Hai tiếng đã trôi qua rất nhanh, hầu như ván cờ nào Tần Thư cũng thua, nhưng kỳ nghệ tiến bộ không ít.

Ông Hàn cũng có chút mệt, dấm chân: “Cháu với Hàn Phái, hai thanh niên các cháu ra ngoài chơi đi, ông mệt rồi, ăn chút gì đó rồi phải đi ngủ thôi.”

Tần Thư: “Ông, chúng cháu ăn cơm tối cùng ông.”

Ông Hàn xua tay: “Không cần, thực đơn của ông không giống các cháu, quá nhạt nhẽo, các cháu ăn không quen, bình thường bọn Hàn Phái cũng không ăn cơm ở nhà.”

Tần Thư nhìn về phía Hàn Phái, xem ý của anh.

Hàn Phái đang đánh dấu trên giấy nháp, hơn hai tiếng đồng hồ, anh giải cũng sắp ra, khoanh tròn những chỗ cách giải của Tần Thư có vấn đề, “Không đủ thời gian, anh chỉ có thể xem đến đây, em về làm theo cách giải này xem có thể tìm ra đáp án hay không?”

Anh đưa giấy nháp cho cô, “Anh chú giải cho em hết rồi.”

Tần Thư bày tỏ ý cảm ơn, nói với anh: “Ông có chút mệt rồi.”

Hàn Phái dặn dò đi giúp việc và bác sĩ riêng mấy câu, sau đó đi ra ngoài cùng Tần Thư.

Ngồi trên xe, Hàn Phái hỏi Tần Thư muốn ăn gì.

Tần Thư biết Hàn Phái bận rộn, ở nhà tiếp cô một buổi chiều có lẽ đã làm lỡ không ít việc: “Không cần, anh cứ trực tiếp đưa em về nhà là được rồi, em còn muốn giải đề.”

Tính ngang ngược của Tần Thư chỉ đối với những người thân thiết, người có quan hệ bình thường hoặc người không hiểu cô đều cảm thấy tính cách của cô rất tốt, hiểu ý người khác, không hổ là con gái do đại gia đình nuôi dưỡng.

Phương Mộ Hòa đã từng cười nhạo cô: Kẻ ngụy trang xinh đẹp.

Hàn Phái quay đầu nhìn cô: “Em không cần phải giảm béo, ăn nhiều một chút.”

Tần Thư lúng túng thuận miệng nói: “Không phải là giảm cân, em đợi bạn cùng phòng về còn ăn khuya.”

Hàn Phái: “Bạn cùng phòng?”

Tần Thư: “Bạn thân, ở cùng chỗ với em.”

Hàn Phái gật đầu, cũng không có ép cô nữa, “Đợi khi nào em rảnh, anh mời em ăn cơm, hôm nay làm phiền em một buổi chiều, ở cùng ông lão rất buồn chán phải không?”

Tần Thư khách khí đáp: “Không hề nhàm chán chút nào, rất ít người có thể bì được với kỳ nghệ của ông Hàn, em đây coi như là không cần tiêu tiền cũng được học đánh cờ rồi, được lợi là em.”

Hàn Phái trực tiếp đáp: “Vậy có thời gian thì qua chơi đi.”

Tần Thư: “...”

Hàn Phái cũng không cảm thấy câu nói vừa rồi của mình có gì không ổn, xoay người khởi động xe, ô tô chậm rãi rời đi.

Tần Thư về đến nhà, Nhan Ngạn vẫn chưa trở lại, chắc tối nay lại tặng ca rồi.

Không ăn cơm tối, cô đi luôn vào thư phòng, vùi đầu vào giải đề.

Khi điện thoại reo Tần Thư mới hoàn hồn, Phương Mộ hòa gọi tới.

“Đang ở đâu?”

Tần Thư xoa ấn đường, xem giờ, đã rạng sáng rồi, Phương Mộ Hòa chắc đã đón Bạc Nhất rồi, chỉ là đề bài của cô vẫn chưa ra đáp án, không muốn gặp mặt Bạc Nhất chút nào.

Cô nói nhăng nói cuội một câu: “Ồ nhà ông nội em.”

Phuong Mộ Hòa vừa nghe cô ở nhà ông nội thì từ bỏ ý định luôn.

Ông Tần với bà Tần dạy dỗ rất nghiêm, đặc biệt là bà nội Tần, nhất định không cho Kỳ Kỳ đi chơi qua 10 giờ, đặc biệt là ở những chỗ ăn chơi.

“Ồ, vậy đến Giáng sinh, anh lại mang em với Bắc Nhất đi chơi.”

Tần Thư đáp lời, lại tò mò hỏi: “Giáng sinh anh không hẹn ai à?” Không phải chứ.

Phuong Mộ Hòa cười, đùa cô: “Phụ nữ hẹn anh quá nhiều, không biết chọn ai trước, dứt khoát từ chối hết rồi.”

Tần Thư: “... Mẹ Phuong, không chung tình, có ngày sẽ gặp báo ứng đấy.”

Phuong Mộ Hòa: “Báo ứng gì? Yêu mà không được sao?” Anh sống đến cái tuổi này rồi, đã sớm nhìn thông suốt tình cảm rồi.

Tần Thư: “Không phải ở phương diện tình cảm.”

“Vậy ở phương diện nào?” Phuong Mộ Hòa thờ ơ hỏi lại.

“Việc kinh doanh, sẽ có ngày Hàn Phái đàn áp anh ở mọi phương diện, đặc biệt là khí chất bỏ xa anh.” Cô ở cùng Hàn Phái một buổi chiều, dù anh không nói nhiều, cô vẫn cảm nhận được khí chất trầm ổn của anh.

Những thứ này Phuong Mộ Hòa cũng không thiếu, hai người các anh trên thương trường có thể coi là lực lượng tương đương.

Nhưng cô luôn cảm thấy trên người Hàn Phái có một loại phẩm chất đặc biệt, là thứ Phuong Mộ Hòa không có.

Cụ thể là gì, tạm thời cô chưa diễn tả được.

Phuong Mộ Hòa vốn đang lười biếng dựa vào ghế xe, bị những lời này của cô khiến cho tức giận ngồi thẳng dậy: “Em mới gặp Hàn Phái có một lần, em đã bắt đầu ăn cây táo, rào cây sung rồi sao? Kỳ Kỳ, em có lương tâm không hả?”

Tần Thư cười: “Tâm vẫn còn, còn có lương hay không, điều này không nói rõ được.”

Phuong Mộ Hòa cũng lười tính toán với một đứa bé chưa dứt sữa, tốt bụng dặn dò cô: “Đừng quá gần gũi với Hàn Phái, anh ta không thỏa mãn được ảo tưởng tình yêu lãng mạn của em đâu, hơn nữa, phụ nữ theo đuổi anh ta ưu tú hơn em nhiều. Người đàn ông lòng dạ thâm sâu như anh ta, em còn nhỏ, không thể không chế được.”

Tần Thư: “...” Rõ ràng cô đang nói với anh về chuyện trên thương trường, sao bây giờ anh lại nói chuyện tình cảm rồi.

Cô còn định tiếp tục giải đề, không có thời gian cùng anh phân tích, “Thôi không nói nữa, em mệt rồi.”

Còn chưa kịp cúp điện thoại, trong điện thoại vọng ra tiếng của Bắc Nhất, giọng điệu thiếu đôn: “Nữ thần học bá, đề bài đã giải ra chưa? Nếu không làm ra thì cũng đừng khóc, anh đây sẽ không cười em.”

Tần Thư: “Giải ra rồi, đề ở căn chung cư của tớ, ngày mai tớ về đó rồi gửi cho cậu.” Cô nói dối mặt không đỏ tim không loạn.

Bắc Nhất sùng sốt: “Thật hay giả?”

Tần Thư vội nói: “Cậu cho rằng danh hiệu thiên tài toán học chỉ là hư danh thôi sao?”

Nói xong thì cúp điện thoại luôn.

Lại vào phòng bếp pha một ly cà phê đặc, tối nay thức suốt đêm để giải đề.

Ba tiếng đồng hồ trôi qua, cuối cùng lúc rạng sáng 3:15, Tần Thư giải ra đáp án.

Cô đóng máy tính, cả người mệt đến mức hư thoát, trực tiếp nằm luôn trên ghế.

Còn kích động hơn so với việc thổ lộ thành công, loại cảm giác hưng phấn này, không lời nào có thể diễn tả được.

Qua vài phút, tâm tình vẫn chưa bình tĩnh lại được, có thể thật sự mệt đến mức hồ đồ rồi, Tần Thư cho rằng mình đang ở chung cư ở New York, cô còn quy đổi thời gian, giờ này ở Bắc Kinh là buổi chiều.

Cô cầm điện thoại lên, vậy mà lại ấn số của Hàn Phái

Hàn Phái cả đêm xử lý công việc bị trì hoãn buổi chiều, bận tới tận 2 giờ sáng, vừa chợp mắt trong chốc lát thì điện thoại reo.

Lần tìm điện thoại, con buồn ngủ lập tức bị cuốn bay, là điện thoại của Tần Thư, anh tỉnh táo không ít: “Alô, Kỳ Kỳ.”

Tần Thư: “Không quá rầy anh làm việc chứ?”

Hàn Phái ngẩn ra, chốc lát không hiểu chuyện gì đang xảy ra, quan tâm hỏi: “Làm sao vậy?”

Tần Thư: “Đề bài kia em giải ra rồi.”

Hàn Phái thờ phào nhẹ nhõm, cười nhẹ: “Nhanh vậy sao?”

Tần Thư “Ồ” một tiếng, “Em dựa theo những ghi chú của anh mới giải ra.” Đặc biệt chân thành nói một câu: “Cảm ơn.”

Hàn Phái cũng không còn cảm thấy buồn ngủ nữa, lấy bao thuốc lá và bật lửa đi ra sân, gió lạnh thổi vào cổ áo, đại não nhanh chóng hoàn toàn tỉnh táo.

Anh thuận miệng hỏi: “Đề bài này là bài tập khóa sau của em sao?”

Tần Thư: “Không phải.” Một mặt là muốn sĩ diện trước mặt Bạc Nhất, nhưng chủ yếu là vì chính cô.

Ngưng lại rồi nói: “Nói thế nào đây, chính là nghiên cứu kĩ càng đề bài đó cũng trợ giúp cho công việc của em.” Cho nên cô mới tích cực như vậy, bận rộn vài ngày liền.

Hàn Phái: “Cái đó đáng để nghiên cứu.”

Anh gắp điếu thuốc, nửa đêm cô gọi điện cho anh chia sẻ cảm xúc vui sướng này, anh không thể qua loa cho xong, đã kích sự nhiệt tình của cô, nói với cô: “Nói cho anh nghe quá trình giải đề, nói không chừng còn có thể cho em chút ý kiến.”

Tần Thư: “Quá trình khá dài, không quá rầy anh làm việc chứ?”

Hàn Phái gắp điếu thuốc, chậm rãi nhả khói, cô hoàn toàn đắm chìm vào đề bài, còn tưởng rằng mình đang ở New York, anh cũng không vạch trần, “Bây giờ anh không bận.”

Tần Thư lại mở máy tính, nghiêm túc nói cho Hàn Phái cách giải đề của mình.

Hàn Phái chăm chú nghe, thỉnh thoảng nói một vài kiến nghị.

Hút hết một điếu, anh lại đốt một điếu nữa.

Gắp tàn thuốc, 3:30 sáng, anh mệt muốn chết, nhưng vẫn nhẫn nại nghe cô giảng giải đề bài.

Bạn đang đọc truyện *Mê Muội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Một tiếng sau, cuộc điện thoại này mới kết thúc.

Hàn Phái xoa bóp ấn đường, đây là lần gọi điện thoại lâu nhất của anh, từ đầu đến cuối đều hết sức kiên nhẫn, cơ thể đã vô cùng mệt mỏi, anh đứng trong sân hút thuốc mới quay vào phòng ngủ.

Tần Thư đóng máy tính, xoa bóp xương cổ, bây giờ đã hoàn toàn thoát khỏi trạng thái hưng phấn vừa nãy, đầu óc bình tĩnh hơn nhiều, sau đó cô nhận ra một vấn đề rất nghiêm trọng, bây giờ cô đang ở Bắc Kinh.

Thế nên... nửa đêm canh ba cô gọi điện thoại cho Hàn Phái, còn nói chuyện một mạch hơn một tiếng đồng hồ.

Tần Thư ngơ ngẩn nhìn chăm chăm màn hình di động, 5 giờ sáng.

Choáng váng vài giây, cô nhanh chóng gửi cho Hàn Phái một tin nhắn: [Xin lỗi, em nhầm giờ.]

Hàn Phái vừa nằm xuống, nhìn màn hình điện thoại lại sáng lên, [Không sao, vừa nãy anh cũng mới làm việc xong, ngủ sớm đi.]

Tần Thư lại đánh mấy câu tỏ ý xin lỗi, ngón tay dừng lại trên bàn phím một lúc lâu, cuối cùng xóa hết đi, nói với anh: [Ngủ ngon.]

Hàn Phái cũng nhấn lại hai chữ ‘Ngủ ngon’.

Tần Thư mới ngủ được bốn tiếng đồng hồ đã bị Bạc Nhất gọi dậy, “Tớ và mẹ Phương đã ở dưới chung cư của cậu rồi, cho cậu mười phút sửa soạn, nhanh xuống đây.”

Tần Thư còn buồn ngủ, đến giọng nói cũng lơ mơ không rõ: “Chuyện gì?”

Bạc Nhất: “Lấy đáp án của đề bài, sau đó đưa cậu đi trại ngựa.”

Tần Thư: “Đáp án sẽ gửi ngay cho cậu, tớ không đi trại ngựa nữa.”

Bạc Nhất giọng điệu không cho thương lượng: “Không phải cậu lo lắng không yên bắt tớ về đưa cậu đi trại ngựa sao?! Cậu bảo không đi thì không đi hả? Mẹ Phương đã phải dành ra thời gian hôm nay, đến cả hội nghị cũng hủy bỏ rồi đến ngày mai, cậu còn không biết xấu hổ vì ngủ mà thất hẹn?”

Tần Thư: “Cậu phiền muốn chết! Cút!” Ném điện thoại đi rồi rời giường.

“Sao? Lại giờ thôi công chúa hả?” Phương Mộ Hòa cắt điện thoại, anh vừa gọi điện cho thư ký, lùi lại tất cả lịch trình hôm nay.

Bạc Nhất vẻ mặt buồn bực: “Vâng, quả này thế nào cũng mất em.”

Phương Mộ Hòa cười: “Đáng đời.”

Bạc Nhất: “...”

Tối qua, Phương Mộ Hòa cũng ngủ không ngon, dựa vào ghế nhắm mắt thư giãn, không quên nói móc Bạc Nhất: “Cậu nói đi cậu ở New York đợi là được, thiếu ăn thiếu uống thì anh gửi cho cậu, cậu cứ muốn vội vàng về đây chịu ngược làm gì?”

Bạc Nhất nhìn ra ngoài cửa sổ thờ dài: “Còn không phải Kỳ Kỳ nói cô ấy có thể giải ra cái đề kia à, bằng không em ăn no rừng mỡ trở về để cô ấy ngược đãi làm gì?”

Phương Mộ Hòa hỏi: “Nói thật với anh đi, cái đề bài kia rốt cuộc là ai bắt cậu làm? Anh cảm thấy giáo sư của cậu không rảnh đến vậy.”

Bạc Nhất có tí chột dạ, không dám nói là vì theo đuổi mỹ nữ học bá, kiên trì nói: “Thật sự là em thay giáo sư giải mà.”

Phương Mộ Hòa: “Tốt nhất là như vậy, bằng không xem anh làm thế nào thu thập cậu.”

Anh ta ấn thái dương đang nhảy thành thạch, “Lần sau được nghỉ, một đám các cậu cũng đừng về nữa, các cậu trở về, anh phải lần đi lặn lại mất nửa cái mạng già.”

Tính nhẫn nại cả đời này của anh ta đều tiêu hao trên người hai kẻ này.

Đang nói thì di động rung.

Phương Mộ Hòa mở mắt, thờ ơ cầm điện thoại lên, nhìn tên người gọi, anh ta ngần ra.

Hàn Sâm [Buổi tối có rảnh không?]

Phương Mộ Hòa không dài dòng: [Không rảnh.]

Sau đó Hàn Sâm cũng không nhấn lại, vài phút trôi qua, Phương Mộ Hòa nghiêng ngẫm nhìn màn hình, đẩy cửa xe đi xuống.

Đi đến bên bồn hoa cách xe rất xa, Phương Mộ Hòa bấm số của Hàn Sâm.

Hàn Sâm cất giọng nhàn nhạt: “Có việc gì?”

Phương Mộ Hòa: “Hàn Sâm, cô mấy tuổi rồi, sao vẫn chơi trò trẻ con thế này hả?”

Hàn Sâm thích anh ta nhưng anh ta từ chối.

Tình yêu không có kết quả, anh ta sẽ không cho cô bất cứ ảo tưởng nào.

Hàn Sâm: “Vậy sao anh còn gọi điện cho em?”

Phương Mộ Hòa: “Gọi điện cho cô là có việc khác.”

Bữa sáng hôm nay, anh ta nghe cha mẹ nói đến chuyện của Kỳ Kỳ và Hàn Phái, hóa ra người lớn hai nhà thật sự có ý âm thầm tác hợp bọn họ.

Hàn Phái là một thương nhân thành công, gia thế tốt, đẹp trai, năng lực hơn người, là con rể vừa ý trong mắt các trưởng bối, nhưng Hàn Phái không thích

hộp để làm chồng.

Ít nhất là trong những người cùng tuổi quen biết Hàn Phái đều nghĩ như vậy, Hàn Phái quá lý trí, bình tĩnh và vô tình.

Ngừng lại vài giây, Phương Mộ Hòa nói thẳng vào vấn đề: “Chuyện của Kỳ Kỳ với anh trai cô, không thể thiếu cô tham gia vào đúng không?”

Hàn Sâm ngẩn ra, không ngờ Phương Mộ Hòa biết nhanh như vậy.

Qua vài giây, Phương Mộ Hòa vẫn không nghe thấy động tĩnh gì từ cô, anh ta nhìn điện thoại, đang trong cuộc gọi, “Hàn Sâm, nói đi!”

Hàn Sâm vẫn không lên tiếng, hai người giằng co trong điện thoại.

Cô đang ở trong xe, trên cửa kính có lớp sương mỏng, cô thất thần vẽ lung tung lên cửa, cũng không đáp lại Phương Mộ Hòa.

Mấy hôm trước, từ ông nội, cô biết người xem mắt Hàn Phái là Tần Thư, bọn họ căn bản đã định sẽ là cuộc hôn nhân kinh doanh, cô cũng hy vọng anh trai có thể đối tốt với Tần Thư.

Thậm chí cô còn cố vũ ông nội, khiến anh trai chủ động theo đuổi Tần Thư.

Kết quả bây giờ lại đổi lấy sự oán trách của Phương Mộ Hòa, anh ta sốt ruột, cô càng không nói.

“Cô không nói nữa thì tôi sẽ cúp điện thoại!” Phương Mộ Hòa giọng mất kiên nhẫn.

Ngừng chốc lát, Hàn Sâm cuối cùng cũng mở miệng: “Nếu em nói cái gọi là tham gia vào vì em muốn tốt cho anh trai và Tần Thư, anh có tin không?”

Phương Mộ Hòa: “Tôi chỉ nói một lần này thôi, dừng ở đây, đừng đẩy Kỳ Kỳ vào hố lửa! Loại người máu lạnh vô tình như anh trai cô, sẽ biết yêu người khác sao? Cô cũng đừng tham gia vào nữa, để bọn họ thuận theo tự nhiên đi, tan càng sớm càng tốt! Tôi bận rồi.”

Trực tiếp cúp điện thoại.

Phương Mộ Hòa vừa xoay người thì nhìn thấy Tần Thư từ chung cư đi ra, bộ dạng chưa tỉnh ngủ, uể oải ỉu xiu. Sau khi đến gần, anh ta phát hiện hai mắt thâm quầng của cô.

“Tôi qua làm gì vậy?” Anh ta nhìn cô chằm chằm.

Tần Thư mặt không đổi sắc nói: “Chả làm gì cả, ở nhà ông nội không ngủ được, nửa đêm mò về đây.” Cô kéo cửa xe ngồi vào.

Phương Mộ Hòa bắt mạch xoa đầu cô, lười vạch trần.

Tối qua cô nói cô ở nhà ông nội, sáng nay anh ta cùng Bạc Nhất đến thẳng nhà ông, kết quả nào có thấy bóng dáng cô đâu, căn bản là cô không qua đó, nói dối thành tình rồi.

Vấn may bà nội Tần ra nước ngoài đi chơi không ở nhà, nếu không cũng không biết bà sẽ vặn hỏi anh ta và Bạc Nhất như thế nào nữa.

Tần Thư đem toàn bộ đáp án và quá trình giải đưa hết cho Bạc Nhất, Bạc Nhất xem xong kích động cả nửa ngày, chấp tay cảm ơn, “Về sau cậu chính là chị của tớ, tớ sẽ theo cậu như Thiên lôi sai đâu đánh đó.”

Phương Mộ Hòa nhìn vào hai mắt Tần Thư: “Em làm?”

Tần Thư nghiêng mặt đối diện với anh ta, ánh mắt khiêu khích: “Nếu không thì sao?”

Phương Mộ Hòa cười, đề bài này anh ta cũng chưa làm ra hướng chi là cô?

Chắc là Hàn Phái giúp đỡ không ít.

Di động reo, là người phụ trách câu lạc bộ cười ngựa, Phương Mộ Hòa nhận điện thoại, nói trong một tiếng rưỡi là tới, bảo bọn họ chuẩn bị ngựa trước.

Tần Thư và Bạc Nhất từ khi còn nhỏ đã thích cười ngựa, sau khi anh ta tự kiếm được tiền thì đã đầu tư vào câu lạc bộ cười ngựa, mời người dạy hai người họ cười ngựa, mỗi lần chỉ cần cô và Bạc Nhất muốn cười ngựa, dù anh ta có bận cũng sẽ dành thời gian cùng đi với họ.

Bạc Nhất gửi cho mỹ nữ học bá đáp án, chờ tin lành, cậu rồi rồi đến nhàm chán, bỗng nhớ tới một chuyện, tiến đến bên cạnh Tần Thư, nhỏ giọng nói: “Ê, cậu đoán xem tối qua tớ với mẹ Phương gặp ai?”

Tần Thư: “Người.”

Bạc Nhất bị ghen, cũng may đã thành thói quen rồi, cậu ta biết tính tình của Tần Thư, sẽ không trả lời, đánh nhỏ giọng tự hỏi tự trả lời: “Gặp Hạ Cảnh Nam”

Tần Thư ngăn ra: “Gặp được ở đâu?”

Bạc Nhất: “Ồ quán bar, có lẽ anh ta với khách hàng lên trên tầng của hội sở bàn công việc.” Cậu hạ giọng: “Tối qua không đi với bọn tớ, hồi hận không?”

Tần Thư khôi phục sắc mặt bình tĩnh: “Chưa từng nghe gặp mặt không bằng hoài niệm à?”

Bạc Nhất bắt chéo chân, cánh tay chống trên cửa sổ xe, suy nghĩ nhìn cô: “Ngày đó, tớ hỏi cậu cái vấn đề kia, cậu còn chưa trả lời tớ đâu đấy.”

“Vấn đề gì?”

“Cậu còn muốn theo đuổi Hạ Cánh Nam hả?”

Tần Thư không trả lời hỏi lại: “Đầu tớ có lỗ hả?”

Bạc Nhất yên tâm: “Không theo đuổi thì tốt.”

Bên kia, Phương Mộ Hòa kết thúc cuộc trò chuyện, bỏ điện thoại qua một bên, anh ta chỉ nghe được câu nói cuối cùng kia của Bạc Nhất, hỏi: “Không theo đuổi cái gì?”

Việc Tần Thư thích Hạ Cánh Nam và Hạ Cánh Nam từ chối cô, trước kia chỉ có Bạc Nhất biết, bây giờ có thêm cả bạn tốt Nhan Ngạn, còn lại không có ai biết rõ, bao gồm cả Phương Mộ Hòa.

Tần Thư sợ nhất là Phương Mộ Hòa cần nhắc cô, vẫn luôn lừa anh ta.

Cô vội nói: “Thần tượng.”

Bạc Nhất liên tục gạt đầu phụ họa: “Ồ, không theo đuổi thần tượng, chậm trễ việc học tập.”

Phương Mộ Hòa: “Theo đuổi thần tượng còn không bằng theo đuổi anh, người như anh rất thích hợp làm thần tượng.”

Tần Thư cùng Bạc Nhất không hẹn mà cùng ngoảnh mặt sang một bên, vẻ mặt ghét bỏ.

Tới trại ngựa, Phương Mộ Hòa gặp người quen, tiếp đãi bọn họ đi uống trà.

Bạc Nhất và Tần Thư không thân với những người đó, đành đi lại lung tung trong trại ngựa.

Mùa đông trại ngựa quanh quẩn tiêu điều, nhìn xung quanh chỉ toàn một màu trắng xóa.

Bạc Nhất nhìn di động, hai tiếng đồng hồ trôi qua, nữ thần vẫn chưa nhắn lại.

Cậu cất di động, hai tay đút túi, dầm qua dầm lại lá rụng trên mặt đất, phát ra tiếng sột soạt.

Bạc Nhất tiếp tục vấn đề chưa nói xong ở trên xe, nhìn về phía Tần Thư đang nghịch tuyết bên cạnh: “Ê, Kỳ Kỳ, vừa nãy cậu nói không theo đuổi Hạ Cánh Nam nữa, có phải chỉ là trả lời cho có lệ thôi phải không?”

Tần Thư mất kiên nhẫn: “Mấy ngày không gặp, sao cậu lại biến thành rề rà rồi?”

Bạc Nhất nói đúng sự thật: “Ngày hôm qua không phải là gặp Hạ Cánh Nam hay sao, mẹ Phương bảo Hạ Cánh Nam về nước.” Dừng lại chốc lát, muốn nói lại thôi.

Tần Thư ngẩng đầu: “3,2” còn chưa đếm đến 1, Bạc Nhất: “Hạ Cánh Nam làm việc ở ngân hàng đầu tư Hải Nạp các cậu, là người phụ trách khu vực Trung Quốc.”

Tần Thư xiết chặt tay, quả cầu tuyết trong tay vỡ nát.

Bạc Nhất xoa mũi, không dám lên tiếng, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Vì người lớn hai nhà có quan hệ rất tốt, đi lại cũng gần, cậu và Kỳ Kỳ sinh ra không bao lâu thì đã biết nhau rồi.

Cậu nhỏ hơn Kỳ Kỳ hai tháng, nhiều năm trôi qua, ở chung giống như chị em ruột vậy, phần lớn thời gian đều là Kỳ Kỳ chăm sóc cậu, đương nhiên cũng không tránh được những lúc bắt nạt cậu, còn cậu, lần nào cũng đối nghịch với cô.

Bình thường chơi đùa ồn ào với nhau, nhưng nhìn thấy cô như bây giờ, trong lòng cậu cũng không chịu nổi.

Lâu sau, Tần Thư hoàn hồn, vỗ tuyết trên tay, đứng dậy.

“Cậu không sao chứ?” Bắc Nhất cũng không biết cách an ủi người khác, nhỏ giọng hỏi cô.

Tần Thư lấy khăn giấy trong túi lau bàn tay ướt đầm lạnh lẽo: “Bây giờ không sao rồi.”

Bắc Nhất nhìn cô: “Cậu định làm sao?”

Tần Thư nhìn ánh mắt lo lắng của cậu: “Cảm ơn.”

Bắc Nhất: “...”

Phát giác, “Kỳ Kỳ, cậu không... không sao chứ?” Từ trước đến giờ, ở trước mặt cậu và Phương Mộ Hòa cô chưa bao giờ biết hai chữ cảm ơn là gì, bây giờ lại nghiêm trang nói lời cảm ơn cậu, quá kinh khủng.

Tần Thư lắc đầu, nói không sao.

Sau lễ Giáng sinh cô phải đến công ty con báo danh, vẫn may biết trước chuyện này.

Nếu không cô gặp phải Hạ Cánh Nam ở công ty thì chỉ sợ bộ dáng sẽ rất luống cuống.

Vo tròn tờ giấy trong tay, cô khẽ nhếch cằm: “Đi thôi, đi tìm mẹ Phương.”

Bắc Nhất vài bước đuổi theo cô, vẫn không yên tâm: “Kỳ Kỳ, cậu xác định cậu không sao? Nếu khó chịu thì cậu nói ra đi, khóc một trận cũng không sao, tớ tuyệt đối sẽ không cười cậu.”

Lại giờ tay bảo đảm: “Thật.”

Tần Thư liếc mắt nhìn cậu một cái: “Yên tâm, tớ không yếu ớt như vậy đâu.”

Bây giờ điều Bắc Nhất lo lắng nhất chính là: “Về về sau cậu chạm mặt Hạ Cánh Nam thì làm thế nào bây giờ?”

Tần Thư: “Dùng khí thế áp đảo anh ta.”

Bắc Nhất không hiểu: “Nghĩa là gì?”

“Người thông minh vừa nghe đã hiểu có nghĩa là gì?”

“...”

Bắc Nhất đứng tại chỗ mấy giây, vẫn không hiểu.

Tần Thư đã đi rất xa rồi, cậu chạy chậm đuổi theo sau, tốt bụng khuyên bảo: “Ê, bạn học Kỳ, cậu nhất định đừng... thả lỏng lần nữa nhé, ngộ nhỡ lại thất bại, lần này là ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy (thường xuyên gặp mặt) đấy, sẽ rất xấu hổ.”

Tần Thư: “Tớ là cái loại con gái mặt dày hay sao?”

Bắc Nhất lắc đầu, lúc này cậu không tiếc lời ca ngợi: “Tất nhiên không phải, cậu là người con gái tuyệt vời và thẳng thắn nhất mà tớ từng gặp.”

Tần Thư: “Vậy còn được.”

Cô không phải là bé gái, sẽ không vì tình yêu mà đòi chết đòi sống.

Mấy năm nay không có Hạ Cánh Nam, cô ngày càng tốt hơn.

Chỉ là nghĩ đến chỉ còn mấy ngày nữa là phải gặp mặt, hiện tại cô không thể biểu đạt được tâm tình của mình là gì nữa.

Buồn vui đan xen?

Chắc là vậy rồi.

Bắc Nhất đi theo sau cô, “Kỳ Kỳ, nếu không kỳ nghỉ đông này cậu cũng đừng đi thực tập nữa, về sau vẫn là đi làm ở trụ sở chính của Hải Nạp mà. Như vậy không phải vấn đề nào cũng được giải quyết hay sao?”

Tần Thư: “Giải quyết tạm thời thôi.”

Bắc Nhất: “Ờ? Có ý gì?”

Tần Thư không lên tiếng, hai tay rút túi, chậm rãi từ từ đi, thỉnh thoảng hai chân đạp lên tuyết.

Bạc Nhất đi nhanh hai bước, đi lên phía trước cô rồi đi giật lùi, “Này, Kỳ Kỳ, câu vừa rồi của cậu có ý gì?”

Khó có lúc Tần Thu ôn hòa nhã nhặn nói thật lòng với Bạc Nhất: “Trốn tránh không phải là biện pháp, Hạ Cảnh Nam là vương mắc trong lòng tớ, bây giờ có cơ hội rồi, tớ sẽ giải quyết vương mắc này.”

Ngày trước, ông nội thường nói với cô, một số người không vui, không phải bởi vì tạm chấp nhận, mà là vì trốn tránh. Đối mặt rồi thì rất nhiều vấn đề sẽ được giải quyết một cách dễ dàng.

Có thể quá trình giải quyết chuyện này sẽ rất vất vả cũng sẽ rất thống khổ.

Nhưng giải quyết xong rồi, thì sẽ là một lần vất vả suốt đời nhàn nhã.

Bạc Nhất hình như hiểu được một ít, gật đầu thật mạnh: “Vậy tớ ủng hộ cậu đi làm, cậu xem bốn năm rưỡi nay cậu cũng chưa thoát khỏi chuyện này, bây giờ phải giải quyết thật tốt đấy nhé.”

Choi một mạch đến 5 giờ chiều, bọn họ mới từ trại ngựa về nội thành.

Bởi vì chuyện của Hạ Cảnh Nam, Tần Thu không thoải mái lắm, Phương Mộ Hòa cũng cảm nhận được cảm xúc của cô có biến, “Kỳ, làm sao vậy?”

Tần Thu: “Không ngủ được.”

Phương Mộ Hòa: “Anh không phải nói đến việc này.”

Tần Thu giả ngu giả ngơ: “Anh nói kỹ thuật cưỡi ngựa hôm nay của em không tốt sao? Tại ngựa đấy.”

Phương Mộ Hòa về mặt bắt đầu đi: “... Nói một câu với em sao cũng mệt mỏi thế này!”

Tần Thu cười: “Vậy thì quá đơn giản, anh ngậm chặt miệng lại không phải được rồi sao?”

“...” Phương Mộ Hòa biết có hỏi nữa cũng không ra cái gì, mở email bắt đầu làm việc.

Bạc Nhất chơi mệt, ngồi ở ghế phụ ngủ rồi.

Tần Thu cũng vậy, dựa vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, mới vừa chợp mắt vài phút thì nhận được điện thoại của Hàn Phái.

“Có bạn gì không?” Anh hỏi.

Tần Thu phát hiện âm thanh trầm thấp của Hàn Phái có tác dụng chữa khỏi, tâm trạng không tốt buổi trưa nháy mắt đã chuyển biến tốt đẹp hơn rồi, cô đáp: “Không bạn gì cả, đang trên xe.”

Ngừng vài giây, Hàn Phái: “Bây giờ anh đi đón em, buổi tối cùng nhau ăn cơm nhé.”

Tần Thu xin lỗi: “Em không ở nội thành, về đến nơi chắc cũng rất muộn, ngày mai em mời anh nhé.” Đêm qua làm phiền anh muộn như vậy, cô phải tìm cơ hội cảm ơn anh mới được.

Hàn Phái suy nghĩ một lúc, lại hỏi: “Buổi tối có việc gì không?”

Tần Thu: “Cùng bạn ăn một bữa cơm, còn đâu không có việc gì cả.”

Hàn Phái: “Vậy buổi tối chạy bộ cùng anh đi.”

Tần Thu hơi giật mình, cô chắc chắn mình không nghe nhầm, Hàn Phái bảo cô chạy bộ cùng anh.

Bạn đang đọc truyện *Mê Muội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Tác giả có lời muốn nói: Phương Mộ Hòa đối với Kỳ Kỳ không có tình yêu nam nữ, chỉ là sự dung túng của người lớn đối với trẻ con thôi nhé.

Hàn Phái chờ Tần Thu đáp lại, anh đang ở hội sở, hẹn Hạ Cảnh Nam nói chuyện, không phải là việc về công ty AC, mà là một dự án thu mua khác, cho nên hôm qua khi Thu Lam muốn hẹn gặp Hạ Cảnh Nam, anh mới từ chối, nói không rảnh.

Vốn muốn bàn chuyện xong rồi cùng ăn cơm, kết quả đến tối Hạ Cánh Nam lại có chuyện quan trọng, vậy nên trong chốc lát vậy mà anh nghĩ ngay đến việc hẹn Tần Thư.

Trong điện thoại truyền ra tiếng của Tần Thư: “Em không đi giày thể thao.”

Hàn Phái: “Em đi xung quanh sân thể dục là được.”

Tần Thư: “...”

Thật ra dù đi bộ cô cũng không muốn, nhưng từ chối thì lại quá vô tình, dẫu sao cô còn thiếu anh ân tình cùng nói chuyện cả một đêm, đành phải đồng ý.

Kết thúc cuộc trò chuyện, Hàn Phái còn chưa cất đi động thì Hạ Cánh Nam đã đi vào phòng bao, vừa rồi anh ta ra ngoài nhận một cuộc điện thoại của sếp.

Hạ Cánh Nam tỏ vẻ xin lỗi, “Ngày khác tôi sẽ mời khách.”

Hàn Phái cười nhẹ: “Giữa chúng ta không cần phải khách khí đâu.”

Hạ Cánh Nam cùng Hàn Phái nói chuyện vài câu đơn giản, dưới lầu hội sở thì chia tay.

Vừa ngồi lên xe, Hạ Cánh Nam liền nhận được tin tức của sếp.

Vừa rồi sếp gọi điện cho anh ta, bảo sau lễ Giáng Sinh sắp xếp cho anh ta hướng dẫn một cô bé còn chưa tốt nghiệp, còn có ý dận dò, cứ việc nghiêm khắc, cô bé kia tính tình khá nóng nảy, không chịu quản thúc, phải kiềm chế tính tình của cô.

Hạ Cánh Nam mở tin nhắn, nhìn thấy hai chữ ‘Tần Thư’, trố mắt.

Hy vọng còn một chút may mắn, có lẽ Tần Thư này chỉ là cùng tên cùng giới tính với Tần Thư mà anh ta quen.

Anh ta tìm số điện thoại có tên ‘Kỳ Kỳ’, giống dãy số của ‘Tần Thư’ mà sếp gửi tới.

Hạ Cánh Nam tắt điện thoại, xoa bóp ấn đường, quay đi quay lại, bọn họ lại gặp nhau.

Lần này, anh ta vẫn là thầy giáo của cô.

Hạ Cánh Nam về luôn công ty, người hẹn còn chưa tới, phó tổng ngân hàng đầu tư Triệu Mạn Dịch gõ cửa tiến vào.

Triệu Mạn Dịch là điển hình nữ cường, mạnh mẽ giỏi giang.

“Hạ tổng.”

“Xong nhanh vậy sao?”

“Ngài xem còn có chỗ nào không thích hợp để tôi sửa lại.” Triệu Mạn Dịch đưa cho anh ta kế hoạch kinh doanh, là bản kế hoạch công ty AC, hạng mục này do cô ấy và Hạ Cánh Nam đích thân dẫn dắt đội phụ trách.

“Ừ, buổi tối sau khi tôi bàn chuyện xong sẽ bớt thời gian xem.” Hạ Cánh Nam lấy giấy nhớ ra, bắt đầu viết, rồi đột nhiên nhớ ra: “Sinh nhật vui vẻ.”

Vừa rồi đi ngang qua văn phòng bộ phận hạng mục, họ còn có một hạng mục, đến thời kỳ cuối rồi, đoạn thời gian này hầu như là tăng ca suốt đêm.

Không ngờ trong quãng thời gian cấp bách này, bọn họ lại đang ăn bánh kem.

Thư ký nói hôm nay là sinh nhật ba mươi tuổi của Triệu tổng, bận quá, thế là ở văn phòng cùng nhau ăn bánh kem.

Triệu Mạn Dịch cười nhẹ: “Cảm ơn Hạ tổng.”

Không còn chuyện gì khác, cô định ra ngoài.

“Mạn Dịch, cô chờ chút.” Hạ Cánh Nam tiếp tục viết: “Bộ phận có thêm nhân viên mới, sau lễ Giáng Sinh cô ấy sẽ đến đây báo danh.”

Triệu Mạn Dịch hơi kinh ngạc, không nghe thấy bên nhân sự nói có nhân viên mới, “Ai giới thiệu tới đây vậy?” Cô đi lại gần.

“Sếp.” Hạ Cánh Nam đặt bút xuống, đưa cho cô giấy ghi chú: “Sắp tốt nghiệp nghiên cứu sinh, ngày trước ở trụ sở làm chuyên viên phân tích hai năm, đều là do sếp chúng ta dẫn dắt.”

Triệu Mạn Dịch nhìn cái tên ghi trên giấy, ngơ ngẩn.

Hạ Cánh Nam không chú ý biểu tình của Triệu Mạn Dịch, cúi đầu nhìn lịch trình của mình: “Mấy ngày nay tôi không chắc có ở công ty hay không, nếu tôi

đi công tác, cô sắp xếp công việc cho cô ấy đi.”

Triệu Mạn Định hoàn hồn, nhanh chóng chỉnh đốn lại biểu tình luống cuống, cười nhạt: “Được, tôi sẽ tận tâm sắp xếp.”

Ra khỏi văn phòng Hạ Cánh Nam, Triệu Mạn Định thở dài.

Cô không quay lại văn phòng, mà đi vào nhà vệ sinh.

Lại cúi đầu xem cái tên trên tờ giấy nhớ trong tay, Tần Thu, nữ danh Kỳ Kỳ.

Bên tai quanh quẩn thanh âm đặc biệt xa xăm.

“Chị, em nhìn thấy chị với anh hôn nhau rồi, ai nha, xấu hổ quá.”

Cô: “...Không phải là hôn nhau, trong mắt chị có hạt cát, anh giúp chị thổi.”

Kỳ Kỳ dẫu môi: “Gạt người! Em không tin, người lớn các người thích nói dối, chắc chắn là hôn nhau, em với Bạc Nhất đều thấy, Bạc Nhất nói trên TV toàn hôn như vậy.”

Tiểu nha đầu cười, cùng Bạc Nhất chạy vào công viên trò chơi.

Khi đó cô và Phương Mộ Hòa dính với nhau cả ngày, bọn họ là mối tình đầu của nhau.

Thế nhưng sau này, tất cả đều thay đổi.

Tiểu nha đầu ngày trước đã lớn lên, đi làm rồi, mà cô cũng đã 30 rồi.

Triệu Mạn Định lấy di động lưu số của Tần Thu, trong đầu thoáng qua ý nghĩ muốn nhấn phím gọi, cuối cùng vẫn thôi.

Tần Thu và Bạc Nhất còn có Phương Mộ Hòa đang ăn cơm tối, đúng lúc đó cô hắt xì hơi vài cái.

“Đáng đời em, mặc ít như thế làm gì?” Phương Mộ Hòa liếc mắt nhìn cô, giọng điệu bất mãn.

Tần Thu: “Có thể là ai đó đang nhớ em.”

Bạc Nhất ăn được khá khá rồi, tay chống cằm, đung đưa ly rượu vang đỏ, cười nói: “Thế thì cũng không chắc, không chừng là ai đó nhìn cậu ngứa mắt đang mắng cậu đó.”

Dưới gầm bàn, Tần Thu hung hăng đá cậu một phát, Bạc Nhất ngồi không vững, hơn nửa người nằm bò trên bàn ăn, rượu vang đỏ cũng bị đổ nửa ly.

“Chết tiệt!”

Phương Mộ Hòa vừa nãy cũng uống không ít rượu, cồn xông lên não, anh ta xoa bóp ấn đường: “Hai tiểu tử tông, không thể yên tĩnh một lúc sao?”

Tần Thu buộc khăn ăn vào cổ Bạc Nhất, lại dùng sức đâm cậu vài cái, cầm túi xách rời đi.

“Đi đâu đấy?” Phương Mộ Hòa hỏi.

Tần Thu không quay đầu lại: “Đi hẹn hò.”

Bạc Nhất suýt nữa thì bị khăn ăn thắt chết, khó khăn lắm mới tháo ra được, thở ra một hơi dài, hỏi Phương Mộ Hòa: “Kỳ Kỳ muốn đi hẹn hò với ai?”

Phương Mộ Hòa: “Người.”

Bạc Nhất: “...”

Tần Thu đi luôn đến sân tập của đại học Z, tuyết vừa rơi, mấy hôm nay trời lạnh, người chạy bộ không nhiều lắm, trên sân cũng chỉ có mười mấy người.

Một trận gió lạnh thổi qua, không nhận được co rúm người lại.

Mới vừa đi đến cổng vào sân tập, sau lưng có tiếp còi bíp bíp.

Tần Thu quay đầu, ven đường có một người bước xuống từ một chiếc xe hơi màu đen.

Cách hơi xa, cô híp mắt nhìn mới thấy rõ, hóa ra là Hàn Phái, anh mặc một bộ quần áo thể thao màu đen, trong tay còn cầm áo khoác, đi về phía cô.

“Sao không gọi điện thoại cho anh?” Hàn Phái đến gần, vừa nãy anh đang xem văn kiện, không để ý một cái, cô đã đi qua trước xe anh rồi.

Tần Thư: “Em tưởng anh đi chạy bộ sẽ không mang di động.”

Cô nhìn chiếc áo khoác trong tay anh: “Anh cầm áo, chạy bộ có tiện không?”

Hàn Phái: “Cho em mặc đây.”

Tần Thư ngần ra: “Cho em mặc?”

“Ừ.” Anh nhìn chân cô, hôm nay cũng không mang tất, lộ ra mắt cá chân trắng nõn.

Anh cũng mặc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, muốn sờ ăm mắt cá chân của cô.

Tần Thư từ chối theo bản năng: “Em không lạnh, cảm ơn.”

Hàn Phái: “Phải chú ý giữ ăm chân, nếu không về già sẽ bị viêm khớp.”

Tần Thư: “...”

Vẫn nói: “Thói quen rồi, không lạnh.”

Hàn Phái cũng không miễn cưỡng, anh cũng không bỏ lại áo khoác vào trong xe, hai người sóng vai đi về phía sân tập, Tần Thư nghiêng mặt hỏi anh: “Anh thường xuyên tới đây chạy bộ à?”

Hàn Phái: “Chỉ cần không đi công tác thì hầu như mỗi ngày đều chạy.” Anh nói: “Nếu em có thời gian thì có thể chạy với anh.”

Tần Thư sợ nhất là chạy bộ, cô trả lời cho có lệ: “Vâng, đợi đến khi có thời gian.”

Khi đi đường, Hàn Phái liếc mắt cá chân cô vài lần, “Không lạnh sao?”

“Cũng được.” Tần Thư trầm tư nhìn anh: “Có phải anh mắc chứng ám ảnh cưỡng chế nhẹ, không thể nhìn con gái không mang tất lộ mắt cá chân vào mùa đông hả?”

Hàn Phái đối diện với cô: “Người con gái khác không mang, anh không quá chú ý.”

Tần Thư nhất thời không biết nói gì, lời này có một chút ái muội.

Không khí có chút im lặng.

Vào sân thể dục, Hàn Phái đưa áo khoác cho cô, “Lạnh thì tự mặc nhé.”

Rồi lại đưa di động cho cô: “Cầm giúp anh.”

Hàn Phái đi chạy bộ rồi, Tần Thư một mình chậm rãi từ từ đi quanh sân tập, sân tập bên này trống trải, không có tường chắn, gió đông bắc vù vù thổi vào cổ cô, không riêng gì cổ, chân còn lạnh hơn.

Đi được nửa vòng, thật sự lạnh không chịu nổi.

Tần Thư hối hận ‘xanh ruột’, sao cô lại tới nơi này chịu tội thế này?

Trong chốc lát, cô hoài nghi có phải Hàn Phái có thù oán với cô không? Trời rét thế này lại bắt cô đến đây hít gió lạnh.

Hàn Phái đúng lúc chạy đến đằng sau cô, anh đã chạy 3 vòng rồi, thấy cô cứ run cầm cập, “Không phải có áo khoác sao?” Giương cảm ý chỉ chiếc áo khoác của anh trong tay cô.

Chẳng đợi cô nói câu nào, Hàn Phái tiếp tục chạy xa.

Vài phút trôi qua, Tần Thư lạnh đến nỗi thật sự không chịu nổi, cô không thân thiết với Hàn Phái, ngại ngừng mặc áo khoác của anh vào, cắt điện thoại của anh vào túi áo khoác của cô, xách cổ áo khoác của anh lên để chắn gió.

Ngực ăm hơn rồi, nhưng chân vẫn còn lạnh, muốn thả áo khoác của anh xuống chút nữa thì lại quét đất.

Hàn Phái chạy rất nhanh, vài phút là được một vòng.

Khi chạy đến chỗ cô, anh dừng lại, “Đưa áo khoác cho anh.”

Tần Thư: “...”

Mới ăm lên một tẹo, anh đã muốn đòi lại rồi.

Hàn Phái cầm áo khoác, đi lên nửa bước, “Anh mặc giúp em.” Một tay anh vòng ra sau cô.

Dựa vào quá gần, cánh tay anh vòng lấy thân thể cô.

Tần Thư giống như bị anh ôm vào trong ngực, chung quanh đều là hơi thở của anh, tim cô đập gia tốc, nhưng mà ma xui quỷ khiến thế nào lại không từ chối ý tốt của anh.

Hàn Phái cao hơn cô một cái đầu, đôi mắt cô nhìn thẳng vào hấu kết của anh.

Chính là cái kiểu mà cô và Nhan Ngạn đã từng bàn đến, hấu kết đặc biệt gọi cảm.

Hàn Phái buộc áo khoác quanh hông cô, Tần Thư giống như đang mặc một chiếc váy dài, hai chân nhanh chóng ấm lên.

Tần Thư hít vào, ngẩng đầu nhìn anh: “Sắp quét đất rồi, sẽ làm bẩn áo.”

Hàn Phái lại buộc chặt hai tay áo thêm một chút, “Quần áo bẩn thì có thể giặt.”

Anh lùi về sau nửa bước, duy trì khoảng cách khiến cô thoải mái.

Đến khi bóng dáng anh trong bóng đêm càng ngày càng xa, chạy đến chỗ cô không nhìn thấy, Tần Thư mới thu hồi tầm mắt.

Trên người mặc áo khoác của anh, giống như bị anh ôm từ phía sau.

Cảm giác rất kỳ diệu, cô cũng không lý giải được rốt cuộc là cảm giác gì.

Lần trước, Nhan Ngạn nói mỗi lần Hàn Phái đều chạy hơn hai mươi vòng, Tần Thư cũng không tin, chỉ cho rằng đồng nghiệp hoa si của bạn thân đã khuếch đại sự thật.

Không ngờ Hàn Phái thật sự kiên trì chạy 23 vòng, số vòng bằng số tuổi của cô.

Anh chạy hơn hai mươi vòng, cô mới đi vòng quanh sân tập được bốn vòng.

Thình thoảng có người chạy bộ chạy ngang qua cô, sẽ nhìn chăm chăm cô vài giây, có lẽ cảm thấy cách ăn mặc của cô có chút kỳ quái, cô cũng không để ý.

Khi Hàn Phái chạy vòng cuối cùng, di động rung.

Tần Thư tưởng là của mình, theo thói quen lấy từ trong túi ra, điện thoại của cô và Hàn Phái cùng kiểu, chỉ là màu sắc khác nhau.

Màn hình hiện tên, Thu Lam.

Tần Thư tắt âm rồi cho lại vào trong túi.

Không đến hai phút, Hàn Phái từ đằng sau chạy đến chỗ cô.

“Còn chạy không?” Tần Thư hỏi.

Hàn Phái dừng lại, thở hồng hộc, trán đầy mồ hôi, “Không chạy nữa.”

Tần Thư: “Hai mươi ba vòng.”

Hàn Phái: “Ừ.”

Tần Thư tò mò: “Anh cũng đếm số vòng chạy sao?”

Hàn Phái: “Ngày trước không đếm.”

Tần Thư không nghĩ nhiều, nhớ đến điện thoại của anh, móc ra đưa cho anh: “Vừa rồi có người gọi đến.”

Hàn Phái xem cuộc gọi nhờ, nghĩ đi nghĩ lại trong chốc lát.

Tần Thư thấy anh ra nhiều mồ hôi, cởi áo khoác đưa cho anh.

Hàn Phái xua tay, ý bảo cô cứ mặc.

Tần Thư không làm phiền anh gọi điện thoại, cô đi về phía xe hơi trước.

Điện thoại thông, Thu Lam: “Sao bây giờ gọi điện thoại cho cậu khó thế?”

Hàn Phái: “Điện thoại dùng nhiều năm, cũ rồi.”

Thu Lam nghen lời: “...”

Mỗi lần oán hận anh, từ trước đến nay chưa bao giờ chiếm được một phần tiện nghi nào.

Quay lại chuyện chính: “Có bận gì không?”

Hàn Phái: “Bận.”

Thu Lam nửa đùa nửa thật: “Bận hẹn hò hả? Đến điện thoại cũng không nhận.”

Hàn Phái: “Ồ, ở cùng một cô gái.”

Thu Lam: “Ở cùng cô gái nào?”

Hàn Phái nhìn hình dáng thướt tha của Tần Thư trong bóng đêm, đáp lại Thu Lam: “Của tớ.”

Thu Lam: “...” Cô gái của anh?

Cô sùng sốt, lúc nghĩ lại, tự mình bật cười.

Cô cho rằng Hàn Phái nói thế là đang đùa cô, giờ này, Hàn Phái nếu không đi công tác, hầu như đều ở công ty tăng ca, lấy đâu ra thời gian rảnh rỗi để cùng phụ nữ nói chuyện yêu đương.

Cô vừa rồi thuận miệng nói một câu vui đùa, không ngờ Hàn Phái lại tích cực như vậy.

Nhưng Thu Lam vẫn thuận theo anh nói đùa: “Tiền nữ hay là yêu tinh?”

Hàn Phái không có thú cùng cô tán gẫu: “Nếu cậu tìm tớ để nói chuyện phiếm, cậu tìm nhầm người rồi.”

Thu Lam không đùa nữa, nói chính sự: “Hôm nay tớ gặp người quen, lúc nói chuyện có bàn đến một công ty, tớ cảm thấy có thể đầu tư.”

Hàn Phái một tay dứt túi, chậm chậm đi về phía Tần Thư, anh hỏi: “Hạng mục gì?”

Thu Lam: “Hạng mục bảo vệ môi trường, nghiệp vụ liên quan đến việc xử lý nước bẩn và ô nhiễm, có hứng thú không? Nếu không cùng nhau đầu tư?”

Hàn Phái đối với ngành này không nghiên cứu kỹ, có hứng thú và việc có thể kiếm ra tiền hay không là hai chuyện khác nhau, nhưng cũng không trực tiếp từ chối: “Bây giờ tớ không rảnh, lúc khác nói sau.”

Thu Lam quanh co đáp: “Nghe nói Phương Mộ Hòa cũng có hứng thú với công ty này.”

Hàn Phái không lên tiếng.

“Này?” Thu Lam tưởng tín hiệu không tốt.

Hàn Phái: “Ồ, sau đó thì sao?” Anh biết Thu Lam đang dùng chiêu kích tướng, lấy Phương Mộ Hòa kích anh, sợ anh không đầu tư, mà tài chính trong tay cô lại không đủ.

Thu Lam cười: “Không có sau đó, chẳng phải trong giới mọi người hay đem hai người ra so sánh với nhau sao? Bây giờ, anh ta có hứng thú đối với cái hạng mục đó, chắc chắn có giá trị đầu tư.”

Hàn Phái: “Phương Mộ Hòa coi trọng hạng mục đó nhưng tớ không chắc sẽ coi trọng nó, anh ta chúong mắt cũng chưa chắc đã không tốt.

Thu Lam hòa theo anh: “Đúng đúng đúng, cậu nói cái gì cũng đúng, vậy cụ thể thế nào ngày mai chúng ta gặp mặt nói chuyện, tớ cảm thấy cái hàng mục này có triển vọng phát triển không tồi.”

Hẹn thời gian xong, Hàn Phái cúp máy.

Tần Thư đứng trước xe, cô không biết chìa khóa xe ở trong túi áo khoác của Hàn Phái.

Hàn Phái vội chạy qua, “Có lạnh không?” Ô tô đứng dịp lại ở ngay đầu gió.

Tần Thư: “Tạm được, mới vừa đi vài vòng, thân thể ấm hơn rồi.” Đưa áo khoác cho anh: “Ra mồ hôi dễ cảm lạnh.”

“Quen rồi.” Hàn Phái xem giờ, 10 giờ rưỡi, ngẩng đầu nhìn cô: “Anh về chung cư tắm rửa rồi đưa em về nhé.”

Tần Thư không sao cả, dù sao về nhà cũng không có việc gì để làm, mấy hôm này Nhan Ngạn đi công tác, ngày mai mới về.

Chung cư của Hàn Phái rất gần đại học Z, chỉ cần lái xe 5 phút là tới.

Muộn thế này rồi, Hàn Phái cũng không mời cô lên nhà nữa, mở nhạc dương cầm rồi nói: “Anh sẽ xuống nhanh thôi.”

Khúc nhạc du dương quanh quẩn trong xe, Tần Thư bình tĩnh hơn nhiều.

Cả ngày hôm nay, rất nhiều chuyện khiến cô không kịp phòng bị.

Hạ Cánh Nam trở thành người lãnh đạo trực tiếp của cô, về sau bất cứ lúc nào hai người họ cũng có thể gặp mặt.

Hàn Phái thế mà chủ động hẹn gặp cô, có lẽ cũng không phải là ý của anh, chắc chỉ vì áp lực trong nhà, từ buổi chiều hôm qua đến chơi cò tới bây giờ, cơ bản cô có thể xác định, người lớn hai nhà hy vọng cô kết hôn với Hàn Phái.

Hàn Phái tắt qua loa xong thì xuống lầu ngay, từ lúc lên lầu đến giờ cũng mới có 32 phút.

Tắm xong, anh mặc chiếc áo sơ mi màu đen, tóc còn chưa khô.

Tần Thư suyt nữa thì không dờn nổi mắt, đàn ông thành thực gọi cảm là dụ hoặc trí mạng đối với phụ nữ, cô cũng không phải là ngoại lệ.

Hàn Phái hỏi Tần Thư có đói bụng không, có muốn ăn khuya hay không.

Tần Thư lắc đầu: “Buổi tối ăn khuya khá rồi.”

Hàn Phái khởi động xe, dọc đường đi hai người hầu như đều ở trạng thái yên tĩnh, thỉnh thoảng nói chuyện câu được câu chăng, lại còn toàn là đề tài công việc.

Tới dưới lầu khu chung cư của Tần Thư, cô không định xuống xe, “Có thời gian không? Muốn nói chuyện với anh một lát.”

Hàn Phái đại khái đoán được cô muốn nói cái gì, “Đến phía trước ngồi đi.”

Tần Thư từ ghế sau chuyển lên ghế phụ, lúc mở cửa đóng cửa, không ít gió lạnh thổi vào trong xe, Hàn Phái chỉnh điều hòa tăng lên hai độ.

Hàn Phái cời dây an toàn, nhìn cô: “Muốn nói gì thì nói thẳng đi.”

Nói chuyện với kiểu đàn ông lòng dạ thâm sâu như Hàn Phái, Tần Thư cũng không quanh co nữa, “Hẹn gặp em là ý của ông Hàn phải không?” Cô nghĩ đến cuộc gọi của người tên ‘Thu Lam’ đó.

Nói với Hàn Phái: “Nếu anh ngại hoặc là có chỗ bất đắc dĩ, thì để em chặt đứt ý tưởng của trưởng bối, ông nội em cũng được coi là thông tình đạt lý, sẽ không miễn cưỡng em làm việc em không thích.”

Hàn Phái liếc mắt đã biết Tần Thư nghĩ gì, “Vừa nãy là điện thoại công việc.”

Nếu cô đã hỏi, anh cũng nói ra luôn: “Ý muốn tác hợp hai chúng ta đúng là ý của ông nội.” Ngừng lại, anh nhìn cô: “Hẹn em, là ý của chính anh.”

Bạn đang đọc truyện *Mê Muội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Anh nói trắng ra lại thẳng thắn thành khẩn như vậy, Tần Thư không biết tiếp lời thế nào, không chống đỡ được ánh mắt sâu xa của anh, cô dờn tầm mắt đi chỗ khác.

Hai người đã nói thẳng với nhau, thành công đưa cuộc nói chuyện này vào ngõ cụt.

Hàn Phái đứng lúc xoa dịu bầu không khí, giọng điệu nửa đùa nửa thật: “Nói đi, theo đuổi em có dễ không?”

Tần Thư cũng cười: “Không dễ, độ khó năm sao.”

Hàn Phái: “Vậy thì theo đuổi đến khi em tốt nghiệp, nếu không được nữa thì tiếp tục theo đuổi.”

Tần Thư: “...”

Lần này giọng điệu và biểu cảm của anh đều rất nghiêm túc, không có chút ý tứ trêu đùa nào, cô nhìn vào mắt anh, “Anh thích em ở điểm nào?”

Xem ra tính thẳng thắn cũng có thể lấy, thế mà cô lại không hề có kỳ vọng câu đó.

Hàn Phái: “Xinh đẹp, gọi cảm, thông minh.”

Tần Thư: “...là những thứ đó?”

Hàn Phái gật đầu, thẳng thắn thành khẩn nói: “Trước mắt là như vậy.”

Loại đàn ông này, thẳng thắn cũng là một kiểu thu hút.

Tần Thư cười: “Sao lại nông cạn như vậy? Anh không thể nói điểm nào có nội hàm hơn sao?”

Hàn Phái: “Vậy thì ít nhất cũng phải ba đến năm tháng sau, hiểu rõ một người cần thời gian và quá trình.” Anh nói: “Chúng ta mới biết nhau 2 ngày, bây giờ anh nói yêu em, yêu đến khắc cốt ghi tâm, yêu đến chết đi sống lại, em có tin không?”

Tần Thư có chút dọ dự: “Không tin.”

Luôn cảm thấy không thật tí nào, trước khi xuống xe, Tần Thư dứt khoát nói một lần cho rõ: “Bên cạnh anh nhất định có không ít phụ nữ xinh đẹp, gọi cảm và thông minh vậy quanh.” Không thiếu người như cô.

Cô vẫn tự mình biết mình, chắc chắn cô không phải là người đẹp nhất, mới gặp 2 lần, tại sao anh lại thích cô được?

Hàn Phái: “Cho nên, em không giống họ.”

Rạng sáng 12:30, Tần Thư nằm ở trên giường hơn một tiếng đồng hồ, không hề buồn ngủ.

Câu nói kia của Hàn Phái ‘Cho nên, em không giống họ.’ vẫn luôn quanh quẩn ở bên tai.

Không tính là lời tỏ tình nhưng lại quấy nhiễu tâm trạng cô không yên.

Trước kia Phương Mộ Hòa cùng cô và Bạc Nhất có bàn luận qua cái gì gọi là tình yêu, cô cảm thấy tình cảm qua quá trình chung sống và những khảo nghiệm bình thường mới là tình yêu, cô muốn một tình yêu đồng cam cộng khổ.

Giống như bố mẹ cô, ông bà nội của cô.

Cuộc sống không có gì rầm rầm rộ rộ nhưng lại nắm tay nhau đến cuối đời.

Phương Mộ Hòa nói, tình cảm và tình yêu không phải cùng một chuyện, sống lâu với nhau tất nhiên có tình cảm, loại tình cảm này rất phức tạp, là thói quen là ý lại, có khi còn là nhu cầu cuộc sống.

Tình yêu rất thuần túy, không có điều kiện, trong chốc lát rung động, không thể nói rõ được.

Trong chốc lát đó, thậm chí có thể vì tình yêu mà sống, cũng có thể vì tình yêu mà chết.

Khắc cốt ghi tâm lại cam tâm tình nguyện.

Phương Mộ Hòa còn nói, không phải người nào cũng may mắn gặp được tình yêu.

Có một số người yêu đương rất nhiều, nhưng chưa bao giờ biết đến cảm giác rung động là gì.

Sau đó, Phương Mộ Hòa chia tay mỗi tình đầu, có lần cô hỏi anh ta có yêu hay không, anh ta cũng không nói, bảo rằng tình yêu là thứ hư vô mờ mịt, tin nó làm gì.

Bạc Nhất nói, mẹ Phương dùng hết tình yêu rồi, cho nên không muốn đề cập đến cái vấn đề tình yêu ấy nữa.

Tần Thư bắt đầu suy nghĩ vớ vẩn, Hàn Phái đối với cô...là nhất kiến chung tình hả?

Cũng có thể, lần đầu tiên gặp mặt, anh để cô ngồi đằng sau ghế lái, tất cả đã không giống bình thường rồi.

Nếu Hàn Phái thích một cô gái, sẽ chủ động theo đuổi, không cô gái nào có thể chống cự lại sự cảm dỗ đó. Cô cũng là một người bình thường, không phải ngoại lệ.

Lớn như vậy rồi, đây là lần đầu tiên vì một câu nói của một người đàn ông mà mất ngủ.

Thật sự không ngủ được, Tần Thư bắt đầu đánh đàn.

Có một số khúc nhạc nhiều năm không đàn đều đã quên rồi, đến thư phòng tìm bản nhạc nhiều năm trước, lật qua lật lại, không có bài nào phù hợp với tâm trạng hiện tại.

Hôm nay Hàn Phái chạy hai mươi ba vòng, cô cũng lật đến trang 23.

Tần Thư đàn đi đàn lại mười lần, đầu óc càng lúc càng hưng phấn.

Khép đàn lại, cầm đi động đi ra ngoài sân.

“Em có biết bây giờ là mấy giờ không?” Phương Mộ Hòa vừa mới ngủ lại bị đánh thức, buổi tối đã uống khá rượu vang đỏ. Là Tần Thư xen vào con buồn ngủ này, đổi lại là người khác nửa đêm canh ba đánh thức anh, anh đã sớm tắt luôn điện thoại rồi.

Tức giận hỏi Tần Thư: “Em lại bị chấp giấy thần kinh nào rồi hả?!”

Tần Thư: “Hàn Phái muốn theo đuổi em.”

Phương Mộ Hòa cho rằng mình nghe nhầm, nhướn mày: “Em nói cái gì?”

Tần Thư: “Chuyện.”

Phương Mộ Hòa: “... Không nói anh cúp máy đây.”

Tần Thư nằm bò ra bàn, nhìn những ngọn đèn lác đác trong tiểu khu, sự rung động khi được Hàn Phái chủ động thổ lộ vẫn còn, lòng hư vinh cũng đang quấy phá, làm thế nào cũng không thể bình tĩnh được, chỉ có thể tìm Phương Mộ Hòa, để Phương Mộ Hòa gọi cho cô một chậu nước lạnh.

Vài giây sau Tần Thư mới nói: “Hàn Phái muốn theo đuổi em.”

Phương Mộ Hòa tỉnh táo hơn nhiều, bật đèn rồi giường, “Hàn Phái muốn theo đuổi em? Chính miệng anh ta nói?”

Tần Thư: “Ừ.”

Phương Mộ Hòa cầm thuốc lá đi vào phòng sách, đúng lúc có nửa cốc cà phê đã nguội, anh bưng lên uống một ngụm.

Uống xong rồi đi ra ban công, mở cửa sổ ra, gió đông bắc vù vù thổi vào.

Anh yên lặng lui về phía sau, bắt đầu châm thuốc.

Một lúc lâu sau, Tần Thư không nghe thấy động tĩnh bên kia, “Sao không nói câu nào?”

Phương Mộ Hòa hít sâu một hơi rồi nhả khói: “Hút thuốc cho đỡ sợ.”

Tần Thư: “...” Cô bắt màn chất vấn: “Có gì mà kinh ngạc thế? Em kém ở chỗ nào?”

Phương Mộ Hòa bình tĩnh hơn: “Không có quan hệ gì với em, chỉ là loại động vật máu lạnh như Hàn Phái đột nhiên lại muốn ném thử khói lửa nhân gian, có chút không quen.”

Anh ta lại hỏi cô: “Em nghĩ sao?”

Tần Thư đứng ngoài sân cũng lạnh, dùng sức quần chặt áo ngủ vào người, không quên đáp lại Phương Mộ Hòa: “Bây giờ em chẳng nghĩ gì cả, chờ ngày mai em lấy lại lý trí rồi nói sau.”

Gió lạnh thổi, mùi rượu trên người Phương Mộ Hòa đã tan gần hết.

Chuyện tình cảm, anh ta là người ngoài cuộc, không tiện nói nhiều, huống hồ Hàn Phái lại như vậy, không có mấy người phụ nữ có thể từ chối được.

Điều anh ta lo lắng chính là: “Em có chắc là em có thể khống chế được người đàn ông lòng dạ sâu không thấy đáy như Hàn Phái không?”

Rồi lại nhắc nhở cô: “Hàn Phái giống anh, không có nhiều thời gian để yêu đương, cũng không có ý nghĩ sẽ đổ dành phụ nữ, còn ở cái tuổi này của em nếu muốn lãng mạn, anh ta lại càng không đáp ứng được.”

Cho Tần Thư thời gian tiêu hóa, Phương Mộ Hòa lại tiếp tục nói: “Chủ yếu là thời gian em ở cùng Hàn Phái, còn liên lụy đến sự hợp tác kinh doanh của

hai nhà và mối quan hệ của trường bối. Em đã hai mươi ba tuổi rồi, cũng không còn nhỏ nữa, sau khi em và Hàn Phái ở bên nhau, sao em có thể muốn làm cái gì thì làm, muốn chia tay thì chia tay được? Những điều này em đều phải nghĩ kỹ, nếu ngày mai em bình tĩnh lại, sau khi suy nghĩ cẩn kễ mà vẫn muốn ở bên anh ta thì cứ thử xem.”

Dừng lại, anh ta nói: “Anh luôn ủng hộ em.”

Tần Thư nằm sáu ngày liền ngủ không ngon, đau hết cả đầu, cô dùng sức ấn huyết vị trên đầu. Những điều Phương Mộ Hòa nói đúng là phải suy nghĩ rõ ràng mới được.

Phương Mộ Hòa không thúc giục cô nói chuyện, bây giờ cô cần phải bình tĩnh.

Một lúc sau, Tần Thư gọi anh ta: “Mẹ Phương?”

“Hử?” Phương Mộ Hòa búng tàn thuốc vào gạt tàn.

Tần Thư do dự mãi mới hỏi: “Rốt cuộc mối tình đầu là gì?”

Yêu đơn phương có tính là mối tình đầu không? Hay phải là tình yêu từ hai phía?

Động tác trên tay Phương Mộ Hòa dừng lại, vẻ mặt thoáng chốc đông cứng, đến âm thanh cũng không hiểu sao lại khàn đi, “Sao đột nhiên lại hỏi cái này?”

Tần Thư: “Không có gì, hỏi đại thôi.”

Phương Mộ Hòa không có tâm trạng nói đến chuyện này, thúc giục cô: “Không còn sớm nữa, ngủ đi.”

Tần Thư cúp máy mới phát hiện có tin nhắn chưa đọc, là Hàn Phái gửi tới, một câu đơn giản: [Anh về đến nhà rồi, ngủ sớm chút.]

Đến câu chúc ngủ ngon cũng không có, có lẽ là không quen.

Cô nhắn lại một câu: [Vâng, ngủ ngon.]

Không ngờ Hàn Phái ngay lập tức gọi điện thoại đến, câu đầu tiên chính là: “Vẫn chưa hết lệch múi giờ sao?”

Bây giờ giờ bắt đầu lớn, Tần Thư dựa người vào ban công, khép áo khoác lại: “Vâng, nhưng so với mấy hôm trước thì tốt hơn nhiều rồi.”

“Nếu đã không đảo lại được múi giờ vậy thì đừng đảo nữa.” Âm thanh của Hàn Phái truyền đến.

“....”

Cô nghe đứt quãng được một vài câu: “Dù sao một thời gian nữa em lại quay về trường học rồi, đến lúc đó lại phải đảo lại.” Ở giữa anh còn nói không ít, cô cũng không nghe rõ lắm.

“Anh đang ở trong thanh máy à?” Tần Thư hỏi.

“Vừa nãy em nói gì?” Lúc này âm thanh của anh rõ ràng lại trầm thấp.

Tần Thư không đáp lại mà hỏi: “Anh về đến nhà rồi à?”

Hàn Phái ‘Ừ’ một tiếng, mở cửa đi vào, vừa rồi anh về thay quần áo thì đánh rơi tập tài liệu ở nhà, tối nay anh đến ở chỗ ông nội, tài liệu ngày mai phải dùng, anh lại phải quay lại một chuyến.

Giấy tờ ở ngay phòng khách, anh lấy rồi cũng không ở lại, đóng cửa rồi đi luôn.

Lần này không đi thang máy mà đi thang bộ xuống lầu.

Tần Thư nghe thấy âm thanh anh mở chốt hai lần, hỏi: “Anh còn muốn đến công ty hả?”

“Đến chỗ ông nội, thỉnh thoảng anh mới ở lại bên này.” Cầu thang quá yên tĩnh, thanh âm trả lời của anh hơi nhỏ.

Cứ nghe thấy tiếng đi đường của anh, chất lượng cuộc gọi cũng bình thường, Tần Thư nghĩ có thể anh đang đi thang bộ, nhưng cái ý tưởng này bị chính cô phủ nhận.

Anh ở tầng 19, ai ăn no rửng mỡ có thang máy không đi lại đi thang bộ?

“Sao không nói lời nào?” Hàn Phái nhỏ giọng hỏi.

Tần Thư ăn ngay nói thật: “Đang nghe có phải anh đi thang bộ hay không.”

Hàn Phái: “Ừ.” Anh luôn nói chuyện rất trực tiếp: “Không phải em không ngủ được sao? Anh nói chuyện với em.”

Đặc biệt đi thang bộ là vì nói chuyện với cô, nói chuyện xong không phải là lại càng không ngủ được sao?

Trong điện thoại đột nhiên yên tĩnh, tĩnh đến mức hình như có thể nghe được hơi thở dồn dập khi đi đường của anh.

“Kỳ Kỳ?” Hàn Phái không nghe thấy động tĩnh gì, gọi cô một tiếng.

Một tiếng Kỳ Kỳ này mang theo giọng điệu sùng sục, quả thực chính là độc dược.

Tần Thư tự đã kích chính mình, lý trí bình tĩnh nhiều năm như vậy, ở trước mặt Hàn Phái hoàn toàn bị công phá.

Hàn Phái xuống dưới lầu, cuộc điện thoại mới kết thúc.

Anh không vội lái xe đi mà dựa vào cửa xe hút điếu thuốc.

Khói thuốc vừa mới phun ra đã bị làn gió lạnh không biết từ phương hướng nào tới thổi tan, một chút khói bị thổi tạt vào mặt.

Vài phút sau, Hàn Phái ném tàn thuốc vào thùng rác, gửi tin nhắn cho Tần Thư: [Ngủ sớm đi, ngủ ngon.]

Lái xe rời đi.

Tối nhà ông nội, tối nay Hàn Sầm cũng ở nhà. Cô đang ở dưới lầu xem TV, một tiết mục phỏng vấn nghệ thuật nào đó.

“Anh.” Hàn Sầm nghe thấy tiếng động, đầu cũng không quay lại chào hỏi một tiếng.

“Em đã xem mấy lần rồi?” Hàn Phái vặn mở chai nước soda uống mấy ngụm.

Hàn Sầm: “Chỉ có đôi mắt em đang xem, đầu óc không ở đây, ở chỗ Phương Mộ Hòa.”

Hàn Phái nhìn chằm chằm Hàn Sầm một lát, không dưới một lần anh khuyên cô, cô không hợp với Phương Mộ Hòa, chỉ số EQ và IQ của cô và Phương Mộ Hòa không cùng đẳng cấp.

Vốn muốn nói với cô hai câu, nhưng đến bên miệng rồi lại nuốt xuống, bộ dạng của cô bây giờ, có nói nhiều cũng là đàn gảy tai trâu, anh đành thúc giục cô: “Không còn sớm nữa, nhanh đi ngủ đi.”

“Em đã ngủ một giấc rồi, anh lên lầu đi, không cần xen vào việc của em.” Hàn Sầm mất kiên nhẫn khua tay.

Hàn Phái cầm tài liệu đi lên lầu, đi đến giữa cầu thang, nhìn chằm chằm chân Hàn Sầm dưới lầu mấy giây, chủ động hỏi:

“Tất kia của em tùy tiện mua ở đâu cũng được à?”

Hàn Sầm lơ đãng trả lời: “Đương nhiên không phải rồi, đôi tất này rất đắt đấy.”

Hàn Phái khó có lúc kiên nhẫn như vậy: “Mua ở đâu?”

Hàn Sầm cho rằng mình nghe nhầm, nhanh chóng giảm âm thanh TV: “Anh muốn mua cho em à?”

Hàn Phái: “...Sao nói nhảm nhiều thế, nói cho anh biết mua ở đâu là được.”

Hàn Sầm híp mắt, suy tư nhìn anh: “Nói, sao anh đột nhiên đối tốt với em thế?” Mấy hôm trước còn bảo cô mặc quần áo không bình thường, ghét bỏ cô đi tất ở ngoài, hôm nay thái độ lại chuyển biến một trăm tám mươi độ.

Khác thường tất có yêu quái.

Hàn Phái kìm hãm tính tình: “Hỏi lại em một lần nữa, mua ở đâu?”

Hàn Sầm suy nghĩ, có lẽ lương tâm anh trời dạy? Thế là nói tên mấy nhãn hiệu cho anh, vẫn còn cảm giác không thể tưởng tượng được: “Này, vì sao đột nhiên anh đối với em tốt thế?”

Hàn Phái đáp lại: “Phương Mộ Hòa giống anh, đều không thích phụ nữ hỏi ‘vì sao’ và nói nhiều.”

Hàn Sầm: “...”

Hàn Phái xoay người lên lầu, ghi lại tên mấy cái nhãn hiệu vào điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Mé Mười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9

Ngày hôm sau.

Khi Nhan Ngan gọi điện thoại tới, Tần Thư còn đang trong giấc mộng, tối qua bị những lời nói của Hàn Phái làm cho đảo lộn hoàn toàn, vất vả lắm đến lúc trời gần sáng mới mơ mơ màng màng ngủ mất.

Kết quả Nhan Ngan lại gọi điện thoại cho cô.

Cô hí hóp mắt, hỏi Nhan Ngan có phải đã về Bắc Kinh rồi không.

Nhan Ngan: “Chưa, vẫn còn ở Thượng Hải.” Cô đến Thượng Hải thăm định một xí nghiệp, có lẽ trước tết sẽ không về được, nhưng mà sáng sớm trong nhóm Wechat công ty nổ tung.

Tần Thư: “Chuyện gì?”

Nhan Ngan nộ kì bất tranh (*): “Còn không phải là liên quan đến cậu sao?”

(*) Trong câu 哀其不幸, 怒其不争: Ai kì bất hạnh, nộ kì bất tranh – Vì sự bất hạnh của ai đó mà cảm thấy buồn, vì ai đó không chịu đấu tranh mà tức giận.

Tần Thư: “Tớ?”

Nhan Ngan: “Ồ, Hàn Phái có bạn gái.”

Tần Thư phút chốc mở to mắt: “Ý gì?”

Nhan Ngan kỹ càng tỉ mỉ nói hết chuyện phát sinh trong nhóm Wechat công ty sáng nay, thật ra nói chính xác thì là chuyện đêm hôm qua, chẳng qua cô ngủ sớm, không nhìn thấy.

Cô có một đồng nghiệp vẫn luôn si mê Hàn Phái, thường đi chạy bộ tình cờ gặp được Hàn Phái, tối qua đồng nghiệp hoa si đó lại đi chạy bộ, kết quả nhìn thấy Hàn Phái đi với một người phụ nữ.

Hàn Phái còn buộc áo khoác của mình vào eo người phụ nữ ấy, động tác thể hiện sự chăm sóc dịu dàng.

Lúc chạy bộ, mỗi lần Hàn Phái chạy qua người phụ nữ đó đều sẽ nói chuyện với cô ấy mấy câu, còn hỏi có lạnh không.

Sau khi trở về, đồng nghiệp đó tím tan vỡ, nói rằng mình thất tình rồi, đến bữa sáng cũng ăn không ngon.

Nhan Ngan thở dài: “Cậu nói xem. . . tớ cũng không biết nói với cậu cái gì mới tốt đây, nếu cậu qua bên đó chạy bộ sớm mấy hôm, nói không chừng Hàn Phái đã là của cậu rồi.”

Tần Thư: “... Người phụ nữ đó là tớ.”

Nhan Ngan đứng lúc đang ăn sáng, suýt nữa thì bị nghẹn, mắt hạnh tròn tròn: “Cậu nói cái gì?!”

Tần Thư: “Tối qua người cùng Hàn Phái đi tản bộ chính là tớ, anh ấy còn đưa tớ về nhà, đúng rồi, tớ đã đi qua nhà anh ấy, còn cùng ông Hàn chơi cờ một buổi chiều.”

Nhan Ngan: “...”

Kính hi tối qua đột ngột, thế là cơm cũng không ăn, cô rút tờ giấy lau miệng: “Cậu phải kể hết cho tớ nghe đây, đợi tớ một chút, để tớ đi sạc điện thoại, còn có ba vạch, tớ sợ không đủ.”

Tần Thư: “...”

Biết việc tối qua Hàn Phái đưa bạn gái đi chạy bộ còn có Thu Lam, mới sáng sớm ở phòng vệ sinh cô đã nghe được.

Lúc ấy mấy tiểu nha đầu trong công ty đang nói chuyện bát quái, trước giờ cô chưa từng chú ý các cô ấy nói gì, nhưng hôm nay trong cuộc hội thoại có hai chữ Hàn Phái, cô mới để tâm.

Hàn Phái đã tới công ty đầu tư các cô vài lần, những tiểu nha đầu hoa si ấy không biết tình cảm của cô đối với Hàn Phái, một đám si mê không lối thoát.

Từ trước tới giờ cô cũng chưa bao giờ chú ý, soái ca ai mà không thích, cũng chỉ bày ra bộ dạng hoa si thôi.

Nào biết có một cô nương mới tốt nghiệp không lâu, hôm qua đi chạy bộ còn gặp được Hàn Phái.

Nghe cuộc đối thoại của họ, các cô ấy có một nhóm Wechat kín, tất nhiên không có boss trong nhóm.

Thu Lam trở lại văn phòng, đối diện với cái di động thất thần hồi lâu.

Hóa ra tối qua Hàn Phái nói ‘ở cùng một cô gái’, ‘của tớ’. không phải là nói đùa với cô, là thật sự ở cùng một cô gái, muốn gọi điện cho Hàn Phái để hỏi rõ ràng, đã ần gọi rồi nhưng lại tắt đi.

Loại chuyện này hỏi qua điện thoại là quá đường đột, còn có cuộc hẹn với anh lúc 10 giờ nữa.

“Gần đây bận chuyện gì vậy? Gặp mặt cậu không dễ dàng, gọi điện thoại cũng khó.” Vào văn phòng Hàn Phái, Thu Lam cười nói, ra vẻ không có chuyện gì xảy ra.

Thư ký mang cà phê vào, ra ngoài đóng cửa, Hàn Phái ký xong văn kiện mới nói: “Bạn làm việc.”

Thu Lam: “Tối qua không phải còn bạn đi chơi với bạn gái sao, tớ còn cho rằng cậu thật sự đang yêu đương rồi.”

Hàn Phái dời bước từ bàn làm việc đến ngồi đối diện với Thu Lam, “Tạm thời vẫn chưa tính là yêu đương.”

Thu Lam nắm chặt ly cà phê, cười nhẹ: “Thế nào, trong nhà giục kết hôn à?”

Hàn Phái: “Cứ coi là vậy đi.”

Thu Lam nhấp một ngụm cà phê, liếc nhìn anh: “Không phải cậu nói trước 35 tuổi không tính chuyện kết hôn sao, sao đột nhiên lại bắt đầu sớm hơn bốn năm năm rồi?”

Hàn Phái không đáp, duỗi tay: “Cho tớ xem bản kế hoạch.”

“Đây.” Gần như suốt đêm qua Thu Lam cấp tốc làm ra một bản kế hoạch đầu tư.

Hàn Phái nghiêm túc lật xem, Thu Lam thỉnh thoảng ngắm anh vài lần, đang phỏng đoán mấy câu vừa rồi anh nói rốt cuộc có ý gì.

Sau nửa tiếng, Hàn Phái nghiêm túc xem xong, trong lúc đó Thu Lam vẫn luôn lẳng lặng chờ.

“Thế nào?” Thu Lam hỏi.

Hàn Phái để bản kế hoạch lên bàn trà, đối với bản kế hoạch gần như không có đánh giá gì, “Tớ không hiểu rõ ngành sản xuất này, cụ thể thế nào thì chờ tớ nghiên cứu tư liệu rồi sẽ trả lời cậu sau.”

Thu Lam: “Ừ, chờ tin tức tốt của cậu.”

Hai người tiếp tục bàn một số chuyện về công ty AC, lúc kết thúc đã 11:30.

Thu Lam xoa xoa cổ, mấy chục tiếng đồng hồ không nghỉ ngơi, mệt không chịu nổi.

Cô thử thăm dò: “Không biết có phải đã lớn tuổi rồi hay không, sau khi thức đêm tinh thần không theo kịp, làm thế nào mà cậu duy trì được tinh lực dồi dào vậy?”

Hàn Phái bắt chéo hai chân, tựa nhẹ vào sofa: “Ngày nào tớ cũng chạy bộ.”

Thu Lam: “Thật không? Tớ mua máy chạy bộ rồi nhưng cũng không kiên trì được, cậu chạy ở nhà à?”

Hàn Phái: “Không, chạy ở ngoài.”

Thu Lam cười nhẹ: “Chạy ở đâu? Công viên hả? Tớ đi cùng cậu được không? Nếu không thì một mình tớ không kiên trì được, chạy hai vòng đã mệt không muốn tiếp tục nữa.”

Hàn Phái: “Tớ không chạy một mình, còn đi cùng cô ấy nữa.”

Nụ cười trên khóe môi Thu Lam phai nhạt: “Là cô gái trong nhà giới thiệu à?”

Hàn Phái: “Ừ.” Anh đứng dậy, ngồi trước máy tính bắt đầu làm việc.

Thu Lam nhìn Hàn Phái, lời nói tới miệng lại nuốt xuống, cô biết Hàn Phái không thích nhất là trong thời gian làm việc nói chuyện riêng tư, dừng lại vài giây: “Buổi tối cậu rảnh không? Mời cậu đi uống một chén.”

Hàn Phái: “Có hẹn rồi.”

Có một số chuyện, đặc biệt là chuyện tình cảm, không thể kéo dài, nói không chừng hai ngày sau anh đã ở bên cô gái do gia đình giới thiệu đó.

Thu Lam lại hỏi: “Muộn hơn chút thì sao? Tôi muốn học hỏi chút kinh nghiệm từ cậu.”

Hàn Phái ngước mắt, suy nghĩ một lúc, hơi gật đầu: “Được, buổi tối liên lạc sau.”

Thu Lam còn có việc, đứng dậy cáo từ.

Buổi tối lúc vừa mới tan tầm, Tần Thư nhận được điện thoại của Hàn Phái, hẹn cô buổi tối cùng đi ăn cơm.

Tần Thư không từ chối, cả ngày hôm nay, cô đã nghĩ thông một số chuyện, có mấy lời phải nói rõ ràng trước mặt anh.

Bọn họ hẹn nhau ở một tiệm cơm tây yên tĩnh, lúc ăn cơm, hai người cũng không nói gì.

Ăn cơm xong hai người đi xem phim, xem phim chỉ mất hơn 90 phút, sau khi kết thúc vẫn còn sớm, Hàn Phái đề nghị: “Đi chạy bộ không?”

Tần Thư: “...”

Cô cười: “Cuộc sống ngày trước của anh ngoài làm việc nghỉ ngơi thì chỉ có chạy bộ thôi à?”

Hàn Phái: “Gần như là vậy, có thời gian thì sẽ đến hội sở chơi một lúc.”

Tần Thư nghĩ ngợi, vẫn quyết định đi chạy bộ cùng anh, thời gian duy nhất có thể thả lỏng trong ngày của anh có lẽ chính là lúc chạy bộ.

Phương Mộ Hòa nói rất đúng, ở bên người đàn ông như Hàn Phái, phải chịu đựng được những cuộc hẹn nhằm chán và sự bận rộn của anh, bắt đầu làm việc có lẽ cả ngày cũng không nhớ đến việc gọi một cuộc điện thoại.

Nhưng những điều đó không nằm trong phạm vi phiền não của cô.

Hàn Phái về chung cư thay đồ thể thao, gióng lần trước Tần Thư ở dưới lầu chờ anh.

Khi anh xuống dưới, Tần Thư hỏi: “Mỗi tối anh chạy bộ xong còn tăng ca nữa sao?”

Hàn Phái gật đầu: “Ngày nào cũng rạng sáng khoảng một giờ đi ngủ, có khi còn muộn hơn.”

Trên đường đến đại học Z, trong xe rất yên tĩnh, Tần Thư muốn nói với anh vài câu, lại sợ ảnh hưởng đến tâm tình chạy bộ của anh, cuối cùng vẫn từ bỏ.

Tới đại học Z, Hàn Phái đỗ xe xong, lại đưa áo khoác của mình cho Tần Thư.

“Không cần, em không lạnh.” Phản ứng đầu tiên của Tần Thư chính là từ chối theo bản năng.

Hàn Phái: “Xuống xe, anh mặc giúp em.”

Tần Thư: “...”

Hai người xuống xe, Tần Thư không cần Hàn Phái giúp, tự mình buộc áo khoác quanh eo, Hàn Phái lại nhìn mắt cá chân lộ ra ngoài của cô mấy lần.

Đoạn đường từ ô tô đến cửa sân tập cũng không ngắn, Tần Thư tìm đề tài hỏi: “Mấy người đàn ông thành công như anh có phải đều đánh đồng chuyện yêu đương với công việc với nhau không?” Việc công xử theo phép công, cái gì cũng làm theo một quy trình nhất định.

Hàn Phái nghiêng mặt nhìn cô: “Đánh đồng nó với sự nghiệp thì có gì không tốt?”

Tần Thư: “...”

Anh thật sự lén đổi hai khái niệm, công việc với sự nghiệp là hai chuyện khác nhau.

Hôm nay Hàn Phái vẫn chạy 23 vòng, Tần Thư đi bộ được 5 vòng rưỡi, vì hôm nay lạnh hơn hôm qua, không đi nhanh cô lạnh không chịu nổi.

Sau khi kết thúc, Hàn Phái nói với cô: “Mấy hôm nay em đi bộ trước, sau khi thích ứng rồi thì chạy bộ cùng anh.”

Tần Thư cười nhẹ: “Nếu có cơ hội.”

Hàn Phái nhìn cô, không lên tiếng.

Vẫn giống tối qua, Hàn Phái về tắm rửa thay quần áo rồi đưa cô về.

Nhưng quần áo hôm nay anh mặc khác tối qua, tối qua tắm xong anh mặc áo sơ mi nhẹ nhàng, tối nay là tây trang, áo sơ mi màu trắng cầm dục lại gọi cảm

Tần Thư hỏi anh: “Buổi tối còn đi xã giao à?”

Hàn Phái: “Bàn chuyện với bạn.”

Tần Thư gật đầu, chuyện công việc, cô không tiện hỏi nhiều, một lát sau, cô nhàn rồi nhàm chán nói: “Có phải anh cảm thấy hẹn hò rất lãng phí thời gian không?”

Hàn Phái nói đúng sự thật: “Đúng vậy, thế nên trước khi gặp em, anh không có thời gian cũng không muốn lãng phí thời gian yêu đương.”

Tần Thư phát hiện tùy tiện nói một câu, cũng sẽ rung động lòng người.

Nhanh chóng đến dưới chung cư, Tần Thư không vội xuống xe, không chớp mắt nhìn anh, có chuyện muốn nói.

Hàn Phái còi dây an toàn, “Có chuyện à?”

Tần Thư gật đầu, có một số việc nói rõ ràng vẫn tốt hơn, “Về chuyện sau này, em không thể đáp ứng anh được.”

Hàn Phái không rõ nguyên do: “Ừ.”

Tần Thư sắp xếp lại suy nghĩ: “Mấy năm trước, em yêu thầy giáo, sau đó thổ lộ bị từ chối, đã gần 4 năm rồi không gặp anh ấy, em cho rằng đời này sẽ không gặp lại nữa, nào ngờ anh ấy lại trở thành sếp của em, sau lễ giáng sinh em phải đến báo danh, sẽ gặp mặt anh ấy.”

Hàn Phái tốn nửa phút tiêu hóa hết những lời nói của cô, ánh mắt thâm thúy trầm tĩnh: “Em còn muốn theo đuổi anh ta?”

Tần Thư không chút do dự nói: “Sao có thể được.” Lần đầu tiên thổ lộ cô đã bỏ tính kiêu ngạo của bản thân, nếu anh đã không thích cô, cô cũng sẽ không quấn lấy anh nữa.

Con gái phải có tự tôn, tình yêu cũng vậy.

Cô đối diện với Hàn Phái: “Trên phương diện tình cảm, em chưa từng trải qua sóng gió gì, tạm thời gặp người mà mình đã từng thích, tâm không thể lạnh như nước được, có thể em sẽ mất một khoảng thời gian để thích ứng với quan hệ cấp trên cấp dưới với anh ấy, trong khoảng thời gian này nhất định tâm tình em sẽ rất phức tạp, nói cho cùng thì anh ấy đã từ chối em, về điểm tế nhị trong lòng con gái này, có thể anh không hiểu được.”

Hàn Phái: “Sau đó thì sao?”

Tần Thư: “Sau đó thì ai cũng không biết được sẽ phát sinh chuyện gì, em không muốn sau này vì mấy chuyện hiểu lầm khó tránh hay cái gì đó, ảnh hưởng đến quan hệ của hai nhà chúng ta. Anh ưu tú thế này, cứ coi như chúng ta không có duyên phận nam nữ, em cũng không muốn căng thẳng với anh, nói không chừng về sau em với anh còn hợp tác trong công việc ấy chứ, việc tương lai không ai đoán được. Hơn nữa, loại trạng thái bây giờ của em, dù yêu đương với ai cũng không tốt.”

Cô một hơi nói hết những suy nghĩ của mình ra, Hàn Phái thông minh như thế không thể không hiểu ý của cô được.

Hàn Phái trầm tư nhìn cô: “Anh chỉ muốn xác định một việc.”

Tần Thư: “Ồ, anh nói đi.”

Hàn Phái: “Em xác định không hề theo đuổi anh ta?”

Tần Thư dùng sức gật đầu, nếu muốn quấn lấy Hạ Cánh Nam, cô cũng không đến mức chờ đợi nhiều năm như vậy mà không có hành động gì.

Hàn Phái: “Em đã quyết định không theo đuổi, vậy thì không ảnh hưởng đến việc hai chúng ta ở bên nhau, người trước kia em thích bây giờ lại là đồng nghiệp của em, anh không sao hết, sau này gặp mặt anh ta, nếu tâm tình em có dao động, anh sẽ xoa dịu(*) nó.”

(*) Trong bản tiếng trung chỗ này là từ "梳理" có nghĩa là chải vuốt(râu, tóc...)

Bạn đang đọc truyện *Mê Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 10

“Sau khi gặp mặt anh ta, nếu tâm tình em có dao động, anh sẽ xoa dịu nó.” Hơn chục phút sau, Tần Thư vẫn còn đắm chìm trong câu nói đó.

Cô đứng ngoài ban công nhìn chằm chằm xuống dưới, xe của Hàn Phái đã rời khỏi tiểu khu.

Mấy câu nói đó là lời hứa hẹn của một người đàn ông thành thực, cô tin tưởng không nghi ngờ.

Nếu nói hiện tại tình cảm của Hàn Phái đối với cô rất sâu đậm, chắc chắn không phải như vậy.

Chỉ là anh biết rõ điều mình muốn, sẽ nghiêm túc hơn, thậm chí còn có thể nhượng bộ.

Về điểm này, anh và Phuong Mộ Hòa giống nhau.

Tần Thư ở ban công hít gió lạnh một lúc mới quay vào phòng khách, tiện tay mở TV, một mình ngồi trên sofa ngây người.

Buổi sáng nói chuyện với Nhan Ngan qua điện thoại, cô ấy nói, nếu đã vỡ được chuyện tốt như vậy thì đừng bỏ qua nữa.

Hạ Cánh Nam là quá khứ, đã qua rồi thì nên cho qua đi.

Xem TV không vào, nằm trên sofa tâm trạng buồn chán, di động rung, là Hàn Phái gửi tin nhắn đến: [Ngủ sớm đi, ngủ ngon.]

Tần Thư: “...”

Cung phản xạ của cô khá dài, rồi điện thoại ra một lúc lâu mới nhớ nói chúc ngủ ngon.

Đúng thật là đã rất muộn rồi, nhưng cô một chút cũng không yên.

Tần Thư nhắn lại: [Đến hội sở chưa?] Trước khi anh rời đi có nói muốn đến hội sở bàn chuyện với bạn.

Hàn Phái: [Lát nữa mới đi, hiện tại đang ở nhà.]

Tần Thư: [Vậy, anh bạn, em không quấy rầy nữa.]

Hàn Phái lại nhắn lại: [Sắp đến Giáng Sinh, tối hôm ấy dành thời gian cho anh nhé.]

Tần Thư: [Mấy hôm nay anh đều hẹn em, không làm chậm trễ công việc của anh chứ?]

Hàn Phái: [Anh nói rồi, anh muốn theo đuổi em.]

Tần Thư suy nghĩ: [Anh thật sự muốn theo đuổi em đến khi tốt nghiệp hả?]

Hàn Phái: [Không theo đuổi thì làm sao có tình cảm được?]

Hai người một chút tình cảm cơ sở cũng không có, chỉ bằng chút hảo cảm hiện tại căn bản là không đủ, anh rất hiểu tính cách của mình, lý trí lại bình tĩnh, không tận dụng lúc này, để lâu tình cảm sẽ lạnh nhạt.

Tần Thư: [Anh... nghiêm túc hả?]

Hàn Phái không nhắn lại, anh vừa đến nhà ông nội, phát hiện xe của Hàn Sâm không ở nhà, hỏi dì giúp việc trong nhà, dì nói lúc chạng vạng, Hàn Sâm đã đi ra ngoài rồi, bảo rằng muốn đi gặp một người bạn.

Hàn Phái nhẹ gật đầu, nhìn thấy tin nhắn đó của Tần Thư, trực tiếp gọi điện thoại cho cô.

Tần Thư ngồi dậy, vặn nhỏ TV, bắt máy: “A lô.”

Thanh âm Hàn Phái mang theo ý cười: “Thế nào, lời nói của anh không có độ tin cậy hả?”

Tần Thư: “Không phải, em cảm thấy anh không có thời gian nhàn rỗi như thế.”

Hàn Phái đi lên lầu: “Chỉ là khá bận thôi, nhưng thời gian riêng tư đều dành cho em.” Dừng rồi lại nói tiếp: “Nếu em có thời gian cũng có thể đến tìm anh.”

Tần Thư cũng không biết tiếp lời thế nào mới thích hợp, người đàn ông này, trực tiếp khiến người ta không thể từ chối được.

“Thôi không nói nữa, em đi ngủ sớm đi.” Anh muốn đi xem ông nội.

Tần Thư ‘Vâng’ một tiếng, tắt điện thoại.

Anh nói thời gian riêng tư đều dành cho em, lời âu yếm như vậy, anh nói ra như hạ bút thành văn.

Người không có tí kinh nghiệm yêu đương nào như cô làm sao có thể chống cự được.

Đêm nay lại không ngủ được rồi, Tần Thư gọi điện thoại cho Bạc Nhất, bảo cậu ta đi quán bar với cô.

Bạc Nhất đang ở quán bar: “Cậu qua đây đi.”

Tần Thư: “Cậu không tới đón tớ, tớ đi thế nào được?”

Bạc Nhất: “Bây giờ không phải là cậu có thể lái xe rồi sao? Tự mình lái xe đến đây đi.”

Tần Thư xoa hai mắt của mình: “Tớ tiếc tiền lộ phí, rốt cuộc cậu có tới đón không? Nếu không đón, về sau cũng không còn cơ hội đâu.”

Bạc Nhất định nói không còn cơ hội càng tốt, lại sợ bị đánh, nhưng cậu uống rượu lại không mang theo tài xế, “Thế này đi, tớ gọi điện cho mẹ Phương, bảo anh ấy đến đón cậu.”

Lúc Bạc Nhất gọi điện cho Phương Mộ Hòa, anh ta đang ở dưới lầu công ty, đứng đối diện Hàn Sâm, tối nay anh ta ở công ty tăng ca đến tận bây giờ, nào biết làm việc xong ra ngoài thì gặp Hàn Sâm.

Hàn Sâm nói đã ở đây đợi anh ta 3 tiếng đồng hồ rồi, bộ dạng rất đáng thương.

Điện thoại reo, Phương Mộ Hòa nhìn thấy là điện thoại của Bạc Nhất gọi đến thì không nhận, ấn tắt luôn.

Phương Mộ Hòa tắt âm điện thoại cho vào túi, nhìn về phía Hàn Sâm: “Lần trước tôi chưa nói rõ hả, hay là cô không hiểu? Nếu không hiểu, tôi sẽ giải thích rõ ràng một lần nữa.”

Hàn Sâm bị lạnh đến đỏ cả mũi, cô lắc đầu: “Không phải.”

Phương Mộ Hòa bắt đầu đi “A” một tiếng, vô cùng bất lực: “Nếu cô đã biết tôi từ chối cô rồi thì rốt cuộc cô muốn thế nào?” Tính tốt của anh ta đã nhẫn lại đến cực hạn.

Hàn Sâm khề cần môi, “Sao lại ghét em như thế?”

Phương Mộ Hòa: “Không phải ghét, là không thích.” Anh ta cố gắng bình tĩnh hòa nhã: “Hàn Sâm, tình yêu cần có cảm giác, tôi đối với cô không có cảm giác đó.”

Hàn Sâm thở ra một hơi: “Em kém thế sao?”

Cô không kém, gia đình không kém, điều kiện bản thân cũng không kém, nhưng anh ta đối với cô không có ý nghĩ đó.

Phương Mộ Hòa nhìn cô: “Làm một phép so sánh không thích hợp thế này nhé, cô là một con khổng tước, hầu như tất cả mọi người đều cảm thấy khổng tước xòe đuôi đẹp không thể tưởng tượng nổi, nhưng tôi không cảm thấy như vậy, có biết tại sao không?”

Hàn Sâm lắc đầu.

Phương Mộ Hòa nói: “Bởi vì tôi bị bệnh mù màu.”

Hàn Sâm sửng sốt, ngay sau đó phản bác: “Bây giờ có cách chữa bệnh bằng gen, bệnh mù màu cũng có thể chữa khỏi, sau khi khỏi, anh sẽ có thể nhìn thấy khổng tước xòe đuôi đẹp như thế nào.”

Phương Mộ Hòa: “...”

Thiếu chút nữa anh ta bị lời nói này làm cho sặc chết.

Anh ta đỡ trán, đây là cô phân cao thấp với anh ta sao?

Hàn Sâm nhìn anh ta, do dự một lúc lâu, vẫn hỏi: “Có phải anh không thể yêu không?”

Phương Mộ Hòa không hiểu không thể yêu là ý gì, anh ta biết từ bất lực, nghe có vẻ là cái này, dù sao cũng chưa dùng đến phương diện nào đó với cô, anh ta gật đầu: “Ừ.”

Đứng bên ngoài lạnh lẽo, anh ta móc ra một điều thuốc.

Hàn Sâm lòng ê ẩm “Bởi vì trước kia từng đặc biệt yêu một người hả?”

Phương Mộ Hòa đứng lúc đang châm thuốc, động tác trên tay cứng lại, anh ta đặt điều thuốc trong lòng bàn tay vuốt ve, hỏi một đằng trả lời một nẻo:

“Cũng chỉ có những cô gái nhỏ như cô mới coi mấy thứ tình yêu này trở thành tính ngưỡng.”

Anh ta nhìn đồng hồ: “Muộn rồi, về đi.”

Hàn Sầm: “Hôm nay em tìm anh là muốn nói với anh một tiếng, em phải đến Luân Đôn, bố mẹ em ở bên đó công tác, em qua đó đón Giáng Sinh với họ, sau đó về trường học luôn.”

Cô đưa túi giấy trong tay cho anh ta: “Quà tặng sớm, Giáng Sinh vui vẻ.”

Phuong Mộ Hòa nói cảm ơn, nhưng không nhận.

Hàn Sầm treo túi giấy lên cổ tay anh ta, “Không có gì đặc biệt, chỉ có mấy quả táo và một ít kẹo, hy vọng sang năm mới, mọi việc với anh đều tốt.”

Phuong Mộ Hòa liếc nhìn một cái, thật sự là có hai quả táo, nhận xong lại nói một lần nữa: “Cảm ơn.”

Hàn Sầm chấp hai tay sau lưng, dùng sức vặn vẹo ngón tay, “Bệnh mù màu của anh, em có cách chữa khỏi cho anh, còn việc không thể yêu, anh cũng đừng từ bỏ.”

Cô cười nhẹ: “Học kỳ này kết thúc là em tốt nghiệp rồi, đến lúc đó em về nước sẽ đặc biệt chữa trị ‘bệnh’ này của anh.”

Nói xong quay người đi thẳng.

Đi chưa được mấy bước, cô quay đầu lại vẫy tay với anh ta, “Em sẽ trở về tìm anh.”

Phuong Mộ Hòa: “...”

Nhìn bóng người trong bóng tối càng đi càng xa, rốt cuộc thì anh ta đã tạo cái nghiệt gì vậy.

Phuong Mộ Hòa đi về phía ô tô, lúc này mới nhớ tới cuộc điện thoại của Bạc Nhất, lấy điện thoại ra xem, thiếu chút nữa không nhận được chuông, tổng cộng 25 cuộc gọi đến.

Vừa muốn về nhà, Bạc Nhất lại gọi điện thoại tới, “Anh làm gì vậy? Gọi điện thoại cũng không bắt máy.”

Phuong Mộ Hòa ngồi vào xe mới trả lời cậu ta: “Cậu thật sự coi tôi là mẹ cậu hả?”

Bạc Nhất: “Đúng vậy, còn không thì là gì nữa?”

Phuong Mộ Hòa: “Có P thì mau phóng!”

Bạc Nhất: “Kỳ Kỳ muốn đến quán bar, anh đi đón cậu ấy đi.”

Phuong Mộ Hòa: “Không phải nó mới mua xe hả? Bảo nó tự lái xe đến đi.”

Bạc Nhất: “Cô ấy nói trời tối quá, không nhớ bỏ tiền lộ phí.”

Phuong Mộ Hòa: “...”

Cúp điện thoại, bảo tài xế đến chung cư của Tần Thư.

Từ khi sinh ra thị lực Tần Thư đã kém rồi, về sau càng ngày càng nghiêm trọng, sau khi làm phẫu thuật đã đỡ hơn, cô thêm nhất là được lái xe, anh ta không dám cho cô lái, cũng may đã chữa khỏi rồi, cuối cùng cũng thỏa mãn cơn nghiện.

Chỉ là tưởng tượng mấy tháng sau Hàn Sầm còn muốn về nước quán lấy anh ta thì lại phát sầu.

Ô tô di chuyển trong bóng đêm, Phuong Mộ Hòa nhìn ra ngoài cửa sổ xe, nghĩ đến câu nói của Hàn Sầm ‘Bởi vì trước kia từng đặc biệt yêu một người hả?’

Có đúng không?

Ai biết được.

Phuong Mộ Hòa đón được Tần Thư thì đi luôn đến quán bar, trên đường, Tần Thư mở cửa sổ xe, nhỏ giọng ngâm nga.

“Vui thế hả?” Phuong Mộ Hòa nhìn cô.

Tuy rằng so với những cô gái cùng tuổi, cô trưởng thành hơn, nhưng trước mặt anh ta, vui buồn đều lộ rõ trên mặt, không che dấu chút nào.

Tần Thư gật đầu, vài giây sau nói tiếp: “Em nghĩ kỹ rồi.”

“Nghĩ kỹ cái gì?” Nhất thời Phương Mộ Hòa không nghĩ tới chuyện liên quan đến Hàn Phái.

Tần Thư: “Thử ở bên Hàn Phái, anh ấy nói muốn theo đuổi em đến khi tốt nghiệp.”

Phương Mộ Hòa gật đầu: “Nghĩ kỹ rồi thì tốt.”

Tới cửa quán bar, điện thoại Phương Mộ Hòa reo, là một cuộc điện thoại công việc từ nước ngoài, anh ta bảo Tần Thư đi vào trước, tìm một nơi yên tĩnh tiếp điện thoại.

Đi ngang qua bãi đỗ xe ngoài trời, trong lúc vô tình anh ta quét mắt nhìn hàng ô tô phía trước, nhìn thấy một biển số xe quen thuộc, anh ta hơi giật mình, tối nay Hàn Phái cũng ở đây?

Quán bar.

“Bên này.” Thu Lam vẫy tay với Hàn Phái.

Hàn Phái cắt điện thoại, đi về phía quầy bar.

“Không phải bảo lên hội sở ở tầng trên hả?” Hàn Phái tìm vị trí ngồi xuống.

Thu Lam bảo nhân viên pha chế đưa cho Hàn Phái một ly rượu, cô nói: “Tối nay nói chuyện tư, hội sở quá yên tĩnh, không thích hợp, vẫn là chỗ này hợp hơn.”

Cô nhìn anh: “Sao muộn vậy?” Cô đợi anh hơi một tiếng, thiếu chút nữa cho rằng anh không tới.

Hàn Phái: “Ông nội có chút không thoải mái, về xem một chuyện.”

Thu Lam hỏi: “Bây giờ ông nội thế nào rồi?”

Hàn Phái: “Bệnh cũ, buổi chiều đi ra ngoài một vòng, có lẽ hơi mệt, đã đi nghỉ rồi.”

Thu Lam: “Không sao thì tốt, người già rồi đều như vậy.”

Hàn Phái lấy cái gạt tàn thuốc, châm một điếu.

Thu Lam nhìn điếu thuốc trên tay anh: “Mấy lần đều không nhìn thấy cậu hút thuốc, tớ tưởng cậu bỏ rồi.”

Hàn Phái phun khói thuốc: “Sắp rồi.”

“Hả?” Thu Lam không rõ.

Hàn Phái không giải thích, anh biết bố Tần Thư không hút thuốc, chắc là cô cũng không thích mùi thuốc lá.

Bây giờ, Thu Lam không có tâm tư nghĩ đến việc khác, cô rũ mắt nhìn rượu trong ly, dưới ánh đèn mờ mờ, cô cũng không phân biệt rõ được màu sắc của rượu, trong lòng thờ dài, từ trước đến giờ chưa bao giờ hồi hộp như thế này.

Quán bar ồn ào náo động, trên sân khấu ban nhạc đang biểu diễn, tiếng ca khàn khàn, tiếng trống đécat cũng không áp chế được tiếng tim đập thình thịch của cô.

Đến quán bar, ánh mắt đầu tiên của Tần Thư đã nhìn thấy bóng dáng Hàn Phái, thị lực của cô rõ ràng không tốt đến vậy, ở nơi thiếu ánh sáng này, cô lại nhìn thấy anh.

Anh ngồi ở quầy bar, quay lưng về phía bàn cô ngồi.

Bên cạnh anh là một người phụ nữ, không nhìn thấy mặt, từ bóng dáng có thể thấy là người gọi cảm có khí chất.

“Nhìn cái gì đấy?” Bạc Nhất đã đến đây với bạn từ trước, Tần Thư nói muốn qua chơi, câu ta liền đuổi họ đi rồi.

“Nhìn đàn ông.” Tần Thư ngồi xuống, muốn uống rượu.

Bạc Nhất không cho phép: “Cậu đừng hại tớ, cậu là người nửa ly đã say, ai dám trêu vào.”

Lần trước cô uống có nửa ly rượu nhỏ, sau đó Phương Mộ Hòa đưa cô về, cô nôn hết lên người anh ta. Từ đó cứ lúc nào đi quán bar, Phương Mộ Hòa cũng nghiêm cấm cô uống rượu.

Tần Thư giờ giọng ôn hòa: “Vậy gọi cho tớ rượu vang, chỉ uống một ngụm thôi.”

Không chịu nổi sự quấy nhiễu của Tần Thư, Bạc Nhất sắp phát điên rồi, cuối cùng bất đắc dĩ phải đáp ứng cô.

“Nhìn bên kia kia?” Tần Thư khẽ nhếch cằm.

Bạc Nhất xoay người, nhìn theo hướng Tần Thư chỉ, đúng lúc nhìn thấy sườn mặt của Hàn Phái đang nói chuyện với Thu Lam, Bạc Nhất nhìn chăm chăm một lúc lâu, “Đó không phải là Hàn Phái hay sao?”

Cậu thu hồi tầm mắt: “Cậu nhận ra rồi hả?”

Tần Thư gật đầu, lại nói: “Về sau sẽ biến anh ấy thành anh rể cậu.”

Bạc Nhất trong miệng có rượu, thiếu chút nữa thì phun ra, “Bạn họ Kỳ, chúng ta phải tự mình biết mình.” Quản lý quán bar mang tới một chai rượu vang đỏ với bộ cốc chân dài chuyên dụng của Phương Mộ Hòa.

Quán bar này còn có hội sở ở trên tầng, tất cả đều do Phương Mộ Hòa đầu tư.

“Cảm ơn.” Tần Thư nhận ly rượu.

Quản lý mở chai rượu vang đỏ, “Rót một ít thôi, hai ngụm là được.” Bạc Nhất ở cạnh dận dò.

Ánh mắt Tần Thư vẫn luôn nhìn Hàn Phái, nghiền ngẫm nhìn chăm chăm bóng dáng anh và người phụ nữ bên cạnh.

Cô phải nghĩ cách để Hàn Phái biết cô cũng ở trong quán bar.

Bạn đang đọc truyện *Mê Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Tần Thư thu hồi tầm mắt, quay đầu nhìn quản lý: “Quản lý Phương, chốc nữa tôi muốn lên hát.”

Quản lý ở đây cũng họ Phương, là bà con xa của Phương Mộ Hòa, giúp Phương Mộ Hòa quản lý quán bar và hội sở.

Quản lý Phương cười nói: “Được, tôi lập tức đi sắp xếp cho cô, vẫn giống như trước, vừa đàn vừa hát hả?”

Tần Thư gật đầu, lại nói: “Mang cái hộp giấy xin tiền của tôi lại đây, đúng rồi, sau đó làm cho tôi một mã QR thu phí, bây giờ rất nhiều người ra ngoài không mang tiền mặt theo.”

Quản lý Phương: “...”

Bạc Nhất: “...” Cậu ta bị sặc đến mức ho khan, “Cậu cần tiền đến điên rồi hả!”

Tần Thư trừng mắt nhìn cậu ta: “Ai cần cậu lo!”

Bạc Nhất ngồi trên sofa, ngửa mặt lên trời thở dài.

Mỗi lần Tần Thư hát xong sẽ cầm cái hộp giấy nhỏ đi một vòng dưới sân khấu, không chủ động xin tiền boa, nhưng bình thường người nghe cô hát xong luôn ra tay rất rộng rãi.

Dù sao đổi lại là cậu ta, chuyện xấu hổ như vậy có đánh chết cậu, cậu cũng không cầm hộp tiền đi loay quanh dưới sân khấu, nếu nhờ gặp phải người quen thì biết giấu mặt vào đâu?

Đại khái là Tần Thư quen rồi, cô ấy lớn thế này, thời gian sống ở nước ngoài chiếm một phần ba, cảm thấy cầm tiền boa của người ta chả sao cả, dù sao cũng là tiền kiếm được từ lao động chân chính.

Bạc Nhất hỏi cô: “Cậu chuẩn bị đàn hát bài gì?”

Tần Thư lại tỉnh bơ nhìn về phía Hàn Phái, cô nói: “Bài hát cũ mà mẹ Phương từng hát ấy, một khúc tình ca nhẹ nhàng, có thể gọi ra sự đồng cảm.”

Cũng không biết Hàn Phái có nghe loại nhạc này không.

Bạc Nhất: “...Cậu thiếu tiền à? Thiếu tiền thì cứ lấy tiền của tớ đi, cậu muốn hát thì cứ hát, nhưng đừng cầm cái hộp tiền màu hồng của cậu đi loay quanh được không? Cầu xin cậu đó.” Cậu ta buông ly rượu, hai tay làm động tác xin tha.

Tần Thư: “Cậu có quỹ xuống cũng vô dụng.”

Trên sân khấu, quản lý Phương đã chuẩn bị sắp xong, ban nhạc hát hết một bài đã ngồi ở một bên nghỉ ngơi rồi.

Không có âm nhạc rock and roll, quán bar thoáng chốc yên tĩnh.

Tần Thư cởi áo khoác để một bên, sửa sang lại trang phục, nhấp một ngụm rượu vang đỏ, nói với Bạc Nhất: “Chốc nữa cậu với mẹ Phương quét mả ủng hộ tớ đấy nhé.”

Cô buông ly rượu, đứng dậy đi lên sân khấu.

Khúc nhạc dạo đàn dương cầm quen thuộc vang lên, Thu Lam biết đánh đàn, đối với ca khúc này cũng rất quen thuộc, cô nghiêng mặt nhìn về phía sân khấu, ngay sau đó vang lên tiếng hát êm tai trong veo của một cô gái, thanh âm trầm thấp.

Hàn Phái cũng xoay người nhìn lại, nhìn đến người ngồi trước đàn dương cầm, anh sững sờ, là Tần Thư.

Cô mặc một chiếc áo len trắng cổ thấp rộng rãi, lộ ra cái cổ xinh đẹp trắng nõn, hoàn toàn nhập tâm vào âm nhạc.

Thu Lam vốn muốn nói với anh chuyện kia, còn chưa kịp mở miệng, khúc ca đã vang lên, cô chăm chú nhìn Hàn Phái, anh đang nhìn chăm chú về phía kia.

Cô cười nhẹ: “Nghe hát hay là nhìn người?”

Ánh mắt Hàn Phái vẫn luôn chăm chú trên người Tần Thư, anh nói: “Nhìn người, bài hát cũng không tồi.”

Thu Lam lại nhìn về phía sân khấu: “Đàn ông các cậu đều thích những cô gái tuổi trẻ xinh đẹp hả?”

Hàn Phái lại nói một câu: “Có nhiều người trẻ hơn cô ấy, cũng có không ít người xinh đẹp hơn cô ấy.”

Thu Lam không hiểu rõ lắm, cô xoa huyệt Thái Dương, đầu đầu có lẽ bởi vì vừa uống rượu.

Hàn Phái nhìn đồng hồ, đến đây cũng gần nửa tiếng rồi, cô ấy nói đông nói tây, một câu quan trọng cũng chưa nói, “Cậu gọi tớ đến đây để uống rượu tiêu khiển với cậu hả?”

Thu Lam: “Đội bài hát này kết thúc, tớ sẽ nói với cậu.”

Phương Mộ Hòa nhận điện thoại xong thì đi vào, ngồi xuống vị trí Tần Thư vừa ngồi, lắc nhẹ ly rượu vang đỏ, câu ‘rất lâu rất lâu trước kia, em có anh anh có em’ quanh quẩn trong đầu anh ta.

Anh ta và Triệu Mạn Dịch đã từng hợp xướng bài hát này, ngày trước cũng là Tần Thư đánh đàn dương cầm đệm nhạc.

Anh ta lấy di động ra, vô thức nhấn mười một số, dãy số này anh ta chưa bao giờ lưu vào máy, cũng chưa bao giờ quên, rất nhiều năm cố tình không nghĩ đến.

Bạc Nhất chần chằm chằm màn hình di động của Phương Mộ Hòa, nửa phút qua đi, anh ta vẫn còn ngây người.

Cậu thường ngày trêu chọc Phương Mộ Hòa thành quen, giờ phút này, cậu lại không làm vậy nữa.

Ngón tay Phương Mộ Hòa vuốt ve màn hình rất lâu, cuối cùng lại xóa dãy số ấy đi.

Anh ta nắm chặt điện thoại, trực tiếp ném luôn lên bàn, cầm ly rượu vang đỏ một ngụm uống hết.

“Sao Kỳ Kỳ lại hát bài hát khó nghe thế?” Anh ta không vui, giọng điệu khó chịu hỏi Bạc Nhất.

Bạc Nhất trầm nghĩ, không phải trước kia anh thích nhất bài hát này sao? Cậu nhún vai hùa theo câu nói của Phương Mộ Hòa: “Ai biết, có thể đầu óc cô ấy có vấn đề.”

Phương Mộ Hòa dựa vào sofa nhắm mắt nghỉ ngơi, im lặng nghe Tần Thư vừa đàn vừa hát.

Trong đầu cứ hồi tưởng về những hình ảnh ngày trước, toàn bộ đều liên quan đến Triệu Mạn Dịch, thế nào cũng không áp xuống được.

Trên sân khấu, khúc ca kết thúc.

Tần Thư thu bản nhạc lại, nghiêng mặt nhìn về phía Hàn Phái, đúng như cô dự liệu, anh đã nhìn về phía cô, hiện tại vẫn đang nhìn cô.

Cô cười nhìn anh giương mày, đứng dậy đi đến sau sân khấu lấy cái hộp tiền.

Hàn Phái bật cười, hóa ra cô đã sớm nhìn thấy anh, đánh đàn ca hát chỉ là muốn nói với anh, cô đã thấy anh rồi, còn ngồi cùng một người phụ nữ nữa, có vẻ như cô không hài lòng lắm.

Thu Lam vừa quay mặt liền nhìn thấy khoe miệng Hàn Phái mang một nụ cười nhẹ, cô chế nhạo: “Mị lực của mỹ nữ đúng là khác biệt, chỉ một ánh mắt cũng có thể nhận được nụ cười của cậu.”

Hàn Phái: “Không giống nhau.”

Anh xem đồng hồ một lần nữa, “Nếu cậu không có chuyện gì muốn nói, tớ xin lỗi không tiếp được nữa.”

“Bây giờ nói đây.” Tần Thư lại gọi một ly rượu, lúc này mới đối diện với Hàn Phái: “Muốn cậu cố vấn cho tớ về vấn đề tình cảm, tớ đang lâm vào ngõ cụt.”

Hàn Phái uống mấy ngụm rượu, “Tớ không am hiểu vấn đề này, lát nữa tớ giới thiệu cho cậu một chuyên gia tư vấn về phương diện tình cảm.”

Thu Lam: “...Tớ không có bệnh tâm lý.”

Cô biết Hàn Phái đã không còn kiên nhẫn nữa, cũng không vòng vo, “Chuyện là...tớ yêu thầm một người đàn ông, gần đây đột nhiên cảm thấy hình như bản thân đã già rồi, cũng sắp 30 tuổi rồi, hơn nữa người đàn ông đó cũng đến tuổi lấy vợ.”

Cô nhìn anh chằm chằm: “Cậu nói, tớ có nên thổ lộ không?”

Hàn Phái biết người đàn ông ấy chính là mình, lúc cô hẹn anh buổi tối gặp mặt, đại khái anh đã đoán được cô muốn làm gì rồi, sớm muộn cũng phải giải quyết, càng kéo dài càng hỏng việc, thế nên anh mới đến đây.

Nếu cô đã để lại đường sống không vạch trần, anh cũng không cần thiết phải nói toạc ra.

Hàn Phái giả vờ không biết gì, hỏi cô: “Vậy người đàn ông đó có tình cảm gì đối với cậu?”

Thu Lam sững sốt, không ngờ anh sẽ hỏi câu hỏi này.

Cô lắc đầu: “Không biết, dù sao cũng không ghét, tớ đã biết anh ấy rất nhiều năm rồi.” Nói rồi lại thuận tiện thêm một câu: “So với thời gian tớ biết cậu còn sớm hơn nửa năm, tình cảm của anh ấy với tớ cũng được coi là không tồi.” Cũng chỉ là không tồi.

Hàn Phái miết ly rượu, không uống nữa, lặng im một lát mới nói: “Nếu đã có thể khiến cậu phải yêu thầm lâu như vậy, tất nhiên con người anh ta cũng không kém, loại đàn ông này không thể thích một người phụ nữ không tự biết mình.”

Lời nói của anh rất thẳng thắn: “Nếu đã biết nhau nhiều năm như vậy mà anh ta chưa tỏ thái độ gì, vậy anh ta đối với cậu không có ý tứ ở phương diện tình cảm.”

Cho cô thời gian tiêu hóa, Hàn Phái lại nói tiếp: “Đương nhiên, đây chỉ là ý nghĩ của tớ, không đại biểu người đàn ông kia cũng nghĩ như thế, nếu đổi lại là tớ, một khi đã có hảo cảm với cô gái nào thì đã sớm theo đuổi rồi.”

Thu Lam nắm chặt tay, ‘A’ một tiếng, “Đàn ông giống như các cậu, thật sự sẽ theo đuổi phụ nữ hả?” Thật là hiếm lạ.

Hàn Phái: “Cậu đối với kiểu đàn ông giống bọn tớ có phải có hiểu nhầm gì không?” Anh nói: “Kiểu đàn ông như chúng tớ là thẳng thắn nhất, biết mình muốn gì.”

Tâm trạng Thu Lam lộn lộn khó tả, cảm giác bị từ chối đau thấu tim.

Cô còn chưa thổ lộ, đã bị uyển chuyển từ chối thế này rồi.

Bắt đầu từ trung học, cô vẫn luôn đuổi theo bước chân của anh, đuổi theo đã nhiều năm như vậy, anh tình nguyện thử ở bên người con gái trong nhà giới thiệu cũng không suy nghĩ đến cô.

Cô dùng sức miết ly rượu, cô không cam lòng.

Thu Lam uống một hơi cạn sạch ly rượu, rượu mạnh thiếu đốt dạ dày đau đớn khó chịu, dù vậy cũng không áp được nỗi đau trong lòng, cô quay đầu nhìn Hàn Phái, cười nhẹ: “Tối nay làm chậm trễ thời gian của cậu, về việc có thổ lộ hay không đúng là tớ phải nghĩ kĩ lại.”

Hiện tại, cô chỉ cầu mong, anh và người trong nhà giới thiệu đó không thành đôi, nếu bây giờ có thành rồi thì không lâu nữa sẽ chia tay...

Tần Thư cầm hộp tiền của mình, chậm rãi đi một vòng, thu được không ít tiền boa, khi đến chỗ Hàn Phái, người phụ nữ xinh đẹp bên cạnh anh đã rời đi.

Tần Thư đưa hộp tiền ra trước mặt anh, nhào người trên sân khấu, nhìn anh cười: “Ai nha, hóa ra là người quen cũ, vừa nãy cách xa đã cảm thấy rất đẹp trai, không ngờ lại là anh.”

Hàn Phái nhìn bộ dạng giảo hoạt của cô, bật cười, “Anh còn cho rằng em sẽ không vui.” Anh không dùng từ ghen.

Tần Thư tay nâng má, buồn bã nói: “Tại sao lại không vui? Cấu kính không phải là đặc quyền bạn gái mới có sao?”

Hàn Phái: “Không phải bạn bè nam nữ nào cũng có thể náo loạn, em náo loạn thì anh sẽ tới đỡ.” Anh lấy ví tiền ra, tiền mặt trong ví không nhiều lắm, bỏ toàn bộ hơn một ngàn đồng vào trong hộp tiền, lại lấy đi động ra quét mã QR, chuyển khoản hai vạn cho cô.

Tần Thư nhìn anh, ánh đèn lúc sáng lúc tối chiếu vào sườn mặt anh, đặc biệt thu hút.

Cô nói: “Về sau anh ít đến mấy chỗ thế này thôi, buổi tối không an toàn.” Anh không biết có bao nhiêu phụ nữ muốn ngủ với anh hả?

Hàn Phái ngược mắt nhìn, cười: “Được, nghe em.”

Tần Thư: “...” Cô chỉ nói đùa thôi, vậy mà anh thật sự đáp ứng hả?

Hàn Phái cất đi động, “Trên lầu có khu nghỉ ngơi, anh lên đấy chờ em.” Cũng mặc kệ cô có đáp ứng hay không, anh đứng dậy rồi đi.

Tần Thư trầm tư nhìn bóng dáng anh, nhìn xuống đi động của mình, thông báo chuyển khoản hai vạn, cô không ấn mở, đưa hộp tiền cho nhân viên bên cạnh, “Mời các anh ăn khuya.”

Nhân viên cười: “Cảm ơn Tần tiểu thư.”

Tần Thư đi tìm Bạc Nhất và Phương Mộ Hòa, Bạc Nhất đang chơi game, Phương Mộ Hòa dựa trên sofa, nhìn dáng vẻ như đã ngủ rồi, “Ồ ào như vậy mà anh ấy còn có thể ngủ được à?”

Bạc Nhất: “Chắc là bận rộn mệt mỏi quá, vừa rồi còn uống kha khá rượu nữa.”

Tần Thư cảm áo khoác phủ lên người Phương Mộ Hòa, rượu vang đỏ còn ở trên bàn, Bạc Nhất đang vui đùa chơi game, cô nhận lúc cậu không để ý giót nửa ly.

“Ê, cậu muốn đi đâu?” Bạc Nhất cảm thấy bóng dáng cô rồi đi, vội chơi game, đầu cũng không ngẩng lên.

Tần Thư: “Tìm anh rể cho cậu.”

Bạc Nhất: “Đừng đi lung tung!”

Tần Thư: “Ờ, ở bên này thôi, không đi xa đâu.”

Chỗ này là địa bàn của Phương Mộ Hòa, nhân viên đều biết Tần Thư, cậu cũng không quản nhiều, tiếp tục chơi game.

Tần Thư bung rượu vang đỏ lên lầu, đối với chỗ này cô đặc biệt quen thuộc, biết cái khu Hàn Phái nói là ở chỗ nào, khi đi đến, Hàn Phái đang hút thuốc, nhìn thấy cô đi tới, Hàn Phái dập tắt điếu thuốc.

Tần Thư ngồi đối diện với anh, uống một ngụm rượu vang đỏ, nhìn Hàn Phái đúng lúc anh cũng đang nhìn cô, ánh mắt anh rất sâu, cô vẫn duy trì vẻ trầm tĩnh trên mặt: “Muốn em lên đây làm gì?”

Hàn Phái: “Đồ dành em.”

Bạn đang đọc truyện *Mê Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Rốt cuộc thì Tần Thư cũng không phải là đối thủ của Hàn Phái, anh thắng thắn nói ra lời nói âu yếm như vậy làm cô không biết phải tiếp lời thế nào, ánh mắt sâu xa của anh càng khiến cô không thể chống đỡ được.

Một lúc sau, cô hỏi: “Đồ thế nào?” Cũng không dám đối mặt với anh.

Hàn Phái: “Hỏi gì đáp nấy.”

Lúc này Tần Thư mới nhìn anh, đùa giỡn nói: “Chỉ vậy thôi á?”

Đối với Hàn Phái mà nói, đây thật sự là nhượng bộ lớn nhất trong nhiều năm trở lại đây, bất kể là trên phương diện tình cảm hay kinh doanh, từ trước đến giờ chưa bao giờ có.

Cho dù cô hỏi gì anh đều sẽ trả lời, như thế còn chưa đủ hay sao?

Hàn Phái cười: “VẬY em nói đi, anh sẽ làm theo.”

Tần Thư đưa ly rượu vang đỏ lên miệng, lúc này ly rượu trở thành thứ để che đậy duy nhất, cô sắp xếp lại những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, “Vừa này nói đùa thôi, em thật sự không cáu kỉnh.”

Hàn Phái không miễn cưỡng nữa: “Lần này anh thiếu em, về sau muốn hỏi anh lúc nào cũng được.”

Tần Thư nhìn anh chằm chằm mấy giây, “Để làm gì?”

Hàn Phái: “Anh nói muốn dỗ em, hiện tại em lại không cần, vậy thiếu nợ trước vậy.”

Tần Thư xoa ấn đường: “Không biết có phải là em uống nhiều quá rồi không?”

“Ừ?” Hàn Phái không hiểu.

Tần Thư: “Uống có chút rượu vang mà cảm thấy như xuất hiện ảo giác rồi.” Phương Mộ Hòa đã nói không chỉ một lần, anh ta nói Hàn Phái không hợp tình người, cũng không có kiên nhẫn để dỗ phụ nữ.

Hàn Phái suy nghĩ một lát, đại khái đoán được cô muốn biểu đạt điều gì, anh nói: “Sự kiên nhẫn và thời gian tùy người mà khác nhau. Nếu em không muốn làm một việc thì tất nhiên sẽ không có thời gian.”

Lại quay lại đề tài trước: “Tối nay là anh sai trước, nói với em là đến hội sở bàn chuyện, kết quả bị em bắt gặp ở quầy bar uống rượu với người phụ nữ khác.”

Anh chủ động giải thích: “Cô ấy là bạn học của anh, làm đầu tư, bọn anh đã hợp tác trong mấy hạng mục rồi, tối nay muốn anh có vấn chuyện cá nhân mới không lên lầu.”

Tần Thư hơi kinh ngạc, không ngờ anh sẽ thành thật giải thích như thế.

Cô cười: “Anh vội vàng giải thích vậy khiến em có cảm giác mình không hiểu lý lẽ.” Nói xong lại nhấp một ngụm rượu.

Hàn Phái đuổi tay giữ lại ly rượu của cô: “Uống ít thôi, mặt đỏ hết rồi.”

Nhìn anh đứng lên, cô ngửa đầu: “Anh phải về à?”

Hàn Phái nửa đùa nửa thật, “Người chưa dỗ xong, anh sao dám về?”

Tần Thư: “...”

Hàn Phái kéo cô đứng dậy: “Lần trước không phải em hỏi anh có biết đánh đàn dương cầm không à? Đi đàn một bài cho em nghe.”

Tần Thư không thể tin nổi: “Anh thật sự muốn xuống lầu đánh đàn?” Đối với cô thì không hề gì, quen biểu diễn thế rồi, thỉnh thoảng lại thích náo nhiệt.

Nhưng để Hàn Phái đánh đàn cho bao nhiêu người trong quán bar như vậy nghe, trong lòng anh không bài xích hả?

Hàn Phái đi xuống cầu thang, Tần Thư nhanh chóng theo sát, “Bỏ đi, về sau có cơ hội rồi đàn.”

“Bây giờ có thể làm sao phải trì hoãn?” Hàn Phái nghiêng mặt nhìn cô.

Xuống dưới lầu, Tần Thư tìm thấy quản lý Phương, nói rõ sự việc.

Quản lý Phương cho người tìm bản nhạc, là quyển nhạc phổ vừa nãy Tần Thư dùng, trong đó đều là những bài Tần Thư thích, bọn họ tự mình đóng thành quyển.

“Anh có muốn luyện trước không?” Tần Thư hỏi Hàn Phái, chắc chắn dưới sân khấu có không ít người hiểu dương cầm, vạn nhất lát nữa đàn sai thế thì không tốt.

Hàn Phái từ chối ý kiến của cô: “Không cần, sai thì sai.”

Hàn Phái ngồi xuống trước đàn dương cầm, thử vài nốt nhạc trước, nhiều năm không đánh đàn, hơi gượng tay, cũng may vẫn nhớ bản nhạc.

Tần Thư đứng bên cạnh anh: “Anh muốn đánh bài gì, em tìm giúp anh.”

Hàn Phái: “Tùy tiện đi.” Anh trực tiếp giờ đến trang 23.

Tần Thư liếc mắt nhìn anh một cái, sao anh lại cố chấp với con số 23 này thế?

Hàn Phái nhòm người lấy mic, nói vài câu đơn giản, đã nhiều năm anh không đánh đàn, khó tránh khỏi mắc sai lầm, mong mọi người thứ lỗi.

Dưới sân khấu nhiều người cũng chưa chú ý, chỉ lo ồn ào uống rượu, người phản ứng lại còn vỗ tay, tiếng vỗ tay lẫn với tiếng huýt sáo, nháy mắt bị âm thanh âm ỉ vùi lấp.

Câu cuối cùng, Hàn Phái tắt mic, nói: “Ca khúc này dành tặng cho Kỳ Kỳ nhà tôi.”

Tìm Tần Thư run rẩy, ngừng đập, cô quay đầu, bảo quản lý Phương đưa cho mình một ly rượu.

Quản lý Phương không thể từ chối, chỉ có thể sai người rót cho cô một ly, nhưng chỉ rót một chút.

Tiếng đàn vang lên, đoạn đầu đã có lỗi.

Hàn Phái cũng không để ý, vừa nhìn bản nhạc vừa nghiêm túc đánh đàn.

Không đủ lưu loát, cường độ âm thanh cũng không có, nhưng Tần Thư lại nghe rất nhập thần, ca khúc này là người đàn ông trước mặt đặc biệt đàn vì cô.

Dưới sân khấu.

Bạc Nhất vừa chơi xong một ván, lơ đãng ngẩng đầu lên liền thấy hai người trên sân khấu, Hàn Phái đánh đàn, người đứng bên cạnh anh ta chính là Kỳ Kỳ.

Cậu kinh hãi, vội vàng gọi Phương Mộ Hòa: “Mẹ Phương, tình tình tình tình, nhanh lên.”

Đầu óc Phương Mộ Hòa choáng váng, vừa nãy ngủ không sâu, bây giờ đang rất khó chịu, “Đi qua một bên chơi đi.” Anh ta tức giận gạt tay Bạc Nhất.

Bạc Nhất vội sắp chết: “Ai nha, có chuyện lớn rồi! Kỳ Kỳ cướp đàn ông nhà người ta rồi!”

“Cái gì?” Phương Mộ Hòa ngồi dậy.

“Kia kia.” Bạc Nhất chỉ vào sân khấu.

Phương Mộ Hòa hí mắt lại, nhìn về phía sân khấu, sau khi nhìn rõ người đàn ông đang đánh đàn, liền nói với Bạc Nhất: “Cậu bệnh hả?”

Bạc Nhất không kịp so đo, giải thích: “Hàn Phái người ta có phụ nữ rồi, buổi tối đến đây có quan hệ rất thân mật với một người phụ nữ, còn cùng nhau uống rượu nữa, kết quả vừa nãy Kỳ Kỳ bảo Hàn Phái đẹp trai, còn nói muốn tìm anh rể cho em gì gì đó, em cho rằng cậu ấy chỉ nói miệng thôi, nào biết cậu ấy thất sự đi chọc ghẹo Hàn Phái.”

Cậu ta đứng lên: “Không được, em phải nhanh chóng tóm Kỳ Kỳ xuống, hiện tại cậu ấy coi trời bằng vung rồi, dám ở trước mặt bàn dân thiên hạ chọc ghẹo đàn ông.”

Bạc Nhất vừa mới đi được hai bước lại bị Phương Mộ Hòa tóm về: “Cậu thôi đi! Với chỉ số thông minh này của cậu, không theo đuổi được cô gái mình thích đúng là đáng đời!”

Bạc Nhất: “...” Cậu ta thật sự hận muốn về luôn, nhưng sự thật đã bày ra trước mắt, cậu ta đã gửi đáp án rồi mà đối phương vẫn chưa nhận lại...

Sau khi hoàn hồn, cậu vẫn không thể nhìn nổi bộ dạng của Kỳ Kỳ, thật sự là không có một chút đáng về thực nữ nào, tuy rằng từ trước đến giờ cô ấy chẳng dính dáng gì đến thực nữ, nhưng ở trước mặt người ngoài cũng nên bớt phóng túng một chút đi chứ.

Nếu để bà nội Tần biết cô ấy ở quán bar làm trò càn quấy thế này, còn không nhốt cô lại hay sao.

Phương Mộ Hòa thấy Bạc Nhất tưởng thật, giải thích: “Hàn Phái không có bạn gái, anh ta là người do gia đình Kỳ Kỳ giới thiệu cho em ấy, cậu đừng lo chuyện bao đồng nữa.”

Bạc Nhất chớp chớp mắt, một lúc lâu sau mới nói: “Tại sao anh biết mà em lại không biết?”

Phương Mộ Hòa: “Những điều này chỉ có người thông minh mới có thể biết.”

Bạc Nhất: “...”

Phương Mộ Hòa uống xong nửa ly nước lạnh đã tỉnh táo hơn nhiều, lại nhìn về phía sân khấu lần nữa, lúc này mới phát hiện ra, Hàn Phái đang đánh đàn cho Kỳ Kỳ nghe.

Hàn Phái đang dỗ dành phụ nữ vui vẻ?

Thật mẹ nó không bình thường.

Phương Mộ Hòa đốt một điếu thuốc, nhìn khung cảnh trên sân khấu, vẫn không thể tưởng tượng nổi.

Không riêng gì Phương Mộ Hòa, còn có vài người cũng thấy không thể tưởng tượng nổi, bọn họ đều biết Hàn Phái, vừa nãy ở quầy bar gọi rượu, thế mà lại nhìn thấy Hàn Phái ở trên sân khấu.

Lúc đầu còn cho rằng nhận nhầm người, còn đặc biệt vòng đến phía trước sân khấu, không sai, đúng là Hàn Phái.

Bọn họ cầm rượu quay lại phòng bao trên lầu.

Phòng bao đang náo nhiệt, mấy người vội vàng nói: “Biết Hàn Phái đang làm gì không?”

Nghiêm Trầm ngược mắt: “Tăng ca, chạy bộ? Nếu không thì đang trên đường đi chạy bộ.” Nói xong, người trong phòng đều bật cười, bọn họ hiểu Hàn Phái, anh ta không giống họ, hầu như không có thời gian tiêu khiển.

Hạ Cánh Nam xen vào một câu: “Hàn Phái ở dưới lầu hả?”

Nghiêm Trầm: “Sao có thể?”

Mấy người vừa lên, “Hạ tổng nói đúng, Hàn Phái ở dưới lầu, còn đang đánh đàn, đứng bên cạnh là một em gái nhỏ xinh đẹp, chắc chắn không phải Hàn Sâm.”

Nghiêm Trầm nhún mày: “Thật hay giả đấy?”

Mấy người kia tỏ vẻ lừa cậu thì kiếm được tiền sao?

Nghiêm Trầm không đánh bài nữa: “Đi, đi xem xem, có chuyện bất thường nhá.”

Bọn họ ồn ào giống như một tổ ong đi xuống tìm Hàn Phái.

Hạ Cánh Nam cũng buông bài, bọn họ xuống lầu, vừa lúc anh ta có thể về luôn.

“Cậu không đi hả?” Nghiêm Trầm không đi cùng bọn họ, đứng chờ Hạ Cánh Nam.

Hạ Cánh Nam xua tay: “Các cậu chơi đi, tớ về trước.”

Nghiêm Trầm hỏi: “Về công ty hả?”

Hạ Cánh: “Tớ có vài hạng mục, nhân viên đều đang tăng ca, tớ về nhìn một cái.” Anh ta mặc áo khoác vào, nói với Nghiêm Trầm: “Tối nay cảm ơn nhé.”

Nghiêm Trầm cười: “Giữa hai ta không cần khách khí thế, lần sau có rảnh thì cùng nhau ăn cơm nhé.”

Ra khỏi phòng, toàn thân Hạ Cánh Nam thoải mái hơn nhiều.

Anh ta không quen mấy người này, họ là bạn của Nghiêm Trầm, anh ta và Nghiêm Trầm là bạn học, quan hệ giữa hai người không tồi, Nghiêm Trầm thường xuyên giới thiệu một vài đối tác kinh doanh cho anh ta quen.

Làm trong ngành này, năng lực cá nhân quan trọng, nhưng mối quan hệ còn quan trọng hơn, việc xã giao cũng không thể thiếu.

Mà việc anh ta không thích nhất chính là xã giao, giống như tối nay vậy, chơi trò chơi đánh bài uống rượu, anh ta không có chút hứng thú nào với những thứ ấy.

Đi chưa được mấy bước, mấy người kia lại quay về.

Nghiêm Trầm hỏi: “Tại sao đã quay lại rồi?”

“Hàn Phái đánh đàn xong đi luôn rồi.” Bọn họ lại lộn về phòng tiếp tục chơi.

Hạ Cánh Nam hỏi Nghiêm Trầm: “Cậu cũng về à?”

Nghiêm Trầm: “Ừ, ngày mai còn phải đi công tác.”

Hạ Cánh Nam khẽ gật đầu, hai người sóng vai rời đi.

Nghiêm Trầm bắt đầu nghiền thuốc lá rồi, hỏi Hạ Cánh Nam, “Có muốn đến khu nghỉ ngơi hút điếu thuốc rồi về không?” Vừa nãy trong phòng có mấy bạn nữ, các cô ấy quá mạnh mẽ, không cho phép bất cứ người nào hút thuốc.

Hạ Cánh Nam: “Nếu không xuống dưới bãi đỗ xe đi.”

Nghiêm Trâm: “Cũng được, ngoài kia không khí tốt hơn.” Nói xong, đột nhiên nhớ ra: “À, đúng rồi, hôm trước tớ đến trại nuôi ngựa có gặp một học sinh ngày trước của cậu đấy.”

Anh ta đối với cô bé ấy có ấn tượng rất sâu đậm, hôm đó chỉ nhìn thoáng qua đã nhận ra, nhưng cô bé kia hình như không nhớ anh ta là ai.

Hạ Cánh Nam: “Ài?”

Nghiêm Trâm: “Không nhớ rõ tên, ngày trước nghe cậu gọi hình như là Kỳ Kỳ?”

Hạ Cánh đi chậm lại, nói: “Vây há?”

Nghiêm Trâm: “Ừ, còn có Phương Mộ Hòa và một nam sinh tuổi tác xấp xỉ, kỹ năng cưỡi ngựa không tồi.”

Hai người đi về phía thang máy, âm thanh càng ngày càng xa...

Lúc này, ở khu nghỉ ngơi.

Đàn xong, Hàn Phái cầm hai cốc nước, cùng Tần Thư quay lại đây.

“Bỏ rượu xong, uống nước.” Hàn Phái thay thế ly rượu trong tay Tần Thư, giọng điệu trách cứ: “Không biết uống rượu còn muốn thể hiện!”

Tần Thư là kiểu người nửa ly đã say, vừa nãy uống có một hai ngụm rượu vang đỏ, bây giờ hơi chóng mặt, say mà như không say, chỉ là có chút mệt.

Đúng lúc khát nước, uống hết cốc nước ấm Hàn Phái đưa.

“Em có thể ngủ một lát không? Một không chịu được nữa rồi, sau khi về nước em chưa có một giấc ngủ ngon nào.” Dừng một lúc lại nói: “Ngủ nửa tiếng rồi chúng ta về nhà.” Sau khi uống rượu, Tần Thư nói nhiều hơn.

“Có thể.” Hàn Phái gọi phục vụ đem đến một cái chăn lông.

Tần Thư dựa vào sofa, đắp chăn lông lên người, không bao lâu sau thì mơ màng sắp ngủ.

Hàn Phái nhìn mắt cá chân của cô, vẫn không nạng tắt: “Chân có lạnh không?” Nói rồi khom lưng dùng mu bàn tay khẽ chạm, lạnh lẽo.

Tần Thư uể oải “Vâng” một tiếng.

Hàn Phái nhìn cô mấy giây, cời áo gió, nâng hai chân của cô đặt lên đùi mình.

Tần Thư đột nhiên mở mắt: “Làm gì vậy?”

Hàn Phái: “Nâng chân lên cao ngủ thoải mái hơn, đúng lúc có thể che chân cho em.”

Tần Thư: “Không cần, che không ấm lên được, cũng không phải là túi chườm nóng.” Nói xong, cô muốn bỏ chân xuống, lại bị Hàn Phái đè trên đùi, không thể động đậy được. Động tác của Hàn Phái nhẹ nhàng lại rất kiên nhẫn bọc chân cô lại, thấp giọng nói với cô: “Ngủ đi, một tiếng sau anh gọi em dậy.”

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 12

Rốt cuộc thì Tần Thư cũng không phải là đối thủ của Hàn Phái, anh thắng thắn nói ra lời nói âu yếm như vậy làm cô không biết phải tiếp lời thế nào, ánh mắt sâu xa của anh càng khiến cô không thể chống đỡ được.

Một lúc sau, cô hỏi: “Đỗ thế nào?” Cũng không dám đối mặt với anh.

Hàn Phái: “Hỏi gì đáp nấy.”

Lúc này Tần Thư mới nhìn anh, đùa giỡn nói: “Chỉ vậy thôi á?”

Đối với Hàn Phái mà nói, đây thật sự là nhượng bộ lớn nhất trong nhiều năm trở lại đây, bất kể là trên phương diện tình cảm hay kinh doanh, từ trước đến giờ chưa bao giờ có.

Cho dù cô hỏi gì anh đều sẽ trả lời, như thế còn chưa đủ hay sao?

Hàn Phái cười: “Vây em nói đi, anh sẽ làm theo.”

Tần Thư đưa ly rượu vang đỏ lên miệng, lúc này ly rượu trở thành thứ để che đậy duy nhất, cô sắp xếp lại những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, “Vừa này nói đùa thôi, em thật sự không cầu kinh.”

Hàn Phái không miễn cưỡng nữa: “Lần này anh thiếu em, về sau muốn hỏi anh lúc nào cũng được.”

Tần Thư nhìn anh chằm chằm mấy giây, “Để làm gì?”

Hàn Phái: “Anh nói muốn dỗ em, hiện tại em lại không cần, vậy thiếu nợ trước vậy.”

Tần Thư xoa ấn đường: “Không biết có phải là em uống nhiều quá rồi không?”

“Ừ?” Hàn Phái không hiểu.

Tần Thư: “Uống có chút rượu vang mà cảm thấy như xuất hiện ảo giác rồi.” Phương Mộ Hòa đã nói không chỉ một lần, anh ta nói Hàn Phái không hợp tình người, cũng không có kiên nhẫn để dỗ phụ nữ.

Hàn Phái suy nghĩ một lát, đại khái đoán được cô muốn biểu đạt điều gì, anh nói: “Sự kiên nhẫn và thời gian tùy người mà khác nhau. Nếu em không muốn làm một việc thì tất nhiên sẽ không có thời gian.”

Lại quay lại đề tài trước: “Tối nay là anh sai trước, nói với em là đến hội sở bàn chuyện, kết quả bị em bắt gặp ở quầy bar uống rượu với người phụ nữ khác.”

Anh chủ động giải thích: “Cô ấy là bạn học của anh, làm đầu tư, bọn anh đã hợp tác trong mấy hạng mục rồi, tối nay muốn anh có vấn chuyện cá nhân mới không lên lầu.”

Tần Thư hơi kinh ngạc, không ngờ anh sẽ thành thật giải thích như thế.

Cô cười: “Anh vội vàng giải thích vậy khiến em có cảm giác mình không hiểu lý lẽ.” Nói xong lại nhấp một ngụm rượu.

Hàn Phái duỗi tay giữ lại ly rượu của cô: “Uống ít thôi, mặt đỏ hết rồi.”

Nhìn anh đứng lên, cô ngửa đầu: “Anh phải về à?”

Hàn Phái nửa đùa nửa thật, “Người chưa dỗ xong, anh sao dám về?”

Tần Thư: “...”

Hàn Phái kéo cô đứng dậy: “Lần trước không phải em hỏi anh có biết đánh đàn dương cầm không à? Đi đàn một bài cho em nghe.”

Tần Thư không thể tin nổi: “Anh thật sự muốn xuống lầu đánh đàn?” Đối với cô thì không hề gì, quen biểu diễn thế rồi, thỉnh thoảng lại thích náo nhiệt.

Nhưng để Hàn Phái đánh đàn cho bao nhiêu người trong quán bar như vậy nghe, trong lòng anh không bài xích hả?

Hàn Phái đi xuống cầu thang, Tần Thư nhanh chóng theo sát, “Bỏ đi, về sau có cơ hội rồi đàn.”

“Bây giờ có thể làm sao phải trì hoãn?” Hàn Phái nghiêng mặt nhìn cô.

Xuống dưới lầu, Tần Thư tìm thấy quản lý Phương, nói rõ sự việc.

Quản lý Phương cho người tìm bản nhạc, là quyển nhạc phổ vừa nãy Tần Thư dùng, trong đó đều là những bài Tần Thư thích, bọn họ tự mình đóng thành quyển.

“Anh có muốn luyện trước không?” Tần Thư hỏi Hàn Phái, chắc chắn dưới sân khấu có không ít người hiểu dương cầm, vạn nhất lát nữa đàn sai thế thì không tốt.

Hàn Phái từ chối ý kiến của cô: “Không cần, sai thì sai.”

Hàn Phái ngồi xuống trước đàn dương cầm, thử vài nốt nhạc trước, nhiều năm không đánh đàn, hơi gượng tay, cũng may vẫn nhớ bản nhạc.

Tần Thư đứng bên cạnh anh: “Anh muốn đánh bài gì, em tìm giúp anh.”

Hàn Phái: “Tùy tiện đi.” Anh trực tiếp giờ đến trang 23.

Tần Thư liếc mắt nhìn anh một cái, sao anh lại cố chấp với con số 23 này thế?

Hàn Phái nhòm người lấy mic, nói vài câu đơn giản, đã nhiều năm anh không đánh đàn, khó tránh khỏi mắc sai lầm, mong mọi người thứ lỗi.

Dưới sân khấu nhiều người cũng chưa chú ý, chỉ lo ồn ào uống rượu, người phản ứng lại còn vỗ tay, tiếng vỗ tay lẫn với tiếng huýt sáo, nháy mắt bị âm

thanh âm ỉ vùi lấp.

Câu cuối cùng, Hàn Phái tắt mic, nói: “Ca khúc này dành tặng cho Kỳ Kỳ nhà tôi.”

Tần Thư run rẩy, ngừng đập, cô quay đầu, bảo quản lý Phương đưa cho mình một ly rượu.

Quản lý Phương không thể từ chối, chỉ có thể sai người rót cho cô một ly, nhưng chỉ rót một chút.

Tiếng đàn vang lên, đoạn đầu đã có lỗi.

Hàn Phái cũng không để ý, vừa nhìn bản nhạc vừa nghiêm túc đánh đàn.

Không đủ lưu loát, cường độ âm thanh cũng không có, nhưng Tần Thư lại nghe rất nhập thần, ca khúc này là người đàn ông trước mặt đặc biệt đàn vì cô.

Dưới sân khấu.

Bạc Nhất vừa chơi xong một ván, lơ đãng ngẩng đầu lên liền thấy hai người trên sân khấu, Hàn Phái đánh đàn, người đứng bên cạnh anh ta chính là Kỳ Kỳ.

Cậu kinh hãi, vội vàng gọi Phương Mộ Hòa: “Mẹ Phương, tỉnh tỉnh tỉnh tỉnh, nhanh lên.”

Đầu óc Phương Mộ Hòa choáng váng, vừa nãy ngủ không sâu, bây giờ đang rất khó chịu, “Đi qua một bên chơi đi.” Anh ta tức giận gạt tay Bạc Nhất.

Bạc Nhất vội sắp chết: “Ai nha, có chuyện lớn rồi! Kỳ Kỳ cướp đàn ông nhà người ta rồi!”

“Cái gì?” Phương Mộ Hòa ngồi dậy.

“Kia kia.” Bạc Nhất chỉ vào sân khấu.

Phương Mộ Hòa hí mắt lại, nhìn về phía sân khấu, sau khi nhìn rõ người đàn ông đang đánh đàn, liền nói với Bạc Nhất: “Cậu bệnh hả?”

Bạc Nhất không kịp so đo, giải thích: “Hàn Phái người ta có phụ nữ rồi, buổi tối đến đây có quan hệ rất thân mật với một người phụ nữ, còn cùng nhau uống rượu nữa, kết quả vừa nãy Kỳ Kỳ bảo Hàn Phái đẹp trai, còn nói muốn tìm anh rể cho em gì gì đó, em cho rằng cậu ấy chỉ nói miệng thôi, nào biết cậu ấy thật sự đi chọc ghẹo Hàn Phái.”

Cậu ta đứng lên: “Không được, em phải nhanh chóng tóm Kỳ Kỳ xuống, hiện tại cậu ấy coi trời bằng vung rồi, dám ở trước mặt bàn dân thiên hạ chọc ghẹo đàn ông.”

Bạc Nhất vừa mới đi được hai bước lại bị Phương Mộ Hòa tóm về: “Cậu thôi đi! Với chỉ số thông minh này của cậu, không theo đuổi được cô gái mình thích đúng là đáng đời!”

Bạc Nhất: “...” Cậu ta thật sự hận muốn về luôn, nhưng sự thật đã bày ra trước mắt, cậu ta đã gửi đáp án rồi mà đối phương vẫn chưa nhận lại...

Sau khi hoàn hồn, cậu vẫn không thể nhìn nổi bộ dạng của Kỳ Kỳ, thật sự là không có một chút đáng về thực nữ nào, tuy rằng từ trước đến giờ cô ấy chẳng dính dáng gì đến thực nữ, nhưng ở trước mặt người ngoài cũng nên bớt phóng túng một chút đi chứ.

Nếu để bà nội Tần biết cô ấy ở quán bar làm trò càn quấy thế này, còn không nhốt cô lại hay sao.

Phương Mộ Hòa thấy Bạc Nhất tưởng thật, giải thích: “Hàn Phái không có bạn gái, anh ta là người do gia đình Kỳ Kỳ giới thiệu cho em ấy, cậu đừng lo chuyện bao đồng nữa.”

Bạc Nhất chớp chớp mắt, một lúc lâu sau mới nói: “Tại sao anh biết mà em lại không biết?”

Phương Mộ Hòa: “Những điều này chỉ có người thông minh mới có thể biết.”

Bạc Nhất: “...”

Phương Mộ Hòa uống xong nửa ly nước lạnh đã tỉnh táo hơn nhiều, lại nhìn về phía sân khấu lần nữa, lúc này mới phát hiện ra, Hàn Phái đang đánh đàn cho Kỳ Kỳ nghe.

Hàn Phái đang dỗ dành phụ nữ vui vẻ?

Thật mẹ nó không bình thường.

Phương Mộ Hòa đốt một điếu thuốc, nhìn khung cảnh trên sân khấu, vẫn không thể tưởng tượng nổi.

Không riêng gì Phương Mộ Hòa, còn có vài người cũng thấy không thể tưởng tượng nổi, bọn họ đều biết Hàn Phái, vừa nãy ở quầy bar gọi rượu, thế mà

lại nhìn thấy Hàn Phái ở trên sân khấu.

Lúc đầu còn cho rằng nhận nhầm người, còn đặc biệt vòng đến phía trước sân khấu, không sai, đúng là Hàn Phái.

Bọn họ cầm rượu quay lại phòng bao trên lầu.

Phòng bao đang náo nhiệt, mấy người vội vàng nói: “Biết Hàn Phái đang làm gì không?”

Nghiêm Trầm ngược mắt: “Tăng ca, chạy bộ? Nếu không thì đang trên đường đi chạy bộ.” Nói xong, người trong phòng đều bật cười, bọn họ hiểu Hàn Phái, anh ta không giống họ, hầu như không có thời gian tiêu khiển.

Hạ Cánh Nam xen vào một câu: “Hàn Phái ở dưới lầu hả?”

Nghiêm Trầm: “Sao có thể?”

Mấy người vừa lên, “Hạ tổng nói đúng, Hàn Phái ở dưới lầu, còn đang đánh đàn, đứng bên cạnh là một em gái nhỏ xinh đẹp, chắc chắn không phải Hàn Sâm.”

Nghiêm Trầm nhú mày: “Thật hay giả đấy?”

Mấy người kia tỏ vẻ lừa cạu thì kiếm được tiền sao?

Nghiêm Trầm không đánh bài nữa: “Đi, đi xem xem, có chuyện bất thường nhá.”

Bọn họ ồn ào giống như một tổ ong đi xuống tìm Hàn Phái.

Hạ Cánh Nam cũng buông bài, bọn họ xuống lầu, vừa lúc anh ta có thể về luôn.

“Cậu không đi hả?” Nghiêm Trầm không đi cùng bọn họ, đứng chờ Hạ Cánh Nam.

Hạ Cánh Nam xua tay: “Các cậu chơi đi, tớ về trước.”

Nghiêm Trầm hỏi: “Về công ty hả?”

Hạ Cánh: “Tớ có vài hạng mục, nhân viên đều đang tăng ca, tớ về nhìn một cái.” Anh ta mặc áo khoác vào, nói với Nghiêm Trầm: “Tối nay cảm ơn nhé.”

Nghiêm Trầm cười: “Giữa hai ta không cần khách khí thế, lần sau có rảnh thì cùng nhau ăn cơm nhé.”

Ra khỏi phòng, toàn thân Hạ Cánh Nam thoải mái hơn nhiều.

Anh ta không quen mấy người này, họ là bạn của Nghiêm Trầm, anh ta và Nghiêm Trầm là bạn học, quan hệ giữa hai người không tồi, Nghiêm Trầm thường xuyên giới thiệu một vài đối tác kinh doanh cho anh ta quen.

Làm trong ngành này, năng lực cá nhân quan trọng, nhưng mối quan hệ còn quan trọng hơn, việc xã giao cũng không thể thiếu.

Mà việc anh ta không thích nhất chính là xã giao, giống như tối nay vậy, chơi trò chơi đánh bài uống rượu, anh ta không có chút hứng thú nào với những thứ ấy.

Đi chưa được mấy bước, mấy người kia lại quay về.

Nghiêm Trầm hỏi: “Tại sao đã quay lại rồi?”

“Hàn Phái đánh đàn xong đi luôn rồi.” Bọn họ lại lộn về phòng tiếp tục chơi.

Hạ Cánh Nam hỏi Nghiêm Trầm: “Cậu cũng về à?”

Nghiêm Trầm: “Ừ, ngày mai còn phải đi công tác.”

Hạ Cánh Nam khẽ gật đầu, hai người sóng vai rời đi.

Nghiêm Trầm bắt đầu nghiện thuốc lá rồi, hỏi Hạ Cánh Nam, “Có muốn đến khu nghỉ ngơi hút điếu thuốc rồi về không?” Vừa nãy trong phòng có mấy bạn nữ, các cô ấy quá mạnh mẽ, không cho phép bất cứ người nào hút thuốc.

Hạ Cánh Nam: “Nếu không xuống dưới bãi đỗ xe đi.”

Nghiêm Trầm: “Cũng được, ngoài kia không khí tốt hơn.” Nói xong, đột nhiên nhớ ra: “À, đúng rồi, hôm trước tớ đến trại nuôi ngựa có gặp một học sinh ngày trước của cậu đấy.”

Anh ta đối với cô bé ấy có ấn tượng rất sâu đậm, hôm đó chỉ nhìn thoáng qua đã nhận ra, nhưng cô bé kia hình như không nhớ anh ta là ai.

Hạ Cánh Nam “Ai?”

Nghiêm Trầm: “Không nhớ rõ tên, ngày trước nghe cậu gọi hình như là Kỳ Kỳ?”

Hạ Cánh đi chậm lại, nói: “Vậy hả?”

Nghiêm Trầm: “Ừ, còn có Phương Mộ Hòa và một nam sinh tuổi tác xấp xỉ, kỹ năng cưỡi ngựa không tồi.”

Hai người đi về phía thang máy, âm thanh càng ngày càng xa...

Lúc này, ở khu nghỉ ngơi.

Đàn xong, Hàn Phái cầm hai cốc nước, cùng Tần Thư quay lại đây.

“Bỏ rượu xong, uống nước.” Hàn Phái thay thế ly rượu trong tay Tần Thư, giọng điệu trách cứ: “Không biết uống rượu còn muốn thể hiện!”

Tần Thư là kiểu người nửa ly đã say, vừa nãy uống có một hai ngụm rượu vang đỏ, bây giờ hơi chóng mặt, say mà như không say, chỉ là có chút mệt.

Đúng lúc khát nước, uống hết cốc nước ấm Hàn Phái đưa.

“Em có thể ngủ một lát không? Mệt không chịu được nữa rồi, sau khi về nước em chưa có một giấc ngủ ngon nào.” Dừng một lúc lại nói: “Ngủ nửa tiếng rồi chúng ta về nhà.” Sau khi uống rượu, Tần Thư nói nhiều hơn.

“Có thể.” Hàn Phái gọi phục vụ đem đến một cái chăn lông.

Tần Thư dựa vào sofa, đắp chăn lông lên người, không bao lâu sau thì mơ màng sắp ngủ.

Hàn Phái nhìn mắt cá chân của cô, vẫn không mang tất: “Chân có lạnh không?” Nói rồi khom lưng dùng mu bàn tay khẽ chạm, lạnh lẽo.

Tần Thư uể oải “Vâng” một tiếng.

Hàn Phái nhìn cô mấy giây, cởi áo gió, nâng hai chân của cô đặt lên đùi mình.

Tần Thư đột nhiên mở mắt: “Làm gì vậy?”

Hàn Phái: “Nâng chân lên cao ngủ thoải mái hơn, đúng lúc có thể che chân cho em.”

Tần Thư: “Không cần, che không ấm lên được, cũng không phải là túi chườm nóng.” Nói xong, cô muốn bỏ chân xuống, lại bị Hàn Phái đè trên đùi, không thể động đậy được. Động tác của Hàn Phái nhẹ nhàng lại rất kiên nhẫn bọc chân cô lại, thấp giọng nói với cô: “Ngủ đi, một tiếng sau anh gọi em dậy.”

Bạn đang đọc truyện *Mê Muội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Hạ Cánh Nam cùng Nghiêm Trầm đi xuống bãi đỗ xe dưới lầu, Nghiêm Trầm không ngờ sẽ nhìn thấy người quen, cách không xa Thu Lam đang gọi điện thoại, âm thanh nghẹn ngào, anh ta dừng lại, ra hiệu Hạ Cánh Nam đi đường khác.

Hai người đi đến một cái thùng rác bên đường, mỗi người đốt một điếu thuốc.

Hạ Cánh Nam biết Thu Lam, hỏi Nghiêm Trầm: “Cậu với cô ấy có chuyện không vui à?” Vừa nãy anh ta không chú ý Thu Lam có chỗ nào không đúng.

Nghiêm Trầm: “Hình như đang khóc, chắc có liên quan đến Hàn Phái.”

Hạ Cánh Nam hơi gật đầu, chuyện riêng của người khác, anh ta không hỏi nhiều.

Nghiêm Trầm phun khói thuốc, quan tâm hỏi một câu: “Vẫn vui vẻ chung sống với Doãn Nhất Kiều chứ?”

Doãn Nhất Kiều là vợ trước của Hạ Cánh Nam, sau khi bọn họ tốt nghiệp không lâu, Hạ Cánh Nam và Doãn Nhất Kiều đã kết hôn rồi, không được mấy năm bọn họ lại li hôn, 6 7 năm trôi qua, Hạ Cánh Nam vẫn độc thân.

Hiện tại tình cờ là Doãn Nhất Kiều cũng làm việc ở Hải Nạp, Hạ Cảnh Nam không nói nhiều, “Cũng được, kiểu tính cách của cô ấy, không thể nói tốt hay không.”

Nghiêm Trâm cười: “Dù sao cũng vừa đủ cho cậu quản nhĩ.”

Hạ Cảnh Nam: “Nhất Kiều còn tốt, công tư phân minh.” Sau khi ly hôn mà vẫn có thể làm việc hòa bình với nhau đã là khó có được lắm rồi, anh ta nhẹ thở dài: “Người khó quản còn chưa đến.”

Nghiêm Trâm: “Hả?” Nói xong, gẩy tàn thuốc, sau đó nhìn Hạ Cảnh Nam, “Ai đến nữa?”

Hạ Cảnh Nam: “Kỳ Kỳ.”

Nghiêm Trâm: “...Ồ ồ ô.”

Hạ Cảnh Nam dập tắt mẩu thuốc lá vút đi, “Về trước đây, ngày mai còn phải đi thăm hỏi một vị khách quan trọng.” Sang mai đã hẹn tổng giám đốc Tần thị, cũng chính là bố của Tần Thư.

Khi buổi biểu diễn tới sắp tàn, Phương Mộ Hòa mới tỉnh ngủ, Bắc Nhất ở bên cạnh vẫn đắm chìm trong trò chơi, hoàn toàn quên mất thời gian.

Lúc Hàn Phái đánh đàn, Phương Mộ Hòa tính chờ biểu diễn kết thúc sẽ đi tìm Tần Thư, về sau mệt quá thế là lại tiếp tục ngủ, anh ta nhìn cái áo trên người, là của Tần Thư, nghiêng mặt hỏi Bắc Nhất: “Kỳ Kỳ đâu?”

Bắc Nhất cúi đầu chăm chú vào màn hình điện thoại, vô thức trả lời: “Chắc là đi chỗ nào đó chơi rồi.”

“Đi đâu rồi không biết?” Phương Mộ Hòa tỉnh táo hơn nhiều, nhìn đồng hồ, đã 3:30 sáng rồi.

Bắc Nhất cũng không rõ, mơ hồ nói: “Chắc là ở hội sở.” Nếu Tần Thư về nhà chắc chắn sẽ nói với họ một tiếng, có lẽ là cùng Hàn Phái ở phòng bao trên lầu chơi.

Phương Mộ Hòa gọi điện cho Tần Thư, không ai bắt máy, gọi hai lần cũng không thấy gì.

Anh ta ngay lập tức cướp điện thoại của Bắc Nhất: “Còn chơi hả? Để ý một chút đi được không? Hơn nửa đêm, Tần Thư lại còn uống rượu, đi đâu cậu cũng không biết, có tin anh quảng điện thoại cậu đi không hả?”

Phương Mộ Hòa tức giận ném điện thoại lên bàn, Bắc Nhất đuối lý, trước khi ngủ Phương Mộ Hòa có dặn dò cậu, bảo cậu đừng chỉ lo chơi game, chú ý Tần Thư một chút, kết quả cậu ta cắm đầu chơi game không dứt ra được.

Phương Mộ Hòa quát trách cậu, cậu cũng không dám phản bác, sờ mũi: “Nếu không chúng ta lên lầu tìm thử xem?”

Phương Mộ Hòa tức phát ghen, gọi quản lý Phương, hỏi có nhìn thấy Tần Thư không.

Quản lý Phương: “Tần tiểu thư và Hàn tổng đang ở khu nghỉ tầng hai.” Mỗi lần Tần Thư đến đây, Phương Mộ Hòa luôn đặc dò anh ta, cho người giám sát Tần Thư, không cho phép phát sinh bất kỳ sự cố nào.

Về sau chỉ cần Tần Thư đến quán bar, mặc kệ là cô uống hay không uống rượu, tìm người giám sát cô đã thành phản xạ có điều kiện của anh ta.

Phương Mộ Hòa thở phào nhẹ nhõm, đi thẳng lên tầng hai, Bắc Nhất cũng đứng dậy theo sát phía sau.

Lên đến tầng hai, một người đứng ở đầu cầu thang, cúi người với Phương Mộ Hòa, Phương Mộ Hòa gật nhẹ đầu, người này là người quản lý Phương sắp xếp phụ trách an toàn của Tần Thư.

Gần đến khu nghỉ, Phương Mộ Hòa dừng bước, ánh đèn bên kia rất tối, chắc là quản lý Phương cho người tắt đèn tường xung quanh.

Nurong theo ánh sáng từ cửa sổ, có thể nhìn thấy hai người đang ngủ.

Tần Thư nằm trên sofa, đắp chăn lông, chân được bọc trong chiếc áo tời màu, chắc là áo gió của Hàn Phái, mà Hàn Phái ngồi ở đầu chân của Tần Thư, dựa vào sofa, cứ ngồi như vậy ngủ luôn.

“ĐM, tình huống gì thế này!” Hai mắt Bắc Nhất trừng lớn, không thể tưởng tượng được nhìn hai người cách mấy mét kia.

Phương Mộ Hòa liếc mắt nhìn cậu ta: “Nói nhỏ thôi, không ai nói cậu bị cầm đầu!”

Phương Mộ Hòa xoay người xuống lầu, “Ê, mẹ Phương, anh cứ đi như vậy hả? Mặc kệ Kỳ Kỳ hả?” Bắc Nhất lặc cộc xuống lầu, đuổi theo Phương Mộ Hòa hỏi.

Phương Mộ Hòa nhỏ giọng nói: “Hàn Phái trông cô ấy, còn cần chúng ta hả?”

Quản lý Phương chờ ở ngay đầu cầu thang tầng một, hỏi: “Có cần đánh thức bọn họ không ạ?”

Phương Mộ Hòa: “Không cần, tăng nhiệt độ máy sưởi trên lầu, đừng quấy rầy bọn họ.” Lại nói: “Làm phiền các cậu trực ban đến sáng vậy.”

Phương Mộ Hòa cùng Bạc Nhất rời đi, ô tô từ từ ra khỏi hội sở.

Một lát sau, Bạc Nhất bỗng nhiên quay đầu sang nhìn Phương Mộ Hòa: “Mẹ Phương, không phải trước kia anh kiên quyết buổi tối không cho Kỳ Kỳ một mình ở chung với người khác phải hay sao? Hôm nay sao lại dung túng cho cậu ấy như vậy?”

Phương Mộ Hòa: “Bình thường giấc ngủ của Kỳ Kỳ không tốt, cậu cũng không phải không biết, khó có lúc trong hoàn cảnh ồn ào như thế mà em ấy còn có thể ngủ được.” Càng khó có lúc Hàn Phái tự nguyện nhường nhịn cô.

Dù sao đổi lại là anh ta, anh ta sẽ không làm được như Hàn Phái, cả ngày mệt mỏi còn phải ngồi ngủ tạm trên sofa, nguyên nhân chỉ vì để đỡ dành một người con gái.

Tình yêu chính là một kiếp nạn, đã gặp phải rồi thì ai cũng trốn không thoát.

Trước kia là anh ta, hiện tại là Hàn Phái.

Xem ra đàn ông lý trí cũng không tránh khỏi có ngoại lệ.

Bạc Nhất: “Anh nghĩ Hàn Phái đối với Kỳ Kỳ có phải là thật tình không?” Cậu ta không lo lắng nhân phẩm của Hàn Phái, chỉ là sợ Hàn Phái vì áp lực trong nhà mới làm vậy.

Kỳ Kỳ nhìn qua thì rất có tính cách đàn ông, thực ra trong xương cốt cũng là một cô gái nhỏ.

Dù đã bị Hạ Cánh Nam từ chối, cô vẫn luôn tin tưởng vào tình yêu.

Cậu ta hy vọng cô có thể gặp được một người đàn ông thật sự đối tốt với cô, mà không phải bị bắt buộc bởi nguyên nhân khác.

Phương Mộ Hòa nhìn cậu: “Cậu cũng là đàn ông, ở tình huống nào cậu mới tự làm khổ mình như thế?”

Bạc Nhất: “Khi thích một người.”

Phương Mộ Hòa: “Vậy thì không phải được rồi sao?”

Tần Thư ngủ thẳng đến 6 giờ sáng ngày hôm sau, giấc ngủ này thật sự rất sâu, toàn thân được nghỉ ngơi, đầu cũng không đau nữa.

Khi mở mắt ra, cô sững sờ.

Quét mắt nhìn khắp nơi một vòng, chỗ này là hội sở?

Sau đó nhìn thấy Hàn Phái đang ngồi bên chân nhìn cô.

Giọng Hàn Phái khàn khàn: “Tỉnh rồi hả?”

Tần Thư: “...”

Cô nhanh chóng chớp mắt, nghĩ lại chuyện xảy ra tối qua.

Sau khi hồi phục lại ý thức, cô để cánh tay lên mắt, nếu cô nhớ không lầm, chân cô từ tối qua vẫn luôn ở trong lòng Hàn Phái...

Tần Thư còn đang bình tĩnh lại, Hàn Phái không quấy rầy cô, lấy điện thoại ra xem, mười mấy cuộc gọi nhỡ.

Tối qua tắt chuông, sau đó không nhìn đến điện thoại nữa.

Hơn mười cuộc gọi là của em họ Hàn Sâm gọi tới, còn có hai cuộc gọi của Thu Lam và khá nhiều tin tức trên wechat.

Hàn Sâm: [Em phải về Luân Đôn, đừng quá nhớ em! Đã chuẩn bị quà Giáng sinh cho anh và ông nội rồi, yêu mọi người.]

Còn có một tin nhắn: [Đúng rồi, ngày 27 em sẽ trở lại□]

Hàn Phái cất điện thoại, Tần Thư còn nằm đó.

Anh vỗ nhẹ chân cô: “Em vẫn muốn tiếp tục ngủ hả?”

Tần Thư: “Không ngủ nữa, đợi một chút.” Vẫn không bỏ cánh tay xuống, hỏi anh: “Sao tối qua anh không gọi em dậy?”

Hàn Phái lấy áo quần chân cô ra, anh nói: “Gọi rồi, em bảo mệt.” Sau đó anh liền không nói gì nữa.

Vốn dĩ anh ngồi đối diện cô, cô dựa vào sofa ngồi ngủ, vì muốn cô ngủ thoải mái, anh để cô nằm thẳng ra trên sofa.

Kết quả cô nhích tới nhích lui ngủ không yên, sợ cô rơi xuống đất, anh liền qua đây ngồi, để chân cô lên đùi mình, sau đó cô mới yên tĩnh ngủ.

Bỏ áo gió ra, Tần Thu cảm giác một cơn gió lạnh thổi qua chân, hóa ra giày cô cũng cởi, tối qua cuối cùng là cô đã ngủ sâu đến mức nào mà Hàn Phái cởi giày cho mình, cô cũng không cảm thấy gì.

Hàn Phái đem chăn lông trên người mình che chân cô, nói với cô: “Ngồi dậy đi, nếu vẫn mệt, về nhà tắm rửa rồi tiếp tục ngủ.” Bây giờ anh không có thời gian tiếp tục ở bên cô nữa.

Hàn Phái mặc áo gió vào, chuẩn bị về nhà tắm rửa thay quần áo rồi đến công ty, buổi sáng còn có buổi họp sớm.

Tần Thu: “Không mệt nữa, ngủ đủ rồi.” Cô ngồi dậy, cũng không dám nhìn thẳng vào anh, cô ấn hai bên thái dương, không đau không căng, không giống trước kia mỗi lần sau khi tỉnh ngủ đều khó chịu, đau đầu.

Phương Mộ Hòa bảo cô ngủ không sâu, còn tìm bác sĩ điều trị cho cô một thời gian, nhưng không có tác dụng chút nào, mất ngủ thì vẫn mất ngủ, nếu có ngủ được, chỉ cần một tiếng động nhỏ cô cũng có thể tỉnh lại, tỉnh rồi muốn ngủ lại rất khó.

Cũng không biết có phải do rượu vang, hay có Hàn Phái ở đây, tối qua thể mà cô không bị mất ngủ, còn ngủ rất sâu.

Tần Thu ngược mắt nhìn Hàn Phái, anh đang xoa cổ, lúc này cô mới biết, cô ngủ một đêm, mà anh cũng ngồi cả một đêm.

Cô xin lỗi: “Ngại quá, làm khổ anh cả đêm rồi.”

Hàn Phái: “Không có gì.” Thời gian không còn sớm, anh chuẩn bị rời đi, “Về nhà sớm đi, anh còn phải đến công ty, không kịp đưa em về.”

Tần Thu nói cô có xe đưa về rồi, thúc giục anh đi mau kéo muộn.

Nhìn bóng dáng Hàn Phái rời đi, Tần Thu hô to một tiếng: “Hàn Phái.”

“Hả?” Hàn Phái dừng chân quay đầu lại.

Tần Thu: “Buổi tối em sẽ đi chạy bộ với anh.”

Hàn Phái hơi giật mình, ngay sau đó bật cười.

Cô chủ động hẹn anh, chắc là cũng để cảm ơn anh “bồi ngủ” một đêm.

Nhưng hôm nay lịch trình của anh đã sắp xếp kín rồi, buổi tối còn phải đi xã giao, có kịp chạy bộ không còn chưa nói được.

Hàn Phái suy nghĩ vài giây, hỏi cô: “Ban ngày có bận không?”

Tần Thu lắc đầu: “Trước lễ Giáng sinh em vẫn nghỉ.”

Hàn Phái gật đầu: “Không có việc gì có thể đến công ty tìm anh, hôm nay rất nhiều việc, buổi tối không chắc có thời gian chạy bộ hay không.” Dừng lại một lát rồi lại nói: “Sẽ cô hết sức để đi chạy bộ với em.”

Tần Thu nhất thời chưa nghĩ ra ban ngày có làm gì hay không, cũng chưa nghĩ ra đến chỗ của Hàn Phái để làm gì, có làm phiền anh làm việc không, chưa kịp nghĩ nhiều, cô đã gật đầu trước.

Bóng dáng Hàn Phái biến mất ở đầu cầu thang tầng hai, Tần Thu ngây người trong chốc lát, tìm túi xách đến phòng vệ sinh tháo trang sức, nhìn bản thân lời thôi lếch thếch trong gương, cô thở dài thườn thượt.

Tối qua không tháo trang sức, ngủ dậy, tóc rối hết cả lên.

Đây là lần đầu tiên trong đời, cô không chú ý để mình lờ lững như vậy, lại còn ở trước mặt Hàn Phái, cúi kính một lúc, cô lại thấy may mắn, lúc đó ánh đèn ở khu nghỉ lễ mờ.

Tần Thu trang điểm lại, sau đó đi tìm quản lý Phương, cảm ơn xong, lái xe Phương Mộ Hòa rời đi.

Lúc dùng đèn đỏ, cô gọi điện cho Phương Mộ Hòa.

Phương Mộ Hòa đang định xuống lầu đi họp, thư ký đúng lúc đi đến, đưa một tập văn kiện cho anh, là tài liệu về công ty bảo vệ môi trường mà anh ta muốn thu mua.

Anh ta vừa nhìn vừa đi đến phòng hội nghị, hỏi thư ký: “Mọi người đã đến đông đủ chưa?”

Thư ký: “Đã đến đông đủ rồi ạ.”

Phương Mộ Hòa gật đầu, chăm chú lật xem tài liệu, buổi hội nghị cấp cao chốc nữa sẽ thảo luận việc mua bán, hình như khá nhiều người cảm thấy hứng thú với cái xí nghiệp bảo vệ môi trường này.

Điện thoại kêu, Phương Mộ Hòa nhìn người gọi đến, đưa tài liệu cho thư ký, đến bên cửa sổ nhận điện thoại, “Tĩnh rồi hả?”

“Ừ.” Tần Thư cười chế nhạo: “Hiểu con gái không ai bằng mẹ, tối mai mời anh ăn đại tiệc.”

Cô cũng không ngờ tối qua, Phương Mộ Hòa sẽ mặc kệ cô cùng Hàn Phái ở lại khu nghỉ, theo tính tình của anh ta, chắc phải trực tiếp đánh thức cô dậy đưa về nhà mới đúng.

Nào biết được anh ta lòng tốt bộc phát, khiến cô rất cảm động.

Phương Mộ Hòa không lưu tình đã kích cô: “Đừng cảm động, anh làm vậy là bởi vì sắp bị cô phiền chết, vất vả lắm mới gặp được một người tự nguyện chịu ngược muốn quản cô, anh cầu còn không được.”

Tâm trạng Tần Thư tốt, không so đo với anh ta: “Xuất phát điểm của anh là gì em mặc kệ, dù sao em cũng đã đạt được mục đích của mình, đúng rồi, tối mai sẽ mời anh ăn cơm.”

Phương Mộ Hòa nhắc nhở cô: “Tối mai là đêm Giáng sinh, chắc chắn muốn ăn cơm với anh hả?”

Tần Thư: “...” Cô ngủ đến mức hồ đồ rồi, vội nói: “Lỡ miệng, là tối ngày kia chỗ cũ, không gặp không về, không nói nữa, phải lái xe.”

Phương Mộ Hòa: “...”

Tối mai là đêm Giáng sinh rồi, không biết Hàn Phái sẽ hẹn cô làm gì.

Hàn Phái họp xong liền bắt đầu xử lý bưu kiện, nhìn dấu ngày trên bưu kiện mới nhớ ra sắp đến đêm Giáng sinh, gọi điện thoại cho thư ký: “Lùi lịch buổi chiều sang sáng mai.”

Thư ký nhìn lịch trình, “Vâng, tôi sẽ sắp xếp ngay.”

Hàn Phái lại gửi một tin nhắn cho Hàn Sâm: [Dậy chưa?]

Một lát sau, Hàn Sâm nhắn lại: [Đã dậy từ lâu rồi, đang đọc sách đây□] Cô nàng đang xem video.

Hàn Phái: [Sách nằm ở đầu giường nhìn em hả?]

Hàn Sâm suýt nữa thì bị sặc chết.

Hàn Phái: [Liệt kê tất cả quà tặng mà con gái tuổi em thích ra cho anh.]

Hàn Sâm xác nhận lại: [Tất cả??]

Hàn Phái: [Ừ.]

Bạn đang đọc truyện *Mê Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Tần Thư về tới căn chung cư của mình, tắm rửa thay quần áo, ngủ đủ giấc khiến tinh thần sáng khoái, khó có lúc tâm trạng tốt thế này, cô xuống phòng bếp tự mình làm bữa sáng.

Làm xong còn chụp một bức ảnh gửi cho Nhan Ngạn: [Cho cậu chết thêm.]

Nhan Ngạn vừa tỉnh ngủ, sau một lúc lâu nhìn chăm chăm bức ảnh, xác định bàn ăn là ở trong chung cư bọn họ, kinh ngạc hỏi: [Cậu tự làm?]

Tần Thư: [Nếu không thì là ai?]

Nhan Ngạn trầm tư suy nghĩ, nhanh chóng gõ chữ: [Tối qua, cậu ngủ với Hàn Phái rồi hả?] Cho nên tâm trạng mới tốt bất ngờ vậy, nếu không ngủ được

sao lại tự làm đồ ăn?

Tần Thư cười, đùa giỡn cô nàng: [Gần như là vậy.]

Nhan Ngan cũng không ngủ nữa, lập tức trở mình bò dậy: [Cái gì gọi là gần như??]

Tần Thư còn chưa kịp ăn sáng, đã bị cuộc điện thoại của Nhan Ngan chiếm hết thời gian.

Mười lăm phút sau, Tần Thư nhìn bữa sáng trên bàn: “Có thể để tớ ăn một miếng com không? Đợi cậu về rồi chúng ta lại nói chuyện sau, tớ đói sắp chết rồi.”

Nhan Ngan: “Không phải các cụ có câu sắc đẹp thay com sao, cậu thật sự đói bụng thì đi nhìn Hàn Phái một cái, sẽ no ngay lập tức.”

Tần Thư: “...”

Nhan Ngan cũng không có thời gian cùng cô nói chuyện tào lao, sắp phải đi làm rồi: “Mấy ngày nay tớ bận sắp chết rồi, chắc trước Tết có thể trở về, đến lúc đó chúng ta lại nói tiếp.”

Tần Thư: “Ồ, thôi không nói nữa, tớ ăn xong còn phải đến trung tâm thương mại.”

Nhan Ngan cười: “Tâm trạng tốt, mới sáng sớm đã đi dạo phố?”

Tần Thư: “Sắp đến Giáng sinh rồi, đi mua quà cho Hàn Phái.” Nói xong, còn trung cầu ý kiến của Nhan Ngan: “Cậu bảo tớ nên tặng gì mới thích hợp?” Cô chẳng có chút kinh nghiệm nào cả.

Từ trước đến nay đều là nhận quà, Bạc Nhất và Phương Mộ Hòa năm nào cũng tặng quà cho cô, cô lại mời bọn họ ăn com, bọn họ không thiếu quà, đã có rất nhiều phụ nữ tặng rồi.

Nhan Ngan: “Tớ chưa bao giờ tiếp xúc với kiểu đàn ông như Hàn Phái, hơn nữa chắc chắn anh ta chẳng thiếu thứ gì cả.”

Tần Thư: “Thế nên tớ mới phát sầu đây.”

Nhan Ngan nghĩ ngợi: “Cậu cũng tiếp xúc với anh ta mấy ngày rồi, cứ đi theo cảm giác của bản thân thôi, quà tặng cũng không nhất định phải quý giá, quan trọng là thực dụng, anh ta có thể nhìn thấy nó mỗi ngày, nhưng nhất thiết đừng tặng cái loại mà anh ta nhận xong rồi cất luôn vào nhà kho, mấy năm sau cũng quên luôn là ai tặng.”

Đây là lần đầu tiên Tần Thư nghiêm túc tự hỏi phải tặng quà gì cho đối phương, cúp điện thoại rồi vẫn còn đang nghĩ.

Ăn xong bữa sáng, Tần Thư đã nghĩ xong tặng quà gì cho Hàn Phái rồi.

Lái xe đến trung tâm thương mại, đến nơi mà trung tâm vẫn chưa mở cửa, lớn vậy rồi, đây là lần đầu tiên cô tích cực đi dạo phố thế này.

Khi trung tâm thương mại mở cửa, ông nội đứng lúc gọi điện thoại tới, hỏi cô đã rời giường chưa, dừng lại một lúc, ông nội nghi hoặc hỏi: “Cháu đang ở đâu? Sao lại ồn thế?”

Tần Thư đi theo đoàn người vào thang máy. Mấy hôm nay, trung tâm thương mại đang tổ chức hoạt động, không chỉ có hoạt động giảm giá, mà hình như nhiều hãng còn tặng phiếu ưu đãi, một số người đã sớm đến đây xếp hàng rồi.

“Đang đi dạo phố ạ.” Trong thang máy đã chật kín người, Tần Thư xoay người đi thang cuốn.

“...Cháu nói là cháu đang đi dạo phố?” Ông nội Tần đặc biệt kinh ngạc, hầu hết quần áo của Tần Thư đều là thời trang cao cấp, còn một số là do bà vú mua cho, rất ít khi cần cô tự mình đi mua.

Tần Thư cũng không dấu diếm: “Vâng, mua quà Giáng sinh cho Hàn Phái ạ.”

Ông nội Tần nghe xong vui mừng, liên tục cảm khái: “Tốt tốt tốt, các cháu đối tốt với nhau là được, đối tốt với nhau là được rồi.” Ông chưa bao giờ nghĩ tới cháu gái của mình sẽ đề tâm thế này, trước đó còn sợ trong lòng cô sẽ bài xích kiểu xem mắt như vậy.

Tần Thư hỏi ông nội gọi điện thoại có chuyện gì, ông nói: “Không có gì, chỉ muốn hỏi cháu hôm nay có bận không, nếu không bận cùng ông đến công ty một chuyến.”

Tần Thư: “Được ạ, dạo phố xong cháu sẽ về ngay.”

Một tiếng sau, chọn xong quà tặng cho Hàn Phái, cô quay về nhà ông nội.

“Ông nội, sao đột nhiên ông nghĩ đến việc đưa cháu đến công ty vậy ạ?” Tần Thư vừa ăn hoa quả vừa hỏi ông.

Ông Tần thất thần đáp: “Ông sợ cháu một mình ở nhà nhàm chán, hôm nay đúng lúc công ty có hội nghị, ông muốn qua đó một chuyến, về sau sớm muộn

gì cháu cũng phải đến công ty làm việc, hiểu nhiều hơn một chút cũng không có hại gì.”

Ông Tần chăm chú thử đeo chiếc đồng hồ cảm biến vận động Tần Thư mua cho mình, đeo xong nhìn trái nhìn phải, so với mấy cái đồng hồ của ông thì đẹp hơn nhiều. Ông nhân tiện hỏi một câu: “Cháu mua cho Hàn Phái quà gì?”

Tần Thư cười: “Không nói cho ông biết.”

Ông Tần nhìn giờ: “Nhanh đi thôi, nếu không sẽ đến muộn mất.”

Tần Thư nhìn ông nội đeo chiếc đồng hồ đó ra ngoài, nhưng ông lại mặc tây trang, bên ngoài khoác áo khoác, cô nhắc nhở: “Á, ông nội, cái đồng hồ đó không hợp với quần áo của ông.”

Ông Tần tiếc không muốn tháo ra, liền nói: “Người trẻ các cháu không phải bảo đây là một phối đồ sao?”

“...”

Suốt đường đi ông đều xem văn kiện, Tần Thư nhàm chán ngồi một bên, giúp ông sắp xếp lại nhưng văn kiện ông đã xem, chữ trong văn kiện đã được phóng to, thế nên một tập văn kiện rất dày.

Hiện tại ông nội vẫn đang đảm nhiệm chức chủ tịch hội đồng quản trị. Nhưng không bận rộn như trước kia nữa, nhiều việc đều đưa cho bố và các chú bác đi làm, mỗi ngày chỉ đến công ty dự hội nghị cấp cao.

Lúc gần đến công ty, ông đã xem xong hết toàn bộ văn kiện.

Tần Thư hỏi: “Ông nội, trong mắt ông, Hàn Phái là người như thế nào?”

Ông Tần gỡ kính xuống, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Khi cháu lựa chọn tin tưởng thằng bé, nó nhất định sẽ không làm cháu thất vọng.”

Đây là lần đầu cô nghe ông nội đánh giá cao một thanh niên trẻ tuổi, Tần Thư nhìn ông: “Ông nội, ông nói là phẩm chất của Hàn Phán trên thương trường à?”

“Ừ, đã từng hợp tác với thằng bé, rất vui vẻ.” Ông lại nói: “Kinh doanh cần nhân phẩm, việc nhỏ cũng cần nhân phẩm, những điều này về sau cháu sẽ từ từ hiểu ra.”

Tần Thư ở trong văn phòng của ông nội một lúc, thư ký đang báo cáo công việc, cô đợi chán quá liền xuống lầu tìm bố. Cô về được mấy ngày rồi, chỉ ăn một bữa cơm với bố mẹ, còn ăn rất vội vàng.

Đến tầng văn phòng của bố, không làm phiền thư ký, cô tự mình đi dạo, trong phòng, bố đang bắt tay tạm biệt với người ta.

Xung quanh còn có một đoàn người, bị ngăn trở lại cách xa, bố không nhìn thấy cô.

Tần Thư ngó nhìn bóng dáng người cao nhất trong đoàn người ấy, tay cầm điện thoại cứng đờ

Có lẽ bố vội đi họp, hấp tấp rời đi cùng trợ lý. Bố lại phó tổng ở lại hàn huyên với người ấy.

Người ấy mặc áo gió màu xanh biển, thẳng tắp phong độ. Giống với người trong trí nhớ của cô.

Bốn năm rưỡi qua đi, thời gian lưu lại một số thứ, nhưng mang đi rất nhiều thứ. Tần Thư cũng sớm biết mấy ngày này cô sẽ gặp anh ta, nhưng trong tình cảnh này, trong lòng cô vẫn rất loạn.

Loại cảm xúc chập chờn này, lý trí không thể kiềm chế được.

Sau đó, phó tổng cũng vội vàng đi họp, người ấy với thư ký cũng chuẩn bị rời đi.

Lúc xoay người, Hạ Cánh Nam sững sốt.

Tần Thư ở ngay khúc quanh cạnh bồn hoa, nhìn biểu cảm, chắc là đã sớm nhìn thấy anh ta, anh ta phân phó thư ký vài câu, rồi để thư ký rời đi trước.

Hạ Cánh Nam đi tới, người mở miệng chào hỏi trước lại là Tần Thư, cô cố gắng duy trì vẻ mặt bình tĩnh, cười nhẹ: “Thầy Hạ, trùng hợp quá.”

Đâu chỉ là trùng hợp.

Trước kia cô chạy đến Luân Đôn nhiều lần như thế mà chưa một lần gặp anh ta, hôm nay cô ở công ty nhà mình đi dạo lung tung lại tình cờ gặp, nhưng hiện tại cô không muốn nhìn thấy anh ta chút nào.

Hạ Cánh Nam gật nhẹ đầu: “Thật đúng là trùng hợp.” Anh ta hỏi cô: “Về lâu rồi à?”

Tần Thư gật đầu.

Không khí lúc đầu khá xấu hổ, ít nhất là Tần Thư cho rằng như vậy.

Nhưng Hạ Cánh Nam là ai, trong chốc lát đã có thể tìm được đề tài thích hợp, anh cười nhẹ, giọng điệu đặc biệt thân thiết và tự nhiên: “Mấy năm không gặp, hình như cao hơn một chút rồi hả?”

Tần Thư tiếp lời anh: “Vâng, uống không ít canxi.”

Hạ Cánh Nam “...” Cô vẫn giống trước kia, mồm mép không tha ai.

Anh ta lại hỏi, có biết việc sau lễ giáng sinh đi làm không.

Tần Thư gật đầu.

Vậy thì chắc cô đã sớm biết sau này anh ta là sếp của cô, không nói nhiều lời nữa, Hạ Cánh Nam nhìn thời gian, “Có rảnh không, mời em ăn trưa.”

Tần Thư biết dụng ý của anh ta khi mời bữa cơm này, về sau thường xuyên gặp mặt, để tránh cho tâm trạng cô bị tác động, anh ta nhân tiện làm quen trước.

Ăn cơm xong, nói chuyện một lúc, sau này gặp nhau ở công ty chắc cũng không quá xấu hổ.

Việc gì anh ta cũng nghĩ rất chu đáo, thế nên ngày trước cho dù bị anh ta trực tiếp từ chối, cô cũng không thể oán hận anh ta được.

Cô cười: “Thầy mời em ăn cơm là muốn lôi kéo cấp dưới à?”

Hạ Cánh Nam cười nhẹ: “Cứ cho là lôi kéo em đi, đối với một người lãnh đạo mà nói, việc đầu đầu nhất chính là gặp phải cấp dưới vừa khó tính lại vừa có năng lực, đánh không được mắng không xong, chỉ có thể cung phụng mà thôi.”

Tần Thư: “...”

Một lát sau Hạ Cánh Nam lại quay lại chuyện chính: “Vốn định mời em một bữa cơm trước khi em bắt đầu đi làm.” Cho cô thời gian để điều hòa tâm trạng.

Anh ta không biết trạng thái tâm lý của cô hiện tại ra sao, nhưng lần trước gặp Nhan Ngạn, Nhan Ngạn nói, Kỳ Kỳ vẫn chưa yêu ai, vẫn độc thân một mình.

Hơn bốn năm trôi qua, anh ta không xác định được cuối cùng cô có buông bỏ được việc đó hay không?

Hạ Cánh Nam thôi không nghĩ nữa, tiếp tục nói: “Sau Giáng sinh thầy bận, không có thời gian ở công ty, nhân lúc này dặn dò em một số công việc, đến lúc đó em cứ trực tiếp đến công ty báo danh là được.”

Tần Thư: “Cảm ơn thầy Hạ.”

Hạ Cánh Nam khẽ nhếch cằm, ý bảo cô đi về phía thang máy.

Lúc sóng vai đi cùng nhau, Tần Thư vô ý thức liếc nhìn anh ta, có rất nhiều lời muốn nói, cuối cùng lại không thể mở miệng được.

Xuống dưới lầu, xe của Hạ Cánh Nam đã dừng trước cửa, thư ký cũng ở đây.

Tần Thư nói tự mình lái xe đến nhà hàng, Hạ Cánh Nam cũng không miễn cưỡng cô liền đi trước.

Tần Thư lại lên lầu, hỏi thư ký của bố lấy chìa khóa xe. Đến tận lúc này cô vẫn không thể bình tĩnh được.

Cô cho rằng lúc gặp lại Hạ Cánh Nam, cô có thể thoải mái ứng đối, lúc ấy cô còn khoác lác trước mặt Bạc Nhất, nói rằng muốn dùng khí thế áp đảo Hạ Cánh Nam.

Nhưng lại chẳng làm được gì cả.

Hạ Cánh Nam đến nhà hàng sớm hơn Tần Thư mười phút, là một nhà hàng làm các món ăn gia đình, mùi vị thanh đạm, ngày trước đã tới đây vài lần cùng bạn học Nghiêm Trầm, về sau anh ta cũng quen đến đây ăn.

Chỉ là không nghĩ tới, lại trùng hợp gặp được Nghiêm Trầm, còn có Hàn Phái đi cùng. Nghiêm Trầm và Hàn Phái bàn chuyện ở gần đây, gần đến trưa, hai người liền tiện đường đến đây ăn một bữa.

Sở dĩ hiện tại Hàn Phái có thể trở thành khách hàng lớn nhất của anh ta, chính là lúc trước do Nghiêm Trầm giới thiệu.

Nghiêm Trầm hỏi: “Hẹn ai bàn chuyện à?”

Hạ Cánh Nam: “Cũng không phải, một người bạn nhỏ mới đến công ty, tớ muốn dặn dò một số việc.”

Nghiêm Trầm đề nghị: “Nếu đã không phải là hẹn gặp khách hàng, vậy chúng ta ăn cùng nhau đi, nếu không bốn người hai phòng bao sẽ rất lãng phí, hơn nữa nhiều người ăn thì náo nhiệt.”

Hàn Phái không ngại, dù sao ăn bữa cơm hơn một tiếng đồng hồ, nhiều hơn một người cũng không sao.

Nghiêm Trầm nhìn thấy người tới đầu tiên, anh ta nhủ mầy, sau khi xác nhận, hướng ánh mắt ý bảo Hạ Cánh Nam nhìn: “Này, kia không phải học sinh của cậu sao?”

Hàn Phái vô thức nhìn theo, người đang đi về phía bên này chính là Tần Thu.

Bạn đang đọc truyện *Mê Muội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Tần Thu không ngờ Hạ Cánh Nam quen biết Hàn Phái, mà hình như quan hệ cũng không tệ.

Cô không thể hình dung được tâm trạng phức tạp hiện giờ của mình, vô thức liếc mắt lên nhìn Hàn Phái, đáng tiếc anh không bao giờ biểu hiện vui mừng trên nét mặt, chỉ nhìn về mặt anh, cô không nhìn ra một chút cảm xúc dao động nào.

Nghiêm Trầm cười: “Em thật sự không có ấn tượng gì với anh sao?”

Tần Thu nghiêm túc suy nghĩ, thất sự không nhớ nổi đã gặp anh ta ở đâu, cô chỉ vào hai mắt mình: “Thị lực của em không tốt lắm, mấy năm gần đây mới khôi phục một ít.”

Hạ Cánh Nam tiếp lời: “Mắt em ấy không tốt, đã từng phải làm phẫu thuật, bây giờ mới miễn cưỡng trở lại bình thường, ban ngày thị lực cũng tạm được nhưng sợ ánh sáng.”

Hàn Phái vô thức liếc nhìn Tần Thu, khó trách luôn thích đeo kính râm. Anh rất tò mò, tại sao Hạ Cánh Nam lại biết rõ như vậy.

Nếu đã là do nguyên nhân khách quan, Nghiêm Trầm cũng không đùa cô nữa.

Anh ta gặp Tần Thu không chỉ một lần, trước kia lúc Tần Thu đến văn phòng Hạ Cánh Nam xin giải thích một số vấn đề, nhiều lần anh ta cũng ở đó.

Về sau khi Tần Thu thổ lộ ở dưới lầu khu chung cư của Hạ Cánh Nam, anh ta cũng trùng hợp có mặt, chỉ là lúc đó anh ta ở trong xe ô tô không xuống.

Cái lần Tần Thu đi cùng Phương Mộ Hòa đến trại ngựa, anh ta còn nhiều lần nhìn chăm chăm cô.

Lúc Hạ Cánh Nam giới thiệu Hàn Phái với cô, Tần Thu nói: “Chúng tôi đã biết nhau rồi.” Bây giờ Hàn Phái mới đang theo đuổi cô, cụ thể là quan hệ gì, cô cũng không định nghĩa được, thế nên cô chỉ nói vậy thôi.

Hàn Phái hơi giật mình, vốn định bắt tay với cô, coi như là lần đầu gặp mặt, cuối cùng cô lại nói một câu như vậy.

Hạ Cánh Nam không ngạc nhiên khi hai người bọn họ có quen biết, quan hệ giữa hai nhà Tần – Hàn không tệ, cũng có hợp tác kinh doanh.

“Hóa ra vòng tới vòng lui đều là người một nhà cả, thế thì nhất định phải ăn cùng nhau.” Nghiêm Trầm cho phục vụ mang đồ ăn đã đặt trước mang sang phòng Hạ Cánh Nam.

Anh ta nhìn Tần Thu, cười nói: “Em gọi Hạ Cánh Nam là thầy Hạ, nhưng anh với Hàn Phái lại cùng tuổi với thầy Hạ của các em, không phải em nên gọi bọn anh là chú hay sao?”

Hàn Phái nói chen vào: “Cậu già một mình đi, đừng kéo tôi vào.”

Nghiêm Trầm cười ha ha, tò mò hỏi: “Từ lúc nào mà cậu đề ý đến tuổi của mình thế hả?”

Hàn Phái quét mắt nhìn qua Tần Thu, không lý nào Nghiêm Trầm lại biết được.

Hạ Cánh Nam cũng trêu ghẹo: “Theo lý thuyết đúng là phải gọi là chú.” Anh ta khề nhếch cằm “Đi thôi, lên lầu rồi nói.” Một câu kết thúc đề tài này.

Mấy người cùng nhau đi lên lầu.

“Nghiem đại ca, em ngồi với anh.” Tần Thư ngồi xuống bên cạnh Nghiem Trầm.

Nghiem Trầm cười: “Chúng ta phải làm quen một phen, nếu không lần tới gặp mặt em lại không nhận ra anh.”

Hạ Cảnh Nam ngồi cùng Hàn Phái, ngoài đề tài công việc ra, họ cũng không nói gì nhiều, hoàn cảnh lúc này, còn có phục vụ ở đây, cũng không thích hợp để bàn chuyện công việc.

Đồ ăn chưa được bung lên, hai người câu được câu chăng nói về sự kiện tài chính kinh tế gần đây, thỉnh thoảng sẽ liếc nhìn phía đối diện một cái.

Nghiem Trầm trời sinh nhiệt tình, không đến vài phút đã nói chuyện ăn ý với Tần Thư.

Thật ra Tần Thư chẳng phải người khéo nói chuyện, chỉ là bây giờ phải tìm chuyện để rời sự chú ý của cô, hiện tại người duy nhất có thể khiến cô thoải mái chính là Nghiem Trầm.

Dù là Hạ Cảnh Nam hay Hàn Phái thì lúc này đều khiến cô cảm thấy vô cùng áp lực.

Cô cũng không nhìn phía đối diện, bởi vì chỉ vừa ngẩng đầu lên là nhìn thấy hai người bọn họ.

Đặc biệt, lúc họ cùng lúc nhìn về phía cô, cái cảm giác ấy quá dằn vặt, giống như kiến bò trên chảo nóng vậy.

Hàn Phái thờ ơ ngồi uống cốc trà, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Nghiem Trầm, Hạ Cảnh Nam cũng vậy.

Nghiem Trầm chỉ lo nói chuyện phiếm với Tần Thư, không chú ý hai người đối diện đang làm gì, đợi đến lúc anh ta vô tình ngẩng đầu lên, nghênh đón là mấy ánh mắt lạnh lẽo sâu xa nhìn chằm chằm anh ta.

Nghiem Trầm: “...” Về mặt ngán ngơ.

May mắn đúng lúc đồ ăn được bung lên, Nghiem Trầm cũng không nghĩ kĩ lại ánh mắt của Hàn Phái rốt cuộc là ý gì.

Có đồ ăn rồi liền có thể giảm bớt xấu hổ, Tần Thư tạm thời thở phào nhẹ nhõm.

Nghiem Trầm biết chuyện Tần Thư thổ lộ bị từ chối, dù ngày thường anh ta thích đùa cũng vẫn biết chừng mực. Cho nên vừa nãy Tần Thư nói muốn ngồi với mình, anh ta không bắt ngờ chút nào.

Vì Hạ Cảnh Nam khiến cô cảm thấy áp lực, trời sinh Hàn Phái có chức năng đông lạnh, cô ngồi cùng anh cũng cảm thấy áp lực, thế nên anh ta trở thành sự lựa chọn tốt nhất của Tần Thư.

Hàn Phái thì càng khỏi phải nói, lúc ở đại sảnh dưới lầu đã biết người Tần Thư yêu thầm là Hạ Cảnh Nam, chính là khi Nghiem Trầm nói với Hạ Cảnh Nam câu: ‘Kia không phải là học sinh của cậu sao?’

Trong chớp mắt, anh gần như khẳng định được, thầy giáo mà Tần Thư từng nói với anh chính là Hạ Cảnh Nam. Đã từng là thầy giáo, hiện tại là cấp trên.

Tần Thư lại mới làm việc ở ngân hàng đầu tư.

Hạ Cảnh Nam cũng phù hợp với tiêu chuẩn yêu thầm của cô.

Ba người bọn họ đều rất để ý đến cảm xúc của Tần Thư, không hên mà cùng chuyển đề tài, nói chuyện về việc kinh doanh.

Tần Thư nghe họ nói, thất thần ăn đồ ăn trên bàn.

Bàn ăn là kiểu tự động xoay, mỗi lần đồ Tần Thư thích ăn quay đến trước mặt cô, Hàn Phái sẽ dùng tay giữ đĩa xoay lại, chờ cô gấp xong, anh mới buông tay. Lần nào cũng vậy.

Những người trên bàn bao gồm cả chính Tần Thư cũng không phát hiện ra hành động nhỏ này của Hàn Phái.

Có một nhân viên phục vụ nhìn thấy, nhiều lần xem xét Hàn Phái, anh là khách quen của nhà hàng gia đình này, trước kia chưa từng thấy anh đối xử với ai cẩn thận như vậy.

Đĩa xoay vốn xoay chậm, thực ra không cần phải giữ lại, nhưng vòng nào, anh cũng phải giữ lại một lúc.

Nghiem Trầm nhìn về phía Hàn Phái: “A, đột nhiên tôi nhớ ra một chuyện, đêm đó cậu phát bệnh à, sao lại nghĩ đến việc đánh đàn dương cầm ở quán bar?”

Vừa nãy mấy người nói đến chuyện công ty AC, nói tới công ty AC liền nhắc đến đối tác của Hàn Phái, Thu Lam, Nghiem Trầm lại nhớ tới tới hôm ấy gặp Thu Lam ở bãi đỗ xe hội sở. Cô ấy đang gọi điện thoại, khóc rồi tỉnh rồi mù.

Đúng là gặp quỷ.

Hàn Phái ngược mắt nhìn, hỏi Nghiêm Trầm: “Cậu biết à?”

Nghiêm Trầm: “Lúc ấy tôi đang chơi ở trên lầu, bọn họ nghe nói có người vì đỡ dành một cô gái vui vẻ mà đánh đàn dương cầm, giống như một tổ ong chạy xuống xem, kết quả cậu đã đánh đàn xong rồi.”

Nghiêm Trầm không thể tưởng tượng nổi nhìn Hàn Phái: “Thật sự là vì đỡ một cô gái nhỏ vui hả?”

Hàn Phái liếc nhìn Tần Thu, rồi lặng lẽ trở lại bình thường, “Ừ.”

Nghiêm Trầm cười: “Hóa ra cậu cũng có lúc bị ma ám.” Sau đó liền nói sang Thu Lam, “Khó trách lúc tôi đi ra ngoài nhìn thấy Thu Lam đang khóc.”

Rồi vừa cười vừa nhắc lại: “Khi ấy chắc Thu Lam đang nói chuyện điện thoại với bạn của cô ấy, nói cái gì mà tỏ lộ với cậu thất bại, cậu tình nguyện ở bên cô gái người nhà giới thiệu cũng không cho cô ấy một cơ hội, sau đó còn nói nhân lúc bây giờ cậu còn độc thân, quyết định đổi cách thức, muốn ngủ với cậu.”

Hàn Phái: “...”

Anh nhìn về phía Tần Thu, đúng lúc cô cũng đang nhìn anh.

Hạ Cánh Nam ra hiệu với Nghiêm Trầm: “Ở đây còn có một người bạn nhỏ, đừng nói mấy chuyện không hợp với thiếu nhi nữa.”

Nghiêm Trầm cười: “Vây chúng ta nói chuyện chú heo nhỏ Bội Kỳ (phim hoạt hình chú heo Peppa Pig) đã chiếu đến mùa thứ mấy rồi nhé.”

“...”

Ăn cơm xong, cũng không có thời gian ở lại nữa, mấy người cùng nhau xuống lầu.

Nghiêm Trầm và Hàn Phái đi trước, Hạ Cánh Nam nhìn Tần Thu, “Đi uống ly cà phê chứ?” Vừa nãy có người ngoài, không tiện nói chuyện phiếm.

Tần Thu suy nghĩ một lúc, gật đầu.

Hai người không đi xa, tìm một quán cà phê gần ngay quán cơm.

Hạ Cánh Nam và Tần Thu đã cùng uống cà phê rất nhiều lần, đặc biệt là lúc ở Luân Đôn, chỉ cần anh ta có thời gian thì sẽ đi uống trà chiều với cô.

Hạ Cánh Nam hỏi: “Giống trước kia chứ?”

Tần Thu: “Gì cũng được, loại cà phê nào em cũng uống.”

Thật ra là cô chẳng thích loại cà phê nào cả.

Trước đây thích uống cà phê chỉ là lấy cớ muốn Hạ Cánh Nam đi đến quán cà phê ngồi với cô.

Mấy năm nay sau khi tốt nghiệp, khoảng thời gian ở Luân Đôn, cô đã từng vô số lần muốn nhớ lại hương vị ấy, hoài niệm.

Bây giờ lại ngồi đây mặt đối mặt, nhưng không cảm nhận được tâm tình năm đó nữa.

Cà phê được bưng lên, Hạ Cánh Nam ngồi tán gẫu với cô, hỏi: “Mất thế nào rồi?” Lần đầu tiên cô làm phẫu thuật mắt, là kỳ nghỉ hè đại học năm ba, khi ấy anh ta đúng lúc có một hạng mục ở Luân Đôn, sau khi cô nói với anh ta, có thời gian rảnh, Hạ Cánh Nam sẽ đến bệnh viện thăm cô.

Vô hình chung, cô càng ý lại vào anh ta nhiều hơn.

Tần Thu nhẹ nhàng quấy ly cà phê: “Về sau lại làm phẫu thuật một lần nữa, bây giờ cũng được.” Cô nhấp một ngụm, cười nhẹ.

Nụ cười ấy có bao nhiêu phần chú ý, cô tự mình biết.

Hạ Cánh Nam vừa định nói gì đó thì điện thoại reo, là điện thoại của khách hàng, anh ta gật đầu tỏ ý xin lỗi, đứng dậy đi nhận cuộc gọi.

Điện thoại của Tần Thu cũng rung, là tin nhắn của Hàn Phái: [Đang ở đâu?]

Tần Thu: [Ở quán cà phê.]

Hàn Phái nhìn điện thoại, chỉ có bốn chữ nhưng truyền đạt rất nhiều tin tức, anh không quấy rầy cô nữa: [Ừ, chúc ngủ ngon.]

“Cậu cũng có lúc mất hồn hả?” Nghiêm Trầm cười.

Hàn Phái: “Đang nghĩ một việc.”

Nghiêm Trầm cười ghẹo: “Nghĩ đến cô gái nhỏ đàn dương cầm ở quán bar của cậu hả?”

Hàn Phái chẳng ừ hử gì cả, duỗi tay, Nghiêm Trầm hiểu ngay lập tức, đưa thuốc và bật lửa của mình cho anh.

Ở quán cà phê.

Hạ Cánh Nam nhận điện thoại xong liền phải chạy về công ty, khách hàng hẹn gặp anh ta lúc 3h, bây giờ đã sắp 2h rồi.

Chưa kịp uống một ngụm cà phê từ té nào, hai người đã tính tiền xuống lầu.

Hạ Cánh Nam nói hôm nào lại mời cô sau, dặn dò một câu: “Còn có ba ngày nữa là đi làm rồi, mấy hôm nay ở nhà thả lỏng một chút đi.”

Tần Thư gật đầu: “Gặp ở công ty ạ.”

Hạ Cánh Nam duỗi tay: “Vây... cộng tác vui vẻ.”

Tần Thư duỗi tay, đầu ngón tay lạnh lẽo.

Sau khi nhẹ nhàng bắt tay, rồi buông ra ngay lập tức.

Xe của Hạ Cánh Nam chậm rãi rời đi, Tần Thư không vội, ngồi trong ô tô một lát.

Bữa cơm buổi trưa đúng là quá kịch, những người rất khó gặp mặt, đều gặp cùng lúc.

Đột nhiên cô nghĩ đến tin nhắn vừa nãy của Hàn Phái, gửi một tin cho anh: [Em ra khỏi quán cà phê rồi.]

Hàn Phái trực tiếp gọi điện thoại tới, hỏi cô: “Có muốn đến văn phòng đợi anh tan làm không?”

Giọng anh dịu dàng trầm thấp, cảm giác có thể chảy thẳng vào trong lòng người, Tần Thư luôn cảm thấy âm thanh của Hàn Phái có chức năng chữa trị.

Hàn Phái chắc chắn biết Hạ Cánh Nam chính là người mà cô từng thích, anh cũng không để ý, chủ động liên hệ với cô, Tần Thư sáng khoái đồng ý: “Được, nửa tiếng sau em đến.”

Hàn Phái: “Ừ, lái xe chậm thôi.”

Tần Thư cho rằng Hàn Phái sẽ khai thông tâm trạng cô, dẫu sao anh đã nói rất chân thành rằng, đợi khi cô gặp người mình từng thích, cảm xúc dao động, anh sẽ tới phụ trách khai thông.

Nhưng cô đã đến văn phòng của anh được gần một tiếng rồi, một chữ anh cũng không đề cập đến chuyện trong bữa trưa, chỉ tìm mấy đề toán học biến thái cho cô làm, sau đó anh liền bắt đầu bận rộn làm việc.

Tần Thư xoay bút trong tay, ngẩng đầu nhìn anh, anh đang chăm chú xem bưu kiện.

Cô gọi: “Hàn Phái.”

Đầu cũng không ngẩng lên, anh đáp: “Ừ?”

Cô nhìn anh: “Anh... không có gì muốn hỏi hả?”

“Không có.” Dừng một lúc, Hàn Phái lại nói: “Hỏi cái gì?”

Cũng đúng, hỏi cái gì?

Anh là người thông minh như thế, có gì không rõ được cơ chứ.

“Không có gì, anh làm việc tiếp đi.” Tần Thư tiếp tục giải đề của cô.

Ngồi đợi ở văn phòng của anh, tâm trạng cô bình tĩnh hơn nhiều, thỉnh thoảng sẽ thất thần, nhưng có thể trở lại đúng lúc.

Hàn Phái đang cúi đầu xem văn kiện, bỗng nhiên dừng lại, nhớ tới cái gì đó, gửi tin nhắn cho thư ký: [Mang mấy cái ghế trong văn phòng tôi đi sửa đi.]

Lại thêm một câu: [Dù chưa hỏng cũng mang đi sửa hết đi.]

Thư ký nhìn thấy tin nhắn: “...” Cũng không thể hỏi nhiều: [Vâng, tôi lập tức làm ngay, khi nào thì mang sang cho ngài được ạ?]

Hàn Phái: [Sau khi tan tầm.]

Thư ký: [Vâng, tôi đi sắp xếp ngay.]

Vài phút sau trong phòng vang lên tiếng gõ cửa.

“Mời vào.” Hàn Phái không ngẩng đầu.

“Hàn tổng,” Thư ký bước vào, phía sau còn có hai người đàn ông làm ở bộ phận hậu cần đi theo.

Thư ký biết trong văn phòng Hàn Phái có một cô gái, cô ta không dám nhìn khu nghỉ ngơi, trực tiếp nói với Hàn Phái: “Hàn tổng, là sai sót của tôi, sáng nay lúc sắp xếp công việc không nói rõ, ghế của ngài không được sửa chữa đúng lúc, tôi đã mang thợ đến rồi ạ.”

Hàn Phái: “Không sao, cũng không có ảnh hưởng gì.” Anh đứng lên, “Hai anh mang đi sửa đi.”

Thư ký phối hợp diễn kịch: “Tôi lập tức mang một chiếc ghế khác sang đây.”

Hàn Phái: “Không cần phiền vậy.” Anh chỉ về phía sofa, ý là có thể ngồi làm việc ở đó.

Thư ký và thợ sửa chữa mang ghế rời đi, văn phòng lại yên tĩnh trở lại.

Tần Thư còn đang buồn bực, ghế dựa của anh đúng là thông minh sắc xảo, hông cũng hông cùng một lúc.

Hàn Phái chuyển qua làm việc đối diện cô, chăm chú xem bưu kiện, cứ như vừa nãy chẳng xảy ra chuyện gì.

Một lát sau, “Rót cho anh cốc nước.” Hàn Phái đưa cốc nước cho cô.

Tần Thư cười: “Gọi em qua đây là để em làm em gái bụng trà rót nước hả?” Cô đã rót nước giúp anh hai lần rồi, lần nào anh cũng dờ giọng điệu đương nhiên ấy ra.

Hàn Phái: “Ngoài việc rót nước cho anh, về sau mọi việc đều do anh làm.”

Tần Thư nhìn anh trong chốc lát không thể hiểu nổi.

Hàn Phái vẫn không giải thích, một lúc lâu sau Tần Thư mới hiểu được.

Đội Tần Thư rót nước xong xoay người, Hàn Phái cũng đứng dậy đi qua, bỏ cốc nước cô rót lên bàn trà, hỏi cô: “Đã hai tiếng đồng hồ rồi, bây giờ tâm trạng thế nào?”

Anh cuối cùng cũng hỏi rồi, Tần Thư nghĩ: “Tạm.” Chỉ là tạm mà thôi.

Cô hỏi Hàn Phái: “Em thế này có phải là kiểu con gái đặc biệt già mồm không?”

Hàn Phái: “Già mồm và chung tình là hai chuyện khác nhau, em thuộc loại sau.” Anh nói: “Rất tốt.”

“Cảm ơn.” Tần Thư cười nhẹ.

Hàn Phái đi đến gần, nhìn chằm chằm cô mấy giây, có hơi do dự, nhưng vẫn hỏi: “Em thích anh ta ở điểm nào?”

Tần Thư cùng Hàn Phái nhìn nhau, kiểu đàn ông thẳng thắn như này chắc cũng chỉ có anh.

Thích Hạ Cánh Nam ở điểm nào?

Rất nhiều rất nhiều, không phải chỉ vài câu là có thể nói rõ.

Tần Thư khái quát đơn giản, trả lời thẳng thắn: “Đẹp trai, thành thực có sức quyến rũ, EQ IQ cao.”

Hai tay Hàn Phái rút túi quần, im lặng một lát, lại hỏi: “Chỉ có ba điều này?”

Tần Thư gật đầu.

Sau đó cả căn phòng rơi vào yên tĩnh, ngay cả không khí dường như cũng ngưng tụ lại.

Chốc lát, Hàn Phái mới lên tiếng, thanh âm trầm thấp từ tính: “Nếu em thích kiểu đàn ông có ba điều này, anh cũng có, mà bất cứ kẻ nào cũng không bị được với anh.”

Tần Thư: “...”

Một khi anh đã trở nên nghiêm túc thì chẳng người phụ nữ nào có thể tiếp nổi.

Bây giờ, anh mới chỉ có cảm tình với cô, đang theo đuổi cô, nếu anh yêu cô trong thời gian dài, liệu cô có thể tự kiểm chế mình mà không hăm sâu vào

tình yêu của anh hay không?

Yên lặng một lúc, Tần Thư mới tìm xong lời thích hợp để đáp lại anh: “Đây là anh đang thổ lộ với em sao?”

Hàn Phái nhìn cô với ánh mắt giảo hoạt, không nhìn nổi muốn đùa giỡn, không đáp mà hỏi lại: “Vậy em có đồng ý không?”

Tần Thư ngẩn ra, không ngờ anh làm thật.

Bất luận cô trả lời đồng ý hay không, đều sẽ rơi vào thế hạ phong, đây chính là một cái bẫy, anh cứ bình thản như vậy mà đào cho bạn một cái hố.

Tần Thư không cam lòng yếu thế, cô nhanh chóng phản ứng lại: “Anh nói muốn theo đuổi em đến khi tốt nghiệp.”

Hàn Phái gật đầu, “Đúng, nhưng điều này cũng chẳng có ảnh hưởng gì, em đồng ý là việc của em, anh theo đuổi là việc của anh, theo đuổi đến khi em vui mới thôi.” Tựa như cười như không nhìn cô: “Thế nên em có đồng ý không?”

Tần Thư: “...”

Mới chỉ có một lúc thôi, cô đã á khẩu không trả lời được mấy lần rồi.

Hàn Phái bật cười, không trêu cô nữa, anh nói: “Bây giờ bắt đầu khai thông tâm trạng cho em.”

Tần Thư nhìn anh: “Nói chuyện hả?”

Hàn Phái: “Đây là cách của bác sĩ tâm lý, anh không am hiểu cái đó.”

Tần Thư: “Vậy anh muốn dùng phương pháp gì?”

Hàn Phái cười khuy măng sét, “Cầm giúp anh.” Xấn tay áo.

Nhìn tư thế của anh, đột nhiên Tần Thư nói một câu: “Anh còn biết khí công à?”

Hàn Phái: “...”

Anh bị chọc cười, nhìn chăm chăm cô mấy giây, nhìn đến nỗi Tần Thư không chống đỡ nổi, cô liền quay mặt đi chỗ khác.

“Trên cùng có quyển sách, em giúp anh cầm qua đây.” Hàn Phái chỉ chỗ cao nhất trên giá sách.

Tần Thư nhìn theo hướng anh chỉ, cái giá sách này được thiết kế rất đặc biệt, phải cao đến ba mét, ở trên cùng đều là các loại sách tài chính, muốn đọc sách khai thông cho cô sao?

Hàn Phái kéo ống tay áo, nói: “Kế tiếp phải tiếp xúc thân thể với em.”

Tần Thư nhìn lại: “Tiếp xúc thân thể?”

Hàn Phái: “Ừ, anh ôm em, em lấy sách xuống.”

Tần Thư: “...” Theo bản năng cô liền từ chối: “Em đứng lên trên ghế là với tới rồi, không cần anh ôm.”

Hàn Phái: “Tất cả ghế đều mang đi sửa rồi.”

Tần Thư: “...”

Bạn đang đọc truyện *Mê Muội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Tần Thư biết anh định làm gì tiếp theo, cô không từ chối cũng không cự tuyệt, còn tại sao lại không từ chối, rất nhiều năm sau cô mới hiểu.

Trong khi cô đang không tập trung, Hàn Phái đã bế cô lên cao.

Tần Thư có hơi căng thẳng, ôm cổ anh.

Cả cái văn phòng to như vậy, lại yên tĩnh đến mức có thể nghe rõ cả tiếng tim đập thình thịch, còn có hơi thở dồn dập, cũng không biết rốt cuộc là của ai.

Tần Thư cảm thấy cánh tay rắn chắc mạnh mẽ của anh, hơi thở mát lạnh trên người anh.

Lần đầu bị người khác phẩy ôm như vậy, cô có hơi căng thẳng, không tự giác cử động vài cái.

Hàn Phái: "..."

Nhìn rồi lại nhìn, cuối cùng vẫn phải nói ra: "Lúc ở trên người đàn ông, đừng nhúc nhích tới lui, sẽ xảy ra chuyện đấy."

Tần Thư: "..."

Vành tai bắt gặp ửng hồng.

"Anh muốn lấy sách gì?" Tần Thư chuyển đề tài, bị anh ôm như vậy, cả phòng tràn ngập không khí ái muội.

Chính Hàn Phái cũng quên mất có sách gì trên giá, anh nhìn lướt qua, "Lấy quyển nào em thích xem ấy." Anh ôm cô đi đến trước kệ sách.

Tần Thư làm bộ làm tịch nhìn ngó, cuối cùng cầm một quyển sách tiếng anh có quan hệ đến nghiệp vụ thu mua.

Hàn Phái thả cô xuống, lấy lại khay năng sét trong tay cô. Chiếc khay bị cô nắm chặt đến nỗi ướt cả rồi.

Hàn Phái vừa cài khuy tay áo vừa liếc nhìn cô: "Đừng cố khiến bản thân quên cái gì cả, cho dù là chuyện gì đi nữa thì đều nên thuận theo tự nhiên, không quên được cũng không cần quên, đợi đến khi em ở tuổi của anh, sẽ biết có một đoạn tình cảm thuần túy là đáng quý đến mức nào."

Anh khẽ nhếch cằm "Vừa uống cà phê vừa xem sách đi."

Hàn Phái tiếp tục làm việc, giống như chuyện vừa rồi chẳng ảnh hưởng gì đến anh, anh nghiêm túc chăm chú, Tần Thư nhìn chằm chằm khuôn mặt anh một lúc lâu.

Cô không hề nghĩ tới Hàn Phái sẽ dùng cách như thế để khai thông tâm trạng của cô, nhưng đúng là rất có tác dụng, ít nhất thì cô không còn thời gian để nghĩ đến việc khác nữa, hiện tại trong đầu cô đều là hình ảnh Hàn Phái ôm mình một cách thân mật.

Tần Thư làm xong động tác tĩnh tâm trong vài phút mới bắt đầu tiếp tục làm mấy đề toán.

Trong lúc Hàn Phái tham gia một cuộc họp ngắn, quay lại thì Tần Thư đã làm xong hết rồi, đang ngồi xem điện thoại, cô nghe thấy tiếng động thì ngẩng đầu: "Kết thúc rồi à?"

"Ừ." Trong tay Hàn Phái cầm theo một túi ni lông, bên trong có nhiều thứ màu sắc rực rỡ.

Hàn Phái hỏi cô: "Bây giờ không có việc gì chứ?"

Tần Thư: "Không có việc gì cả, em đã làm xong hết mấy cái đề này rồi."

Hàn Phái đưa chiếc túi trong tay cho cô: "Nếu không có việc gì, thì ngồi viết thiệp Giáng sinh đi."

"Thiệp Giáng sinh?" Tần Thư nghi hoặc nhìn anh.

Hàn Phái gật đầu, nói với Tần Thư, vừa nãy trong văn phòng thư ký có cô thư ký đang viết cái này, trường mẫu giáo của con gái cô ấy yêu cầu tự làm thiệp chúc mừng thủ công, cô ấy mang theo khá nhiều vật liệu, anh mới mang một ít qua đây.

Điều làm Tần Thư kinh ngạc chính là: "Thư ký của các anh lúc đi làm còn có thời gian làm mấy thứ này nữa à?"

Hàn Phái: "Anh cho phép đấy, chỉ cần hoàn thành công việc của mình, trước khi tan tầm thì làm gì cũng được."

Tần Thư hỏi: "Làm gì cũng được?"

Hàn Phái: "Trừ nghịch điện thoại, nói chuyện bát quái."

Tần Thư: "..."

Cô vẫn hòa theo anh: "Như vậy cũng tốt, thời gian còn lại có thể làm vài việc có ý nghĩa."

Hàn Phái: "Ừ." Im lặng một lúc, anh chuyển đề tài câu chuyện: "Về sau em cũng đừng nghịch điện thoại nữa, thị lực của em vốn dĩ đã không tốt."

Tần Thư: "..."

Hóa ra loanh quanh lẩn quẩn, chính là muốn bảo cô đừng rảnh rỗi là nhìn vào điện thoại.

Cô nói một câu cho có lệ: “Sau này em sẽ cố gắng nhìn ít hơn.”

Tần Thư rải hết vật liệu lên bàn trà, nghiền cứu một lúc, đây là vật liệu tự làm thiệp, dù sao cũng đang rảnh, cô chuẩn bị làm hai tấm thiệp.

Hàn Phái giải quyết xong tất cả tài liệu, bắt đầu xem bản kế hoạch, gặp phải chỗ có vấn đề, trực tiếp gọi điện thoại cho Nghiêm Trầm, nhưng máy bận.

Vài phút sau, Hàn Phái lại gọi một lần nữa, vẫn không bắt máy.

Nghiêm Trầm đang nói chuyện điện thoại với Hạ Cánh Nam, đầu tiên là nói chuyện công việc, sau đó anh ta không nhìn được bắt đầu nói đến việc tư của Hạ Cánh Nam, lớn vậy rồi nhưng đây là lần đầu tiên anh ta bàn tán về chuyện tình cảm của người khác.

“Ê, bây giờ quan hệ của cậu và Tần Thư là thế nào?”

Hạ Cánh Nam im lặng vài giây mới nói: “Không thế nào cả, chỉ là tớ hướng dẫn cô ấy thực tập thôi.”

Nghiêm Trầm có thật nói thật: “Tớ thấy nha đầu kia, hình như đối với cậu... nói thế nào nhỉ, tớ cảm thấy cô ấy vẫn chưa thoát khỏi chuyện cũ, khó có được duyên phận như hai người, nhiều năm trôi qua rồi lại vẫn gặp được nhau...”

Anh ta cẩn thận tìm từ: “Hơn nữa, chẳng ai quy định, đàn ông ly hôn không thể theo đuổi tình yêu, đúng không?” Huống hồ chuyện Hạ Cánh Nam ly hôn đã từ nhiều năm trước rồi.

Lúc Tần Thư tỏ tình, Hạ Cánh Nam đã ly hôn gần hai năm rồi.

Hạ Cánh Nam đang hút thuốc, chưa hút được một nửa, liền di mạnh mẩu thuốc còn lại vào gạt tàn, “Đừng nói nữa, đều là việc đã qua rồi.”

Nghiêm Trầm: “Tớ cũng có em gái, nhìn Tần Thư xem, tớ liền không nhìn được muốn giúp cậu một tay.”

Anh ta hiểu con người Hạ Cánh Nam, ly hôn không phải sai lầm lớn gì, anh ta cảm thấy Hạ Cánh Nam và Tần Thư thất ra vẫn còn vương mắc.

Nhưng chuyện tình cảm, người ngoài cuộc như anh ta cũng không thể nói quá nhiều được.

“Cậu nghĩ kỹ lại đi, tôi đang bận, nói chuyện sau.”

Màn hình di động tối đi, Hạ Cánh Nam xoa ấn thái dương.

Nghĩ đi nghĩ lại, vẫn phải gửi cho Nghiêm Trầm một tin nhắn, dặn dò anh ta: [Về sau đừng nói đến chuyện khi còn đi học của Kỳ Kỳ nữa, bất cứ chuyện gì cũng không được, nói đùa cũng không được, đặc biệt là chuyện khi ở trường, cô ấy rất miễn cảm.]

Nghiêm Trầm xem xong tin nhắn này, bật cười, suy nghĩ mấy giây, đáp lại: [Nếu đã không buông được cô ấy, vậy cậu không thể đối tốt với cô ấy một chút được sao?]

Một lúc lâu sau, Hạ Cánh Nam gửi đến một tin nhắn: [Chuyện tớ và Kỳ Kỳ, qua rồi thì cho qua đi.]

Nếu Hạ Cánh Nam đã nói thế, Nghiêm Trầm không phí lời nữa, anh ta cũng được tính là hiểu rõ Hạ Cánh Nam, một khi đã quyết định việc gì, thì rất khó để thay đổi.

Vừa định bỏ điện thoại xuống để làm việc, nhạc chuông lại vang lên, là Hàn Phái gọi tới: “Có việc gì? Được, bây giờ tôi gọi qua cho cậu ngay.”

Anh ta chụp mấy tài liệu gửi cho Hàn Phái.

Vài phút sau mới gửi hết.

Hàn Phái: [Nhận được rồi, cảm ơn.]

Tắt điện thoại, Hàn Phái in tất cả đồng tài liệu đó ra, mỗi ngày đều nhìn máy tính hơn mười tiếng đồng hồ, đôi mắt đã không chịu nổi.

Anh bắt đầu mở tài liệu ra xem, bên kia, Tần Thư đang làm thiệp, cô đã làm xong một tấm thiệp nhỏ rồi.

Hàn Phái xem xong tất cả tài liệu, Tần Thư cũng sắp hoàn thành, cô vẽ khá đẹp, làm ra tấm thiệp khá đặc sắc.

“Không tồi.” Hàn Phái ngồi xuống bên cạnh cô.

Tần Thư xem giờ, đã 7 rưỡi rồi, cô bỗng nhiên nhớ ra: “Không phải buổi sáng anh bảo tối có tiệc xã giao sao? Có phải bị em làm chậm trễ không?”

Vừa nãy, cô chăm chú làm thiệp mừng, không chú ý thời gian.

Hàn Phái: “Tiệc xã giao đã đẩy lên buổi trưa rồi.”

Tần Thư: “Vội Nghiêm Trầm?”

Hàn Phái gật đầu: “Còn có một người nữa, lúc đó anh ta bận đã về công ty trước rồi.”

Không làm chậm trễ chính sự là được, Tần Thư nhìn thiệp mừng: “Em có thể mang về không?” Cô rất thích nó, nhiều năm rồi không làm thiệp, chỉ làm qua lúc còn ở nhà trẻ.

Hàn Phái duỗi tay ra: “Anh cầm giúp em.”

Chỉ là một tấm thiệp, Tần Thư cũng không để trong lòng.

Hai người rời khỏi công ty, Hàn Phái đưa Tần Thư đi ăn, Tần Thư hỏi anh có muốn đến sân tập chạy bộ không?

Hàn Phái: “Không.”

“Anh còn có việc à?” Đây là nguyên nhân duy nhất mà Tần Thư có thể nghĩ đến.

“Không có, đi dạo với em thôi, ở nhà có phòng tập thể thao, về anh sẽ chạy.” Hai người đi đến trước ô tô, Hàn Phái mở cửa ghế sau cho cô: “Muốn đi đâu nữa?”

Chính Tần Thư vốn không có té bào lãng mạn, cô nghĩ Hàn Phái hẳn là cũng giống cô, trừ chạy bộ, chắc anh cũng không nghĩ ra được phương thức hẹn hò nào khác.

Cô nói: “Tùy, đến chỗ nào ngắm cảnh đêm đi.” Cô nhìn anh: “Cứ lái xe đi lung tung, anh có cảm thấy nhàm chán không?”

Hàn Phái: “Anh lái xe, em hát cho anh nghe.”

Ca hát là việc Tần Thư am hiểu nhất, “Anh muốn nghe bài gì?”

Hàn Phái: “Bài hát tối hôm đó anh đàn ấy.”

Là bài ở trang 23, từ nhỏ Tần Thư đã có thể hát bài hát ấy, ngày trước là ông đánh đàn, bà hát.

Hàn Phái còn tìm sẵn cho cô nhạc đệm dương cầm, hát xong một lần, Hàn Phái lại bật lại, cô hát năm lần, mới đổi sang ca khúc khác.

Cả buổi tối, cô cảm thấy mình đã mở một buổi hòa nhạc, uống hết cả nước soda trên xe Hàn Phái.

Cổng tiểu khu có tiệm thuốc, “Cổ họng có đau không?” Hàn Phái dừng xe trước cửa tiệm thuốc.

Tần Thư: “Không cần mua thuốc đâu, em quen rồi.” Mỗi lần đi hát với Phương Mộ Hòa và Bạc Nhất, cô cũng hát vài tiếng đồng hồ, là người lúc nào cũng cầm mic.

Hàn Phái vẫn xuống xe, bảo là mua cho cô vài hộp kẹo ngậm.

Tần Thư ghé vào cửa sổ xe, nhìn bóng dáng rần rỏi của Hàn Phái ở quầy thu ngân, anh đang xếp hàng chờ tính tiền.

Cô lấy điện thoại ra, điều chỉnh góc độ, chụp vài bức ảnh.

Đặng một dòng trạng thái riêng tư: Hôm nay, cảm kích, cảm ơn. Kèm theo ảnh chụp Hàn Phái.

Hàn Phái mua bốn hộp kẹo ngậm, chỉ đưa cho cô hai hộp, “Hai hộp này để trong xe, lần sau lúc em muốn ăn sẽ tiện hơn.”

Tần Thư mở hộp ra, lễ phép hỏi một câu: “Anh có muốn một viên không?”

Hàn Phái: “Ném một viên vào miệng anh đi.”

Anh thắt dây an toàn, bắt đầu khởi động xe.

Tần Thư: “...”

Đây là lần đầu tiên cô đút cho đàn ông ăn, toàn thân như có dòng điện chạy qua.

Tối dưới lầu khu chung cư, Hàn Phái đẩy cửa xuống xe, còn không kịp mở cửa xe cho cô, Tần Thư đã xuống rồi, gió lạnh thổi vào mặt, khuôn mặt nóng bỏng dịu đi không ít.

Hàn Phái khóa xe, ý tứ rõ ràng, muốn đưa cô lên lầu.

Tần Thư không từ chối, hai người một trước một sau đi vào chung cư.

Trong thang máy chỉ có tiếng hô hấp của hai người, không gian yên tĩnh tù túng, rất dễ nảy sinh không khí ái muội.

Tần Thư đối diện với mặt kính, nhìn Hàn Phái ở trong gương, tay anh nhét trong túi, cô cụp mắt, giống như đang tự hỏi chuyện gì đó.

Tới trước cửa, Hàn Phái dừng bước chân, nhìn cô: “Đi ngủ sớm, tối mai anh đến đón em.”

Tần Thư gật đầu, thời gian quá muộn rồi, cũng không thích hợp mời anh vào nhà, dặn dò anh trên đường lái xe cẩn thận.

Hàn Phái khẽ nhếch cằm “Vào đi.”

Tần Thư ‘vâng’ một tiếng, đẩy cửa vào nhà, vừa mới bước một chân vào trong, Hàn Phái nhìn bóng dáng cô, bỗng nhiên cất tiếng gọi: “Kỳ Kỳ.”

“Dạ?” Cô xoay người, bóng dáng Hàn Phái áp xuống, cánh tay rắn chắc của anh choàng lên vòng eo mềm mại của cô, ôm cô vào trong lòng.

Trái tim Tần Thư lập tức nhảy lên tận cổ họng, bị vây quanh bởi hơi thở của anh, trong nháy mắt đầu óc trống rỗng.

Cô ngước mắt nhìn lên, đôi môi anh cách mắt cô không đến 5 cm.

Có lẽ vì hôm nay gặp Hạ Cánh Nam, trong ý nghĩ của anh, Hạ Cánh Nam là tình địch, vô tình khơi dậy bản năng chiếm hữu mãnh liệt của đàn ông.

Cách gần như vậy, Tần Thư ngửi thấy mùi bạc hà nhàn nhạt của kẹo ngậm, không biết là mùi trong miệng của cô hay là mùi còn lưu lại trên môi anh.

Hàn Phái cố tình dừng ở đó không tiếp tục cúi xuống, cho cô thời gian giảm xóc cũng là thời gian từ chối.

Nếu cô không đồng ý, Tần Thư tin anh sẽ không tiếp tục cúi xuống nữa.

Tần Thư cụp mắt, không lên tiếng, cũng không né tránh.

Cái hôn của Hàn Phái dừng lại trên đôi mắt cô, động tác hết sức nhẹ nhàng.

Tần Thư theo bản năng tóm lấy vạt áo khoác của anh, dùng sức nắm chặt.

Hàn Phái lại hôn bên mắt còn lại, sau đó dùng sườn mặt nhẹ nhàng vuốt ve má cô, hơi thở ấm áp phả ra bên tai Tần Thư, âm thanh trầm thấp: “Ngủ ngon.”

Bạn đang đọc truyện *Mê Muội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

[Lúc Hàn Phái đưa tớ về đã hôn tớ.]

Một tiếng đồng hồ sau, Tần Thư đã tắm xong, còn tập yoga một lúc, không có một chút tác dụng, làm thế nào cũng không thể bình tĩnh lại được. đành phải gửi tin nhắn cho bạn thân Nhan Ngạn.

Nhan Ngạn kích động đến nổi trực tiếp gọi video, lúc gọi được, Nhan Ngạn nhìn thấy qua video, Tần Thư với mái tóc ướt sũng xõa trước ngực, mặc một bộ đồ ngủ gợi cảm, làn da trắng đến chói mắt.

“Cậu mau đi lấy chăn bọc người lại, nếu không tớ bị kích thích phải đi tìm dây thắt cổ mất.”

Buổi tối cô vừa cùng đồng nghiệp tự làm lẩu, suất nữa thì no căng mà chết, bây giờ trên người toàn là mùi lẩu.

Tần Thư cười, khẳng khái đối nghịch với cô nàng, trực tiếp làm một động tác ép dọc chân trên tấm thảm yoga, “Nhìn thấy không, đây mới là thái độ nên có của người muốn giảm béo.” Cô ý kích thích Nhan Ngạn: “Buổi tối tớ chỉ ăn một bát cháo, về nhà tập yoga nửa giờ, còn chuẩn bị thực hiện 300 lần tư thế ngồi xổm.”

Nhan Ngạn cảm thấy tim đau thắt, “Đúng rồi, Hàn Phái hôn cậu thế nào?” Mới một giây đã chuyển qua chuyện khác.

Tần Thư: “Dùng miệng.”

Nhan Ngạn: “...” Thiếu chút nữa là bị sặc chết, “Cậu có thể nói chuyện nghiêm túc chút được không?!”

Tần Thư vẫn duy trì tư thế xoạc chân, cô vừa cười vừa nhìn Nhan Ngạn: “Tớ vẫn luôn nghiêm túc nói chuyện với cậu, cậu không lắng nghe còn trách tớ?”

Nhan Ngạn bị tư thế của Tần Thư kích thích, cũng ngượng ngùng nửa nằm ở trên giường.

Từ trên giường bò dậy, hóp bụng uốn ngực, đứng dựa vào tường, lúc này mới nói chuyện với Tần Thư: “Bây giờ các cậu đã ngọt ngào như vậy, không phải là cách chiếc giường ngày càng gần sao?” Vừa nói vừa nhường mảy, điệu bộ không đứng đắn.

Tần Thư cười: “Cách xa giường cũng không sao, có thể đứng mà.”

Nhan Ngạn choáng váng hai giây mới phản ứng lại: “...Kỳ, cậu quá sa đọa.”

Hai người vui đùa ầm ĩ vào câu, Tần Thư nghĩ vẫn là nói với Nhan Ngạn: “Buổi sáng tớ gặp Hạ Cảnh Nam, ở công ty nhà tớ, sau đó cùng anh ấy ăn cơm, lúc ăn cơm thì gặp Hàn Phái.”

Nhan Ngạn: “...”

Tạm thời vẫn chưa tiêu hóa được, tốn hơn mười giây mới lý giải hết những sự việc này, bây giờ điều cô quan tâm nhất chính là: “Cậu nghĩ thế nào?” Tiếp tục qua lại với Hàn Phái, hay vứt bỏ Hàn Phái đến bên Hạ Cảnh Nam?”

Tần Thư: “Hàn Phái hôn tớ, tớ cũng ngầm đồng ý, cậu nói xem?”

Nhan Ngạn thở phào, “Vậy thì tốt rồi.”

Cô nằng nặc bắt đầu nói mấy lời thăm thía: “Trong chuyện tình cảm, cảm kỳ nhất chính là mấy người lưỡng lự không quyết định, về sau sẽ không có ai tôn trọng cậu, cũng không có ai đồng tình với cậu.”

Nói xong đột nhiên nhớ ra: “Tớ tí nữa thì quên mất, hai phút trước trong hội bát quái chúng tớ nhìn thấy, định gọi điện thoại cho cậu, kết quả cậu gửi tin nhắn đến trước.”

“Chuyện gì?” Tần Thư thu hồi tư thế, đứng dậy tìm nước soda uống.

Nhan Ngạn: “Đồng nghiệp của bọn tớ, chính là cô bé hoa si Hàn Phái nhà cậu ấy, vừa rồi cô ấy chạy bộ trên sân thể dục nhìn thấy phó tổng giám đốc của bọn tớ, buộc tóc đuôi ngựa, mặc quần áo thể thao, nhìn còn tương thiếu nữa mười tám mười chín tuổi.”

Tần Thư để điện thoại sang một bên, vặn mở nắp chai, lơ đãng hỏi: “Phó tổng giám đốc của các cậu á?”

“Đúng vậy, cô ta là con gái của ông chủ bọn tớ, tên là Thu Lam, rất xinh đẹp, bối cảnh giáo dục cũng tốt, người thông minh lại gọi cảm, máu chốt là.”

Đang nói, Nhan Ngạn cố ý tạm dừng lại.

Tần Thư: “Nói thẳng đi.”

Nhan Ngạn: “Phó tổng giám đốc với Hàn Phái có quan hệ không tồi, hai người cùng nhau đầu tư vài hạng mục rồi, đồng nghiệp ấy vừa nhìn thấy phó tổng giám đốc cũng tới chạy bộ, cô ấy còn chưa chạy xong đã vội vàng rời đi, cô ấy nói có dự cảm, phó tổng giám đốc đến chỗ đó chờ Hàn Phái, nếu không nhà cô ta thiếu gì thiết bị tập thể dục, buổi tối lạnh như vậy sao lại ra ngoài chạy bộ làm gì?”

Tần Thư cũng không đề chuyện Thu Lam trong lòng, dù Nhan Ngạn không nói cô cũng biết, phụ nữ thích Hàn Phái không phải là ít, một Thu Lam cũng không nhiều.

“Này, sao không lên tiếng?” Nhan Ngạn hỏi.

Tần Thư: “Hàn Phái nói hôm nay không chạy bộ, đưa tớ về anh ấy cũng về nhà luôn.”

Nhan Ngạn: “Vẫn may, đồng nghiệp của tớ về rồi, nếu không cô ấy chạy đến sáng mai cũng không gặp được Hàn Phái.”

Nhắc tới đồng nghiệp hoa si ấy của Nhan Ngạn, Tần Thư suy nghĩ hai giây, “Ngạn tử, đồng nghiệp ấy của cậu không phải nhìn thấy Hàn Phái cùng tớ chạy bộ sao, thế nào còn đi đến đấy?” Không phải là tự khiến bản thân khó chịu sao?

Nhan Ngạn: “Việc này không có ảnh hưởng gì cả, soái ca kết hôn rồi vẫn ngắm như thường, nhìn cho bỏ mắt, đỡ tốn tiền thuốc nhỏ mắt.”

Điện thoại dùng khi làm việc trên tủ đầu giường lại rung, “Cậu chờ chút, trong hội bát quái không biết có tin gì mới rồi.”

Nhan Ngạn cầm điện thoại lên, trên màn hình là ảnh Thu Lam đang chạy bộ.

“Ê, Kỳ Kỳ, cho cậu xem bộ dạng phó tổng giám đốc bọn tớ, rất có hương vị phụ nữ, năng lực cũng mạnh, dù sao cậu cũng phải giám sát chặt chẽ Hàn Phái đấy.”

Nhan Ngan đưa ảnh chụp đến trước màn hình, sợ Tần Thư không thấy rõ ảnh, cô ấy suất nữa thì đem hai chiếc điện thoại dán vào nhau.

Trên ảnh chụp không thấy hình dáng Thu Lam, bị sườn mặt và hình bóng Hàn Phái che mất, anh mặc một bộ đồ thể thao màu đen, vừa soái vừa quyến rũ.

Trong hội bát quái đang nói chuyện:

[Tiểu hoa si, cô không thể đến bên kia sân thể dục để chụp hả? Không thấy rõ mặt của Hàn Phái.]

[Lại gần cũng vô dụng, sân thể dục tối đen, tôi không chụp được, bên này còn có ánh đèn bên đường, còn có thể miễn cưỡng phân biệt được, không chụp nữa, anh ấy cùng phó tổng giám đốc của chúng ta ở bên nhau rồi.]

Lại kèm theo một bức ảnh một nam một nữ, chỉ có bóng dáng. Nhưng nhìn qua thôi cũng thấy đặc biệt xứng đôi.

Hàn Phái mặc bộ đồ thể thao màu đen, Thu Lam mặc một bộ màu trắng, giống như đồ đôi vậy.

[Tôi rút lui, nam thần của tôi ở bên người phụ nữ khác rồi, tan nát cõi lòng, phải về nhà ăn một bữa đây.]

Trong nhóm bắt đầu ồn ào, nói chuyện phiếm liên tục.

“Thấy rõ không?” Nhan Ngan quay màn hình điện thoại về phía mình, cô quét mắt nhìn cái màn hình di động kia một cái, trong nhóm đang thảo luận chuyện của phó tổng giám đốc và Hàn Phái, họ đang đoán hai người chạy bộ xong thì sẽ đi đâu?

Một đám sắc nữ nói đi nói lại không ngừng, Nhan Ngan sững sốt, vội bỏ đến xem tình hình, hóa ra cái cô đồng nghiệp hoa si kia nhìn thấy Hàn Phái chạy bộ trên sân thể dục.

Trong nhóm lại sôi trào.

Nhan Ngan dùng sức giật nhẹ tóc của mình, cô có lòng tốt lại làm chuyện xấu rồi, sớm biết vậy đã không cho Tần Thư xem cái hội bát quái này nữa.

Vừa nãy Tần Thư nói Hàn Phái không chạy bộ mà về nhà rồi.

Kết quả ngay lập tức bị vả vào mặt, người ta không những đi chạy bộ, mà còn chạy với mỹ nữ.

Nhan Ngan liếc mắt nhìn cuộc gọi video, Tần Thư đang uống nước soda, “Kỳ Kỳ?” Nhan Ngan thăm dò gọi một câu.

“Gi?” Tần Thư ngược mắt nhìn cô.

Nhan Ngan vội vàng trấn an Tần Thư: “Hàn Phái quen chạy bộ rồi, có lẽ không chạy không ngủ được. Chắc anh ta sợ cậu lạnh, mới không mang cậu theo. Người mất sáng vừa nhìn là biết phó tổng giám đốc bọn mình đang theo đuổi Hàn Phái, cậu thông minh như vậy, sẽ không hiểu lầm đâu đúng không?”

Tần Thư cười, trêu cô nàng: “Tớ đã hiểu lầm rồi.”

Nhan Ngan nhìn nét mặt ung dung của cô, trong lòng thở phào nhẹ nhõm: “Cậu đừng nghĩ nhiều, tớ cảm thấy Hàn Phái không phải loại đàn ông như vậy, nếu anh ta thất sự có ý với phó tổng giám đốc của bọn tớ, thì bọn họ đã kết hôn từ lâu rồi, cũng không có chuyện của cậu.”

Tần Thư: “Bây giờ không so đo với anh ấy, đợi anh ấy là của tớ rồi, tớ sẽ tính sổ sau.”

Hai người tiếp tục hàn huyên một lúc, trước khi cúp điện thoại, Nhan Ngan lại dặn dò: “Dù sao Hàn Phái tương đối cao tay, cậu phải giám sát chặt chẽ một chút, chuyện quá khứ đều đã qua rồi, cậu xem Hàn Phái đối xử tốt với cậu bao nhiêu, cái gì cũng không để ý, còn nghĩ cách làm cho cậu vui, quý trọng thứ trước mắt là quan trọng nhất.”

Tần Thư cũng cảm thấy Hàn Phái đối với mình rất tốt, cô để điện thoại qua một bên, nhìn bản thân trong gương một lúc, thân thể cô chỗ yếu ớt nhất chính là đôi mắt.

Buổi tối, chỗ anh ấy hôn chính là đôi mắt.

Cô gửi một tin nhắn cho Hàn Phái: [Ngủ ngon.]

Dù sao cũng không ngủ được, đến thư phòng vẽ tranh vậy.

Hàn Phái để di động trên xe, người thì đang chạy bộ.

Vốn muốn về phòng tập thể thao, đi ngang qua đây nhất thời thay đổi ý định.

Trùng hợp, Thu Lam cũng ở đây.

Anh chỉ chào hỏi Thu Lam một tiếng, hai người liền ai chạy đường này.

Thu Lam không cố tình đuổi kịp bước chạy của anh, anh chạy nhanh, cô ta cũng không đuổi kịp.

Tối đó ở quán bar, sau khi bị từ chối, cô ta gọi điện cho bạn thân.

Bạn thân nói, bây giờ là thời đại nào rồi, giữa nam nữ trưởng thành đã không còn lưu hành kiểu thô lộ nữa rồi.

Đàn ông với kinh doanh giống nhau, muốn nắm được, phải dựa vào sách lược.

Nói rằng nữ theo đuổi nam cách tăng sa chỉ là lừa mấy nữ sinh thôi, sao có thể dễ dàng như vậy chứ.

Kiểu đàn ông như Hàn Phái, ngăn cách tí nữa là một dãy Himalaya rồi, cậu không muốn khổ cực, không muốn trèo đèo lội suối, thì gần như là không thể đến được chỗ của anh ta.

Cô ta hiểu biết việc kinh doanh, nhưng trên phương diện tình cảm đúng là không phải người thông thạo. Liền hỏi bạn thân, bây giờ giữa nam nữ lưu hành cái gì.

Bạn thân: Tìm cơ hội ở chung, nếu không có không khí ái muội vậy tự mình phải tạo ra, tình cảm tự nhiên sẽ tới, có tình cảm thì gần như có thể ngủ rồi.

Dù sao hiện tại Hàn Phái vẫn còn độc thân, cô ta theo đuổi anh, ngủ với anh, không có lỗi với ai cả.

Thu Lam nghĩ như thế, vòng thứ hai của Hàn Phái lại đuổi kịp cô ta, cô ta mới chạy được nửa vòng.

“Bình thường cậu chạy mấy vòng?” Lúc hai người sóng vai, Thu Lam hỏi anh.

Hàn Phái: “Không biết.”

“Cậu chạy tiếp đi, tớ không xong rồi, chạy vài vòng đã không chịu nổi nữa, về trước đây.” Thu Lam xua xua tay với anh.

Hàn Phái gật đầu, không nói nửa lời thừa thãi, tiếp tục chạy về phía trước.

Thu Lam nhìn bóng dáng anh, nghĩ đến bộ dạng không lạnh không nhạt của anh, cô ta sờ mặt, nóng quá. Dáng vẻ của cô cũng tính là rõ ràng nhỉ? Kết quả người ta đến nhìn cũng không thêm liếc mắt một cái. Không ở lại sân thể dục nữa, cô ta lên chiếc xe đỗ bên đường rồi rời đi.

Trước khi cô ta tới đây chạy bộ, đã tự nhủ trong lòng nhiều lần, theo đuổi kiểu đàn ông kiểu ngao như Hàn Phái, không chủ động không trả giá, thì sẽ hết hi vọng.

Nhưng khi anh hơi thay đổi sắc mặt một chút, cô ta phát hiện bản thân mình không chịu nổi.

Thu Lam dừng xe ven đường, gửi tin nhắn cho bạn thân: [Hóa ra da mặt dày không phải là tố chất tâm lý mà ai cũng có, tớ không hoàn thành nhiệm vụ hôm nay rồi.] Vốn tính chạy theo Hàn Phái năm vòng, nhưng mới một vòng, cô ta đã chạy không nổi nữa.

Bạn thân: [Tiền đồ! Lấy khí thế lúc cậu làm kinh doanh ra! Nhưng tốt xấu gì cũng đã tiến thêm một bước rồi, ngày mai tiếp tục cố gắng lên! Cậu phải nắm chặt vào, đợi Hàn Phái có bạn gái rồi, cậu mới theo đuổi, lúc đấy sẽ là tiểu tam, hiểu không??]

Thu Lam hít một hơi, ném điện thoại qua một bên.

Cô ta nhìn không được tự giỡn, Thu nhu nhược, đáng đời cô bao nhiêu năm như vậy tưởng rằng gần quan được ban lộc, cô lại không chạm đến được mép ánh trăng Hàn Phái kia!

Hàn Phái chạy bộ xong không về bên ông nội, buổi tối bác sĩ riêng gọi điện thoại cho anh, bảo rằng trạng thái hôm nay của ông nội đặc biệt tốt, còn đến hội cờ vua, buổi tối cũng không bảo mệt.

Về chung cư, tắm xong, Hàn Phái mới xem điện thoại, tin nhắn của Tần Thư đã gửi đến từ một tiếng rưỡi trước.

Anh trả lời: [Ừ, ngủ ngon.]

Tần Thư: [Vẫn chưa ngủ.]

Hàn Phái cầm thuốc lá và bật lửa ra ngoài ban công, gọi điện thoại cho Tần Thư, câu đầu tiên là: “Anh mới chạy bộ về.”

“Lại ra ngoài chạy bộ?” Tần Thư tốn hơn một tiếng đồng hồ mới hoàn thành tác phẩm, cô tắt đèn thư phòng chuẩn bị đi nghỉ.

Hàn Phái lấy điều thuốc ra: “Ừ, mỗi ngày một tiếng chạy bộ bên ngoài.”

“Ngày nào anh cũng kiên trì tập luyện à?” Tần Thư tùy ý trò chuyện với anh.

“Trừ lúc ở trên máy bay, hầu như ngày nào cũng vậy, chạy bộ một tiếng, bơi nửa tiếng.”

“Anh bận rộn như thế, kiên trì như thế đúng là không dễ dàng gì.”

Hàn Phái: “Buông điện thoại xuống, một tiếng rưỡi cũng có thể bỏ ra được.” Dừng rồi tiếp tục nói: “Người dù có bận đến đâu cũng có thể bỏ ra hơn một tiếng để rèn luyện thân thể.”

Tần Thư nói một câu: “Tôi này em không nhìn điện thoại.”

Hàn Phái cười, âm thanh rất thấp.

“Buổi tối làm gì?” Hàn Phái khẽ tựa vào ban công, nói chuyện phiếm với cô.

“Thất thần hơn mười phút, sau đó tập yoga một lúc, sau đó thì vẽ tranh, anh gọi điện cho em lúc em vừa mới vẽ xong.” Tần Thư báo cáo từng việc từng việc một.

Hàn Phái: “Ừ, rất tốt.” Anh đưa điều thuốc lên miêng, lấy bật lửa ra, “cùm cụp” một tiếng.

“Anh đang hút thuốc à?” Tần Thư nghe thấy tiếng bật lửa.

Còn chưa kịp châm thuốc, Hàn Phái liền tắt bật lửa, lấy điều thuốc ra khỏi miệng, “Ừ.”

Tần Thư nói: “Hút ít thôi, hút thuốc không tốt cho sức khỏe.”

Im lặng một lúc, giọng Hàn Phái trầm thấp khàn khàn: “Sau này anh sẽ không hút nữa.” Anh bỏ lại điều thuốc vào hộp, ném hộp thuốc và bật lửa vào gạt tàn thuốc lá.

Bạn đang đọc truyện *Mê Muội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

“Thuốc lá đâu có dễ cai như vậy.” Tần Thư tiếp lời anh, cô lên giọng nhưng trái lại rất bình tĩnh, trong lòng thật ra đã sớm nổi giận sôi sùng sục.

Một người đàn ông nói vì bạn mà cai thuốc, lại còn là anh ấy chủ động đưa ra.

Viên đạn bọc đường như vậy thì ai mà chịu nổi, lại còn vào lúc cô không phòng bị gì. Trúng đạn.

Giọng nói khàn khàn của Hàn Phái trong điện thoại truyền ra, “Không dễ cai, vậy còn phải xem là vì ai mà cai.”

Tần Thư ghen lời, không biết nói tiếp thế nào mới thích hợp.

Từ buổi chiều đến buổi tối, anh ôm cô, hôn cô, bây giờ lại nói vì cô mà cai thuốc.

Trong điện thoại yên tĩnh phút chốc, Tần Thư có thể nghe thấy tiếng hít thở của anh.

Hàn Phái phá vỡ trầm mặc, hỏi cô: “Buổi tối vẽ gì?”

Tần Thư: “Gửi lên vòng bạn bè rồi đấy, anh có thể bấm like cho em.”

Hàn Phái cười nhẹ: “Được, bây giờ anh làm ngay.”

Cuộc điện thoại cứ như vậy mà kết thúc, không khí cũng không tính là quá xấu hổ.

Tần Thư về chính đôi mắt của mình, cô cảm gương vừa soi vừa vẽ cả buổi tối, chỉ có một đôi mắt, không có thứ gì khác.

Cô mở Wechat, bên dưới có rất nhiều bình luận và lượt like.

Bình luận đầu tiên chính là của Bạc Nhất: [Mẹ kiếp! Có người nào tự kỷ như cậu không? Tối rồi còn lấy đôi mắt của mình ra khoe khoang. Biết mắt cậu đẹp rồi!]

Tần Thư: [Cậu nhìn ra được là tớ đang vẽ chính mình hả?]

Bạc Nhất bắt đầu gõ chữ: [Có khi nào cậu về người con gái khác không?]

Câu này còn chưa kịp đăng lên, Tần Thư đã nhấn lại: [Xem ra, khả năng về của tớ không tồi, có thể khắc họa nhân vật sinh động như thật.]

Bạc Nhất: "..."

Phuong Mộ Hòa cũng chưa ngủ, bình luận: [Kỳ, trước tiên em xóa bình luận ấy đi đã, Bạc Nhất còn có điều chưa nói xong, đợi cậu ấy nói xong, em hãy suy nghĩ lại có tiếp tục hay không?]

Bạc Nhất: [Mẹ Phuong, vẫn là mẹ hiểu con nhất (khóc lớn)]

Tần Thư biết Phuong Mộ Hòa và Bạc Nhất muốn hại cô, cô có tình giả ngu: [Bạc Nhất, tớ biết cậu muốn khen tớ mà, cảm ơn nhé.]

Phuong Mộ Hòa: [Kỳ, tôi đây, đọc theo anh, ‘Độ dày da mặt của tôi đã vượt qua cả tường thành, sắp phá kỷ lục thế giới.’]

Tần Thư: [Cút đi! Cút đi! Cút đi! Điều quan trọng phải nói ba lần!]

Phuong Mộ Hòa: [Đúng là không thể thực nữ chút nào? Dù sao cũng đã bắt đầu yêu đương rồi.]

Tần Thư: [Yêu đương thì làm sao? Em học theo anh đấy!]

Phuong Mộ Hòa hù dọa cô: [Nếu Hàn Phái biết em thô lỗ vô lý như vậy, không chừng... sẽ phải suy xét đến việc có tiếp tục yêu đương với em hay không.]

Tần Thư: [Ở trước mặt Hàn Phái em vẫn luôn giữ hình tượng nữ thần nhả nặn□ Trước khi gạo nấu thành cơm, em sẽ không cho anh ấy biết em là người vừa ngang ngược vừa vô lý, về sau em muốn hung hăng bắt nạt anh ấy, ha ha ha.]

Phuong Mộ Hòa: [Đừng khoe khoang, cẩn thận bị anh ta biết được.]

Tần Thư: [Dù sao anh ấy cũng không nhìn thấy cuộc nói chuyện của chúng ta, anh cũng sẽ không nói với anh ấy.] Còn kèm theo một biểu tượng cảm xúc kiêu ngạo.

Cô biết quan hệ giữa Phuong Mộ Hòa và Hàn Phái rất bình thường, thậm chí cũng không nói với nhau được mấy câu, hai người đều là người kiêu ngạo, hiển nhiên sẽ không chủ động thêm đối phương vào mục bạn tốt.

Còn nếu thêm rồi, Phuong Mộ Hòa đã nói với cô.

Giữa cô và Phuong Mộ Hòa, mục bạn tốt chỉ có duy nhất Bạc Nhất.

Thế nên dù cô có la lối khóc lóc thế nào, người ngoài cũng không biết được.

Một lúc sau, Phuong Mộ Hòa cũng không bình luận, mà gửi cho cô tin nhắn riêng: [Anh đột nhiên nhớ ra, Hàn Phái là bạn tốt trên Wechat của anh, hai chúng ta bình luận nói chuyện có phải anh ta cũng nhìn thấy không?]

Tần Thư tất nhiên không tin: [Anh cho em là đồ ngốc hả?]

Phuong Mộ Hòa trực tiếp chụp hình gửi qua, Tần Thư: "..."/>Đúng là Hàn Phái.

[Các anh... sao các anh còn thêm nhau vào bạn tốt?]

Phuong Mộ Hòa nghĩ ngợi, hình như là chuyện của vài năm trước: [Lúc ấy có buổi tụ họp, mọi người lấy phương thức liên hệ của nhau, anh và anh ta cũng giả vờ khách khí thêm vào, nhưng từ đó đến nay chưa bao giờ liên lạc.]

Tần Thư: "..."

Phuong Mộ Hòa: [Đừng gấp, bây giờ xóa cuộc nói chuyện đi, người như anh ta chắc không xem mấy cái này đâu.]

Tần Thư hối hận đến xanh cả ruột: [Không kịp rồi, vừa nãy em bảo anh ấy vào like tranh của em.]

Phuong Mộ Hòa: [Vậy thì đáng đời em (nụm cười)]

Tần Thư không có tâm trạng cãi nhau với Phuong Mộ Hòa, hình tượng của cô hoàn toàn bị hủy hoại rồi, nội tâm giao chiến kịch liệt, rất lâu sau, cô bình tĩnh lại, gửi cho Hàn Phái một tin nhắn: [Hello ~]

Hàn Phái gọi điện tới, cười hỏi: "Muốn bắt nạt anh thế nào?"

Tần Thư: "..."

Hàn Phái bật cười, không làm khó cô nữa: “Em có bao nhiêu vô lý hả?”

Tần Thư: “...Cũng tạm.”

Hàn Phái đã đi vào thư phòng, mở máy tính để làm việc, giọng nói của anh ôn hòa: “Ừ, vô lý cũng không sao, thứ anh có nhiều nhất chính là biện pháp.”

Tần Thư: “...”

Câu nói này nghe thế nào cũng thấy tràn đầy sự sùng nịch và ái muội.

Hàn Phái dặn dò cô: “Ngủ sớm đi, ngày mai tan làm anh đón em.”

“Vâng.” Tần Thư ngắt máy.

Đêm này chắc cô không thể ngủ nổi rồi. . .

Đêm Giáng sinh cuối cùng cũng đến trong sự mong đợi của mọi người, ngân hàng đầu tư khó có hôm được tan làm bình thường, tất cả mọi người đều không phải tăng ca.

Hạ Cánh Nam sắp xếp xong văn kiện, chuẩn bị đi về.

Cửa văn phòng anh ta khép hờ, Triệu Mạn Dịch gõ cửa, “Hạ tổng.”

Hạ Cánh Nam ngược mắt nhìn: “Còn chưa về à?”

Triệu Mạn Dịch: “Đi ngay đây, tôi làm xong báo cáo rồi.” Rồi đưa qua một chồng tài liệu dày.

Hai người vừa trò chuyện vừa cùng nhau rời khỏi văn phòng, trong tòa nhà đâu đâu cũng tràn ngập không khí Giáng sinh, cũng không tránh được nói đến đề tài tối nay.

“Hạ tổng cũng đi hẹn hò à?” Triệu Mạn Dịch cười nhẹ hỏi.

Cô biết Hạ Cánh Nam còn chưa kết hôn, có bạn gái hay không thì cô không biết, nhưng kiểu đàn ông ưu tú như anh ta, không nên không có phụ nữ.

Hạ Cánh Nam cười nhạt: “Đi xem mắt.”

Triệu Mạn Dịch vô cùng kinh ngạc: “Không ngờ Hạ tổng còn độc thân.”

Hạ Cánh Nam: “Thời gian đều dành hết cho công việc rồi.”

Triệu Mạn Dịch gật đầu: “Cũng đúng, làm ngân hàng như chúng ta, thời gian nghỉ ngơi cũng không có.” Sau đó cô thở dài, mẹ cô cũng bắt đầu sốt ruột với việc hôn nhân đại sự của cô.

Về đến nhà liền không ngừng cảm râm, khiến lỗi tai cô cũng sắp chai hết cả rồi.

Mẹ nói cô đã 30, nếu còn không tìm một người rồi nắm chắc lấy, thì đàn ông tốt chắc chắn sẽ hết sạch, thêm hai năm nữa chỉ có thể tìm một người đàn ông đã từng kết hôn. . .

Không nói đến đề tài khó chịu này nữa, hai người nói đến tiệc liên hoan tối mai của công ty, Triệu Mạn Dịch trưng cầu ý kiến của Hạ Cánh Nam: “Nếu không bảo Tần Thư mai đến công ty được không? Vừa lúc mượn tiệc liên hoan làm quen với đồng nghiệp.”

Tần Thư vốn là sau lễ Giáng sinh mới đến báo danh.

Hạ Cánh Nam suy nghĩ vài giây, “Được, chốc nữa tôi sẽ gọi điện thoại cho cô ấy.”

Tối dưới lầu công ty, tạm biệt Triệu Mạn Dịch, Hạ Cánh Nam chuẩn bị gọi điện thoại cho Tần Thư.

Vốn anh ta phải đi công tác, nhưng tối mai toàn thể công ty liên hoan.

Liên hoan vào lễ Giáng sinh là quy củ cũ mỗi năm, đây là năm đầu tiên anh ta tới đây, không thể vắng mặt được, thế là phải lùi lại thời gian đi công tác.

Mới vừa tìm thấy số của Tần Thư, mẹ lại gọi tới.

“Cánh Nam, tan làm chưa?” Mẹ anh canh giờ để gọi đến.

Hạ Cánh Nam bất đắc dĩ cười: “Mẹ nói đi?”

Mẹ: “Vậy con mau đến nhà hàng đi, lần đầu gặp mặt đừng đến muộn, mặc kệ con có vừa lòng hay không, cũng đừng thất lễ với người ta.”

Hạ Cánh Nam “Vâng” một tiếng, ngắt điện thoại, anh ta xoa bóp ấn đường, cả thân xác và tinh thần đều mệt mỏi, còn phải gấp mặt ăn cơm với một cô gái xa lạ.

Sau khi ly hôn, mẹ không đề cập với anh ta về việc tái hôn.

Từ lúc anh ta về nước làm việc, thân thích trong nhà còn tích cực hơn cả mẹ, đã giới thiệu cho anh ta vài người rồi, anh ta đều từ chối gấp mặt.

Buổi xem mặt hôm nay do mẹ sắp xếp, đến cả nhà hàng cũng đã đặt từ trước, không cho anh ta cơ hội để cự tuyệt.

Hạ Cánh Nam thôi không suy nghĩ nữa, gọi điện cho Tần Thư, bên kia nghe máy rất nhanh, “Thầy Hạ.”

Hạ Cánh Nam cất tiếng trước: “Giảng sinh vui vẻ.”

Tần Thư ngăn ra: “Em cảm ơn, thầy cũng vậy nhé.” Cô lại hỏi: “Có việc gì không ạ?” Cô hiểu rõ anh ta, không có việc gì quan trọng anh ta sẽ không chủ động gọi điện cho cô.

Hạ Cánh Nam: “Ngày mai em tới công ty làm việc đi, buổi tối công ty có tiệc liên hoan.”

Tần Thư: “Vâng ạ.”

Trong điện thoại yên lặng một lúc, Hạ Cánh Nam nói: “Mai gặp.”

“Mai gặp.”

Ngắt điện thoại, Tần Thư dùng mấy phút để bình tĩnh lại, bắt đầu trang điểm.

Tối nay có thể xem là lần hẹn hò chính thức đầu tiên của cô và Hàn Phái, cô tốn vài tiếng đồng hồ trang điểm tỉ mỉ, còn đặc biệt đi làm tóc.

Mười lăm phút sau, Hàn Phái đã đến.

Anh nhìn thấy mỹ nữ đã thành quen, đủ loại mỹ nữ, thanh thuần, diêm dúa lờ lợt, gợi cảm, dễ thương.

Dù là vậy, nhưng khi Tần Thư đứng trước mặt anh, anh vẫn rung động không ngớt.

Tối nay, mái tóc xoăn dài của cô buông xõa, mặc một chiếc váy dài màu hồng pastel từ một nhãn hiệu cao cấp nào đó, đi kèm với một đôi giày cao gót.

Trên cái cổ trắng nõn đeo một chiếc vòng cổ màu đen tinh tế, đứng ở cửa chung cư, nghiêng đầu nhìn anh.

Có lẽ là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, vẻ đẹp tinh xảo gợi cảm của cô, không ai có thể bì kịp.

Trong ánh mắt gian xảo lại thu hút ấy chen lẫn chút xấu xa, rất đặc biệt.

Hàn Phái mặc áo khoác xuống xe, Tần Thư cũng đi đến.

Anh hỏi: “Không lạnh à?”

Tuy bên ngoài váy cô cũng mặc một chiếc áo khoác, nhưng cổ và chân đều lộ ra bên ngoài, hôm nay âm chín độ.

Tần Thư: “Lạnh, nhưng muốn đẹp thì phải chịu thôi.”

Hàn Phái: “...”

Tần Thư nhìn Hàn Phái, ở trước mặt anh, cô cũng không cần phải kiềm chế tính tình của mình nữa, càng không cần tiếp tục sắm vai thực nữ, cô thanh thanh cô hạo: “Gương thần, gương thần, nói cho ta biết, ai là người con gái xinh đẹp nhất trên thế gian?”

Hàn Phái nhìn đi chỗ khác, bất giác bật cười.

“Ê, gương thần, gọi người đấy.” Tần Thư khề nhếch cằm, cố ý đùa giỡn anh.

Hàn Phái quay lại, nhìn vào mắt cô: “Kỳ Kỳ là đẹp nhất.”

Tần Thư đỏ bừng cả tai, cười, “Vậy còn được.” Hỏi anh: “Bây giờ đi nhà hàng ạ?”

Hàn Phái: “Đến nhà anh, anh làm cơm cho em ăn.”

Tần Thư: “...Anh biết nấu cơm sao?”

Hàn Phái: “Không biết, có thể học, những món ăn em thích đều rất dễ làm.” Cô thích đồ ăn chay, đồ ăn gia đình, anh đã hỏi đầu bếp, rất dễ làm.

Hàn Phái tự nhiên nắm lấy tay cô đi đến xe ô tô.

Đầu ngón tay lạnh lẽo của cô được anh nắm toàn bộ trong lòng bàn tay, tay anh mạnh mẽ khỏe khoắn lại rất ấm áp.

Hoàn toàn làm rối loạn nhịp đập của trái tim cô rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mê Muội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Từ cửa lớn chung cư đến ô tô không xa, Hàn Phái cũng không đi nhanh.

Vài giây sau, “Hàn Phái.” Tần Thư gọi anh một tiếng.

“Hả?”

Hàn Phái nghiêng đầu nhìn cô.

Tần Thư chỉ ô tô của mình: “Em đến cướp xe lấy chút đồ.” Quả cô muốn tặng anh vẫn còn ở trong xe.

Hàn Phái cũng không buông tay, cùng cô đi qua.

Mở cốp xe, Tần Thư lấy ra một cái túi đưa cho anh: “Giáng Sinh vui vẻ.”

“Cho anh à?” Hàn Phái cầm lấy túi.

Tần Thư gật đầu: “Không biết có hợp không nữa?”

Hàn Phái chỉ cần nhìn logo in trên túi đã biết cô tặng gì, nhưng vẫn mở ra nhìn, một bộ quần áo thể thao, màu sắc mà anh thích, màu đen.

Anh nhẹ nhàng ôm cô một cái: “Cảm ơn, anh rất thích.”

Cả người Tần Thư bị anh ôm vào trong lòng, chung quanh đều là mùi hương dễ ngửi trên người anh, tí nữa thì say, giống như uống rượu vậy.

Chỉ là còn chưa đã ghiền, Hàn Phái đã buông cô ra.

Tần Thư lại xách một cái túi khác ra, bên trong chính là quần áo của cô, khóa cốp xe lại.

“Đây là cái gì?” Hàn Phái xách thay cô, lại cầm tay.

Tần Thư: “Một bộ quần áo em thường mặc, còn có giày đế bằng, ăn cơm xong em đi chạy bộ với anh.”

Hàn Phái nhìn cô: “Tối nay không chạy.”

Tần Thư tìm lý do: “Em muốn ra ngoài đi dạo, ở trong phòng chán phát hoảng.” Cô còn nhớ lời anh nói, mỗi ngày ở ngoài chạy bộ một tiếng đồng hồ, hôm nay chắc chắn anh ở công ty làm việc cả ngày.

Hàn Phái nhìn chăm chăm cô vài giây, buông tay ra, dùng sức xoa tóc cô, thanh âm khàn khàn nói: “Cảm ơn.”

Tối chung cư Hàn Phái, Tần Thư mới biết tại sao Hàn Phái muốn đón Giáng Sinh ở nhà, rõ ràng bản thân không biết nấu ăn, lại cứ thích làm khó mình.

Sau khi mở cửa, Hàn Phái không bật đèn.

Trong nhà đèn điện rực rỡ, xa hoa lộng lẫy, có hương hoa, còn có nhạc Giáng Sinh.

Tần Thư ngây người, căn hộ kiểu thông tầng (căn hộ duplex), trong phòng khách có một cây thông Noel cao phải tới 4 mét, chút nữa thì chạm đến đèn treo, dưới gốc cây thông cũng có một đống đồ lớn.

Bên cây thông Noel có ông già Noel và tuần lộc, có xe ngựa, vài chàng người tuyết, còn có một cái thang gấp.

“Em mở quà đi, có thể tất cả đều là của em đấy.” Hàn Phái đóng cửa lại, cũng không bật đèn, trong phòng ảm áp lẫm lẫm.

Điều con gái không thể chống cự nổi chính là đàn ông mang đến cho mình những điều ngạc nhiên lẫm lẫm, Tần Thư cũng không ngoại lệ.

Dù người nhà vẫn luôn tặng cô quà Giáng Sinh, ông nội cũng từng chuẩn bị cho cô cây thông cao thế này thậm chí là cao hơn, nhưng sự ngạc nhiên lúc đó không giống sự ngạc nhiên bây giờ.

Đó là sự ngạc nhiên đến từ tình thân, đây là tình yêu lẫm lẫm.

Hàn Phái giúp cô treo áo khoác: “Anh đi nấu cơm, em mở xong quà thì đi đánh đàn nhé.” Dừng lại một lúc lại nói: “Đàn bài tối hôm đó em đàn ấy, piano ở đằng kia.”

Tần Thư nhìn theo tầm mắt anh, trên đàn piano màu đen rải đầy hoa hồng, ngay cả xung quanh ghế ngồi cũng rải đầy hoa, ít nhất cũng phải mấy trăm đóa.

“Rốt cuộc anh chuẩn bị cho em bao nhiêu quà vậy?” Cô quay qua nhìn anh.

Hàn Phái: “Không nhiều không ít, nhìn xem có thể tìm được đồ em thích không?”

“Cảm ơn.” Tần Thư thay dép lê vui sướng chạy đi mở quà.

Hàn Phái nhìn chằm chằm bóng dáng cô một lúc, thay quần áo ở nhà rồi đi vào phòng bếp, thỉnh thoảng anh lại xoay người nhìn Tần Thư, cô đang ngồi trên thảm mở quà dưới gốc cây thông Noel.

Động tác nghiêm túc cẩn thận, đến cả giấy gói cũng xếp lại gọn gàng.

Tuy trong phòng khách chất đầy hộp quà, nhưng món quà mà anh muốn tặng không ở bên trong đó, đợi khi nào ra ngoài chạy bộ sẽ đưa cho cô.

Tần Thư cũng chưa kịp đánh đàn, chỉ mở quà thôi cũng tốn hơn một tiếng đồng hồ, hầu như quà tặng đều là thứ cô thích, có lẽ phục, túi xách, đồ trang điểm, trang sức, còn có phụ kiện theo trào lưu bây giờ.

Hình như anh đã mua hết những thứ con gái thích ở cửa hàng rồi.

Tần Thư cầm điện thoại chụp mấy tấm, không chụp quà, chỉ chụp đồng giấy gói quà cô đã xếp gọn, tổng cộng có ba chồng, thay đổi vài góc độ để chụp, sau đó lại chụp cây thông mấy tấm.

Đăng lên vòng bạn bè: [Giáng Sinh vui vẻ~] kèm theo mấy tấm ảnh đã chụp.

Nhan Ngan đang nhàm chán ngồi ăn đồ ngọt lướt vòng bạn bè, trong bức ảnh Tần Thư chụp, bối cảnh phòng khách, cô nhìn không quen, cô từng đến nhà Tần Thư rồi, phản ứng đầu tiên chính là: [Cậu đang ở nhà Hàn Phái hả?]

Tần Thư: [Ồ, ở chung cư của anh ấy.]

Nhan Ngan cười: [Vậy thì tối nay giả say đừng về, nhân cơ hội này đưa anh ta lên giường đi~] Sau đó lại nhìn ảnh chụp: [Mấy thứ màu sắc rực rỡ đó là gì?]

Tần Thư: [Giấy gói quà.]

Nhan Ngan: [...Tất cả đều là quà Hàn Phái tặng cậu?!!]

Tần Thư: [Ồ, tớ chỉ tặng anh ấy có một bộ đồ thể thao, anh ấy tặng tớ nhiều quà như vậy đấy.]

Nhan Ngan trấn an cô: [Không sao, quà tặng quý ở dụng tâm, anh ta cảm nhận được tâm ý của cậu là được rồi, lần sau cậu tặng lại nhiều hơn chút.]

Cô ấy lại không khỏi xúc động: [Người ta thì khoe quà, cậu thì lại khoe giấy gói quà...xuyên tim.]

Cô nàng đứng lúc đang cầm một món đồ ngọt, định nhét vào trong miệng, lại nhìn đến đồng giấy gói quà ấy, sau đó lại yên lặng nhìn món đồ ngọt trong tay.

Thở dài khe khẽ, hình như mình nên giảm béo rồi.

Lẽ Giáng Sinh năm nay, cô chỉ nhận được quà từ Tần Thư, một sợi dây nhảy và một cái cân điện tử...

Tần Thư gửi tin nhắn riêng: [Sao không lên tiếng, lại đang lập chí giảm béo à?]

Cuối cùng Nhan Ngan nhét đồ ngọt vào miệng, trong lòng tự nhủ: “Sau này còn mua nữa thì cắt móng!” Lấy điện thoại nhắn lại cho Tần Thư: “[Đang tập ngồi xổm giảm cân, tớ đã không còn là tớ của trước kia nữa rồi!]

Tần Thư: [Nói dối tăng mười cân□]

Nhan Ngan: [...]

Một chiếc điện thoại khác lại rung, đều là một đám chó độc thân tổ khổ với nhau.

Trong hội bát quái, tiểu mỹ nữ hoa si kia lại tung ra một tin bát quái, nói rằng nhìn thấy xe của phó tổng giám đốc đậu ở ven đường, không thấy ai đi xuống.

Cô ấy chạy hai vòng, vẫn không thấy phó tổng đâu.

Nhan Ngan nói với Tần Thư: [Hình như phó tổng của tụi tớ lại đến sân tập chờ Hàn Phái, ngày lễ lớn, trời lại lạnh, tối nay các cậu chắc không ra ngoài chạy bộ đấy chứ?]

Tần Thư: [Hàn Phái nói không muốn đi.]

Nhan Ngan: [Vậy thì náo nhiệt rồi đây.]

Tần Thư: [Không có gì náo nhiệt cả, dù sao tớ cũng sẽ không tham gia, chuyện của anh ấy thì tự anh ấy giải quyết.]

Nhan Ngan: [Cũng đúng, dù không có phó tổng của chúng tớ, còn có những người phụ nữ khác, cậu cũng không thể nhìn chăm chăm anh ta mỗi ngày được, không quấy rầy cậu nữa, đi ngủ giường của cậu đi□]

“Còn chưa mở xong à?” Hàn Phái làm cơm xong, đi tới.

Tần Thư cất điện thoại, chỉ chỗ cao nhất trên cây thông: “Còn có một cái cuối cùng, em với không tới.” Vừa nãy cô đã thử đứng trên bậc cao nhất của cái thang cũng không với tới.

Hàn Phái cười: “Với không tới thì không thuộc về em nữa.”

Tần Thư ngồi trên thảm, ngửa đầu nhìn anh, chỉ nói hai chữ: “Em muốn.”

Lúc này lại đổi thành Hàn Phái không thể chống đỡ được cô làm nũng lại còn ánh mắt quến rũ ấy nữa, yết hầu lặn nhẹ, anh nhanh chóng dời mắt đi chỗ khác, theo bản năng nói một câu: “Anh giúp em lấy.”

Tần Thư đứng lên giữ thang cho anh, “Món quà trên cùng có phải là đặc biệt nhất không?”

“Em sẽ biết ngay thôi.” Thật ra Hàn Phái cũng không biết món quà trên cùng là cái gì, lúc đó cửa hàng đưa đồ đến đây cùng một lúc, anh liền đem món quà nặng để trên mặt đất, nhẹ thì treo trên cây thông, cái nhẹ nhất đặt ở trên cùng.

Trèo lên thang lấy xuống cho cô: “Mở xong đúng lúc ăn cơm.”

Tần Thư “Vâng” một tiếng, món quà cuối cùng cô mở đặc biệt chậm, giấy gói quà không rách tí nào, không ngờ lại là một lọ thuốc nhỏ mắt nhập khẩu.

Tần Thư ho nhẹ hai tiếng, nhìn chăm chăm anh nửa giây, bỗng nhiên duỗi tay ôm lấy anh, nhẹ nhàng vòng tay vào eo anh.

Sống lưng Hàn Phái cứng đờ, cảm giác tê dại lan tràn toàn thân.

Tần Thư ngước mắt, cười nói: “Cảm ơn quà của anh, em đặc biệt thích nó.”

Hàn Phái cười, lúc cô tặng quà cho anh, anh ôm cô, đây là cô đang trả lễ phải không?

Chỉ là được cô ôm một cái, trong lòng anh lại nóng như lửa, chỉ có thể chịu đựng sự dày vò này thôi.

“Thích thì tốt.” Hàn Phái khẽ nhếch cằm, ý bảo cô vào phòng ăn ăn cơm.

Nhìn thấy bàn đồ ăn bày biện tinh xảo, “Hóa ra anh cũng rất kiên nhẫn nhì?” Tần Thư cảm khái một câu.

Hàn Phái: “Kiên nhẫn cũng là vì có thời gian.” Dừng lại, anh nói: “Đổi lại nếu là một năm bất kì trong quá khứ, chúng ta sẽ không có kết quả như thế này đâu.”

Tần Thư không hiểu lắm, nhìn chờ anh giải đáp nghi vấn.

Hàn Phái: “Mấy năm trước, anh phụ trách thị trường ở nước ngoài của tập đoàn Vạn hòa, một năm ở trong nước không đến một tháng, thậm chí một tháng ấy có nửa thời gian là ở Thượng Hải.”

Có lẽ giữa người với người thật sự có cái gọi là duyên phận, gặp sớm thì anh không có thời gian để bồi dưỡng đoạn tình cảm này, gặp muộn thì có thể cô

đã quen người đàn ông khác rồi.

Cũng đúng là trùng hợp thật, năm nay khoảng thời gian từ Giáng Sinh đến tết Nguyên Đán, anh không đi công tác, các hạng mục cũng đều đã đi vào quỹ đạo, việc cần anh nhọc lòng không nhiều lắm.

Trước kia anh muốn tìm thời gian để hẹn hò cũng không có.

Trên bàn ăn có một ly rượu vang đỏ và một ly sữa bò, Tần Thu tự giác đưa cho anh rượu vang đỏ, còn mình thì cầm ly sữa bò, chạm cốc với anh: “Có thể đúng lúc gặp được anh, em rất vinh hạnh.”

Hàn Phái cười, “Anh cũng thế.” Nhấp một ngụm rượu vang đỏ, mùi vị của rượu này không tồi, hương thơm đậm đà, là trước kia Nghiêm Trầm tặng cho anh, lúc anh một mình cũng không muốn uống.

Anh hỏi Tần Thu: “Em có muốn uống một chút không? Không tồi.”

Tần Thu lắc lắc ly pha lê: “Không phải anh đưa em sữa bò sao?”

Hàn Phái đưa cho cô ly của mình: “Không thể uống nhiều, chỉ được nếm một ngụm thôi.” Ngày ấy ở quán bar, cô mới uống non nửa ly đã say rồi.

Tối nay, quà anh muốn tặng còn chưa đem ra, cô mà uống rượu vang thì chắc chắn sẽ nằm thẳng cứng trên sofa, cho nên vừa rồi nghĩ tới nghĩ lui vẫn đưa cho cô ly sữa bò.

Nhìn ly rượu trước mặt, hai người còn chưa hôn môi, chẳng lẽ đã uống chung một ly rượu rồi.

Tần Thu thật sự không phân biệt được, là Hàn Phái cố ý trêu đùa hay là hành động vô tình.

Dù sao người đàn ông này cũng là độc được.

Tần Thu cầm ly rượu, ngậm bên kia cái ly, nhấp một ngụm nhỏ, cô không nghiên cứu về rượu, bình thường người trong nhà không cho cô uống, cô không nếm ra hương vị gì cả, chỉ cảm thấy cay.

“Thế nào?” Hàn Phái hỏi.

Tần Thu nói thật: “Không biết, em không hiểu về rượu, anh nói uống ngon thì chắc cũng không tồi.” Cô đưa ly rượu lại cho anh.

Bỗng nhiên nhớ tới một chuyện: “Anh uống rượu, chốc nữa làm sao lái xe đến sân tập được?” Buổi tối cô thường không lái xe, nhìn không rõ lắm, còn hại mắt.

Hàn Phái: “Không lái xe, chúng ta đi bộ.”

Tần Thu: “...” Đi bộ?

Vậy...không phải sẽ mệt chết sao?

Đồ ăn Hàn Phái làm mùi vị bình thường, Tần Thu ăn không ít, khó có được người lần đầu tiên xuống bếp có thể làm ra được món ăn sắc hương đều không tồi, tuy rằng mùi vị còn cần phải cải thiện thêm.

Sau khi ăn xong, Tần Thu muốn giúp đỡ dọn bát đĩa, Hàn Phái không cho, “Không phải anh đã nói em chỉ cần đổ nước, những việc khác để anh làm sao?”

Tần Thu nửa đùa nửa thật: “Vậy quần áo của em anh cũng giặt hả?”

Hàn Phái: “Chỉ cần có thời gian, không thành vấn đề.”

Tần Thu lập tức không biết tiếp lời thế nào nữa.

Hàn Phái bắt đầu rửa bát, Tần Thu đứng dựa bên cạnh nhìn, bỗng nhiên nghĩ đến: “Trong nhà anh không có máy rửa bát à?”

Hàn Phái: “Không biết.” Đây là lần đầu tiên anh xuống bếp, trước kia chưa từng chú ý đi giúp việc nấu cơm rửa bát như thế nào. Anh nói: “Có cũng không dùng, mấy cái đĩa thôi, dùng tay rửa tiện hơn.”

Tần Thu tùy ý nói chuyện với anh: “Em phát hiện ra hình như anh không có khuyết điểm gì cả.”

Hàn Phái bớt thời gian liếc nhìn cô một cái, nói đùa: “Lúc đàn ông theo đuổi phụ nữ, ai ngốc mà để lộ khuyết điểm của mình ra hả?”

Tần Thu: “...”

Cô bật cười.

Muốn phân bác lại một câu, lời nói đến miệng lại nuốt xuống, vẫn phải chú ý hình tượng thực nữ một chút.

Hàn Phái liếc mắt nhìn cô: “Anh biết em không thích nói lý lẽ rồi, về sau không cần kiểm chế tính tình trước mặt anh đâu.”

Tần Thư cười: “Về sau phải giả bộ một chút, ngộ nhờ dọa anh chạy mất thì làm sao? Vậy thì em sẽ mất nhiều hơn được.”

Hàn Phái ra hiệu cho cô: “Giúp anh xắn tay áo lên một chút.” Tay áo bên phải của anh bị tuột xuống, ảnh hưởng đến việc rửa bát.

Tần Thư xắn tay áo anh lên, đầu ngón tay không thể tránh khỏi động vào cánh tay anh, cánh tay màu lúa mạch rắn chắc ấm nóng, hai người cách quá gần, gần như là dựa hẳn vào nhau.

Hồ hấp dây dưa.

Hàn Phái cúi mắt nhìn, cô đang nghiêm túc xắn tay áo cho anh, hàng mi dài chớp chớp, không cảm lòng được, anh bỗng nhiên cúi đầu, hôn lên mắt cô.

Tần Thư chỉ theo bản năng rút về phía sau, biên độ không lớn, ngón tay cô tóm chặt lấy tay áo anh, bắt động.

Vốn dĩ cô đồng ý đến nhà anh thì ở một mức độ nhất định nào đó đã ngầm đồng ý một chút hành vi thân mật của anh rồi.

Anh chắc chắn sẽ không làm mấy hành vi thân mật hơn, vì người lớn hai nhà đều biết buổi tối bọn họ đón lễ Giáng Sinh ở đâu, anh vẫn còn là một người đàn ông có chừng mực đấy.

Nụ hôn của Hàn Phái nhẹ nhàng nóng bỏng. Anh hôn từ đôi mắt cô đến chóp mũi, anh hôn rồi lại hôn.

Tần Thư nhắm mắt phối hợp với anh, anh bắt đầu hôn khoe môi cô, cô tóm chặt lấy cánh tay anh.

Trên tay Hàn Phái còn dính bọt nước rửa bát, vôi nước vẫn đang chảy, phòng bếp yên tĩnh đến nỗi có thể nghe thấy tiếng tim đập của chính mình.

Cuối cùng Hàn Phái hôn vào môi cô, rồi sau đó nhẹ nhàng mút môi trên, nụ hôn mang theo nhiệt độ cơ thể của hai người.

Bạn đang đọc truyện *Mê Muội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Hàn Phái biết nếu tiếp tục hôn thì sẽ không thể dừng lại được, anh dừng lại đúng lúc, cụng trán vào trán cô, “Thay quần áo, đi chạy bộ thôi.”

Tần Thư vốn còn muốn cắn môi, trêu chọc lại anh, kết quả anh đã dừng lại trước.

Vẫn nên rút rè một chút vậy, về sau còn nhiều cơ hội để trêu đùa anh.

Từ từ ổn định lại hơi thở, cô gạt đầu, rời khỏi phòng bếp đi thay quần áo.

Hàn Phái ngo ngoàng vài giây, sau đó ánh mắt nhìn chằm chằm bóng dáng cô, đến tận khi cô cầm quần áo đi lên phòng thay đồ ở trên lầu, anh mới rời mắt tiếp tục rửa bát.

Anh vẫn luôn cho rằng mình vẫn còn có thể kiềm chế được, dù có phụ nữ ngồi trong lòng cũng không loạn, nhưng vừa rồi nếu không phải tay anh còn dính bột sà phòng, nếu anh ôm lấy cô, có thể hôm nay bọn họ thật sự không cần đi chạy bộ nữa.

Trong phút chốc anh hôn cô, lúc đó anh thật sự rất muốn cô.

Cảm giác muốn chiếm hữu ấy đến từ tận đáy lòng, ngăn không được.

Nửa tiếng sau, hai người mặc xong quần áo, chỉ mang theo điện thoại, xuống lầu.

Ra đến công chung cư, Hàn Phái cầm tay Tần Thu, hai người thỉnh thoảng nói chuyện vài câu, tâm trạng Tần Thu khá tốt, trong đầu cô lúc này toàn là anh.

Hàn Phái xoa bóp tay cô: “Chú ý đường đi.” Cô cứ đi vòng vòng xung quanh, anh bị cô làm cho choáng váng luôn.

Nhưng Tần Thu nào có chịu nghe lời đường sự, anh nói đông, cô hướng về tây.

Ra khỏi tiểu khu khá xa, Tần Thu mới phát hiện không đúng hướng, con đường này không phải đi đến đại học Z, “Chúng ta không đến sân tập chạy sao?” Cô hỏi Hàn Phái.

Hàn Phái: “Có đi, đổi sang sân tập của một trường cao đẳng.”

Tần Thu hơi giật mình, bỗng nhiên hiểu ra, chắc là vì Thu Lam đến sân tập đại học Z chạy bộ, anh liền tránh đi.

Chỉ là một ngày lạnh thế này, lại là Giáng Sinh, chẳng phải đến cả bóng người Thu Lam cũng không nhìn thấy được sao?

Trong chốc lát, cô cảm thấy chua xót cho Thu Lam, vì những người con gái biết rõ không có kết quả nhưng vẫn chấp mê bất hồi, cũng vì bản thân mình từng như vậy.

Thu Lam đợi khoảng gần một tiếng rồi, tối nay không phải là không có ai hẹn cô ta, mà là cô ta đã từ chối hết rồi.

Ăn cơm với một người đàn ông mình không thích cũng không có ý nghĩa gì cả, cô ta cũng không thích cho người khác hy vọng.

Sau khi tan làm, Thu Lam ăn một bữa đơn giản, không biết làm gì, liền lái xe đến đại học Z.

Đã 9:30, Hàn Phái hẳn phải đến rồi, nhưng vẫn không thấy bóng dáng đâu.

Cô ta hiểu anh khá rõ, dù bất cứ lúc nào cũng sẽ không vì công việc và phụ nữ, chậm trễ thời gian rèn luyện, với anh mà nói thân thể là tất cả tiền vốn.

Thu Lam dựa vào ghế, nhìn chăm chăm ra ngoài không chớp mắt, sợ bỏ lỡ bóng dáng Hàn Phái. Trên sân tập, bóng người thưa thớt, có người tới, có người đi.

Khi đang thất thần, điện thoại reo.

Là bạn tốt Doãn Nhất Kiều gọi tới, “Đang làm gì đấy?”

Thu Lam cười: “Đợi người trong lòng của tôi.” Việc cô ta thích Hàn Phái, chỉ có Doãn Nhất Kiều biết, chuyện bị Hàn Phái từ chối ở quán bar, cô ta cũng không giữ trong lòng mà nói hết với Doãn Nhất Kiều, bởi vì Doãn Nhất Kiều sẽ không chê cười cô ta.

Doãn Nhất Kiều không nhịn được, trêu chọc: “Cậu đã nhìn thùng cửa kính xe chưa?”

Thu Lam: “Quý tha mà bắt cậu đi!” Cô ta gọi điện thoại cũng không quên nhìn sân tập.

Thanh âm của Doãn Nhất Kiều truyền đến: “Không phải là cậu lại đến sân tập chặn Hàn Phái đấy chứ?”

Thu Lam: “Không thì biết làm thế nào?”

Không tình cờ gặp anh như thế này, cô ta biết đi đâu mà tìm.

Ban ngày anh bận rộn với công việc, con người anh ghét nhất là người khác công tư lẫn lộn, cũng đặc biệt phiền chán kiểu phụ nữ lấy lý do công việc mà tiếp cận anh.

Thu Lam thở dài: “Hình như ngoài thời gian chạy bộ và ngủ ra, anh ấy lúc nào cũng làm việc.”

Doãn Nhất Kiều cười: “Vậy đợi lúc anh ta ngủ thì đến tìm đi, vừa lúc cùng nhau nghỉ ngơi.” Nói xong cười ha ha.

Thu Lam: “Cậu cút qua một bên đi!” Dừng lại: “Thật ra tớ đúng là muốn cùng anh ấy tâm sự việc đời ở trên giường, nhưng không có cơ hội.”

Doãn Nhất Kiều: “Bây giờ cậu phải hẹn anh ta, cậu không hẹn, còn đợi anh ta chủ động đến tìm cậu hả? Lần trước, không phải cậu nói với tớ là anh ta với người trong nhà giới thiệu còn chưa chính thức ở bên nhau sao, người đàn ông như Hàn Phái, nếu anh ta thật sự quan tâm đến một người phụ nữ thì sẽ đợi chờ hả? Dù anh ta nguyện ý đợi, đối phương cũng chưa chắc muốn đợi, cho nên, em gái à, nhanh chân lên đi.”

Thu Lam xoa bóp ấn đường, cô ta không trực tiếp hẹn gặp anh, chính là sợ Hàn Phái giáp mặt từ chối cô ta, nếu như vậy thì cô ta chắc chắn sẽ sụp đổ mất, sau đó có lẽ đến hợp tác cũng khó nữa.

Cô ta cũng kiêu ngạo, dù không phải khuynh quốc khuynh thành, nhưng tốt xấu gì cũng được coi là mỹ nữ.

Vội vàng theo đuổi một người đàn ông như vậy, theo đuổi được thì tốt, ngộ nhờ...

Việc này sẽ tạo ra bóng ma cả đời với cô ta.

“Alô?” Doãn Nhất Kiều không nghe thấy tiếng gì, gọi cô ta một tiếng.

Thu Lam: “Vẫn còn sống.”

Doãn Nhất Kiều: “Tớ nói câu này có thể sẽ đả kích cậu, nói không chừng tới nay, Hàn Phái đang dính lấy cái cô xem mắt ấy của anh ta, đầu năm nay sợ nhất là trai đơn gái chiếc ở chung trong một không gian ái muội đấy, cứ ở chung thế nào cũng xảy ra chuyện, cậu hiểu chưa?”

Thu Lam bực bội, chuyển đề tài: “Cậu không đón lễ Giáng sinh với chồng cậu lại nhàn rồi đến mức đi đả kích tớ hả?”

Doãn Nhất Kiều cười: “Đã hẹn xong rồi, vừa ăn xong hần liền quay lại công ty, nói có khách hàng tìm hần bàn công việc, tớ đành phải thả hần đi.”

Phản ứng đầu tiên của Thu Lam chính là: “Khách hàng nam hay nữ?”

Doãn Nhất Kiều trêu cô ta: “Nữ.”

Thu Lam: “...Cậu rộng lượng thật đấy!”

Doãn Nhất Kiều: “Không rộng lượng thì biết làm thế nào? Đàn ông mà muốn ăn vụng thì ngăn cũng không được, nếu ngày nào đó hần thất sự dám tìm người phụ nữ khác, tớ sẽ có biện pháp khiến hần hối hận đến xanh ruột. Lễ tết tốt nhất là không nên đề cập đến mấy đề tài mất hứng này, cậu đoán xem tớ vừa gặp ai ở nhà hàng?”

Thu Lam nghĩ: “Chồng trước của cậu?”

Doãn Nhất đã đến bãi đỗ xe, không vội rời đi, dựa vào cạnh xe cho tỉnh rượu: “Đúng vậy, ngày nào đi làm cũng thấy, vất vả lắm tan làm mới có thời gian riêng tư mà vẫn gặp phải.”

Chợt yên lặng, “Tớ nhìn thấy anh ta đang ăn com với một người phụ nữ, chắc là xem mắt.”

Thu Lam kinh ngạc không thôi: “Hạ Cánh Nam đang xem mắt?”

Doãn Nhất Kiều: “Chắc là vậy.”

Dù sao đáng về người phụ nữ kia không giống khách hàng, khách hàng sẽ không hẹn dùng bữa ở một nhà hàng tình nhân thế này, huống hồ hôm nay còn là lễ Giáng Sinh.

Trước kia, cô ta và Hạ Cánh Nam là đối thủ cạnh tranh, từ khi ly hôn Hạ Cánh Nam, hai người không có nhiều cơ hội gặp mặt, chỉ vào những buổi đầu đầu mới nhìn thấy nhau.

Trên đời này, ngoài tình địch gặp mặt đỏ mặt ra thì đối thủ cạnh tranh cũng vậy.

Cô ta và Hạ Cánh Nam chưa bao giờ nhường nhịn đối phương, kể cả lúc chưa ly hôn, chỉ quan tâm đến lợi ích của bản thân.

Không ngờ Hạ Cánh Nam lại đến Hải Nạp làm việc, cô ta với hần trở thành đồng nghiệp, chẳng qua hần là sếp của cô ta, thật khó chịu.

Thu Lam cười, “Duyên phận của hai người các cậu đúng là nghiệt ngã.” Cô ta quan tâm nói: “Đúng rồi, khoảng thời gian này cậu ở chung với hần thế nào?”

Doãn Nhất Kiều: “Thì vẫn vậy, còn có thể thế nào nữa, cậu cũng không phải không hiểu hần ta, công việc từ trước đến nay luôn xử theo phép công, hôm trước có một cái báo cáo bị hần trực tiếp bắt về viết lại, là lật ngược vấn đề rồi viết lại!”

Thu Lam vui sướng khi người khác gặp họa: “Đáng đời cậu!” Lại trêu cô ta: “Cậu nói có phải Hạ Cánh Nam chưa dứt tình với cậu không? Cố ý làm khó để thu hút sự chú ý của cậu.”

Doãn Nhất Kiều tự giễu: “Có cái quỷ ấy.” Cô ta nói: Nếu hiện tại tớ 20 tuổi, có thể tớ sẽ tự mình đa tình cho rằng hần còn yêu tớ.”

Chỉ là đến cái tuổi này rồi, một người đàn ông yêu hay không yêu mình, cô ta vẫn có thể cảm nhận được.

Hạ Cảnh Nam đối xử với cô ta nhất định là không giống bình thường, nhưng chắc chắn không phải tình yêu.

Thu Lam: “Tớ còn tưởng cậu nhìn thấy anh ta xem mắt với một người phụ nữ khác thì chua xót trong lòng.”

Doãn Nhất Kiều: “Không đến mức đau xót, chỉ là cảm thấy hẫng rất đáng thương, tớ đang nói trên phương diện tình cảm ấy, đàn ông quá bình tĩnh lý trí đôi khi lại quá cô độc.”

Bên ngoài rất lạnh, Doãn Nhất Kiều bị đông lạnh đến mức không chịu nổi, mở cửa ngồi vào xe, Hạ Cảnh Nam cùng người phụ nữ kia đi ra, hai người vừa đi vừa nói, nhìn khá ấn ý, Hạ Cảnh Nam thỉnh thoảng bật cười.

Người phụ nữ kia còn hơn vậy, nụ cười trên môi chưa bao giờ tắt.

Thanh âm Thu Lam truyền đến: “Muống hưởng thụ cảm giác thành tựu mà công việc mang đến tất nhiên sẽ phải trả giá một số thứ, sao có thể chuyện tốt gì cũng đều do một người đàn ông chiếm hết, ông trời cho hần nhan sắc lại cho hần năng lực, cũng đã là thiên vị hần lắm rồi.”

Doãn Nhất Kiều dời mắt, tiếp tục trò chuyện với Thu Lam: “Cũng đúng, hần đã có nhiều hơn so với những người đàn ông khác rồi.” Hai người chuyển đề tài nói tới chuyện chính: “Tớ gọi điện thoại cho cậu là muốn cậu tham mưu cho tớ một chút, có chuyện này không biết rốt cuộc là tớ có nên làm hay không.”

Thu Lam cười, chế nhạo: “Không phải cậu vẫn luôn coi thường EQ của tớ sao? Còn dám tìm tớ bàn chuyện đại sự hả?”

Doãn Nhất Kiều: “Ba anh thợ da vượt xa Gia Cát Lượng.” (trí tuệ tập thể bao giờ cũng sáng suốt hơn cá nhân, dù cá nhân đó tài giỏi đến mấy.

Thu Lam: “...Có tin tớ kéo cậu vào danh sách đen không?”

Doãn Nhất Kiều: “Được rồi, không đùa nữa, nói chuyện chính đây.”

Thu Lam: “Ồ, cậu nói đi.”

Doãn Nhất Kiều: “Tớ và Triệu Mạn Dịch vẫn luôn không hợp nhau, điều này chắc cậu cũng biết, tớ sẽ không nói nhiều nữa.” Cô ta Triệu Mạn Dịch phụ trách hai hạng mục khác nhau, nhưng lúc nào cũng tranh chấp.

Từ tài nguyên đến nhân viên.

Thu Lam hỏi: “Thì sao?” Cười nói: “Cậu muốn hỏi tớ, nếu cậu và Triệu Mạn Dịch đánh nhau thì Hạ Cảnh Nam sẽ bên ai à?”

Doãn Nhất Kiều: “Tớ LOW như vậy hả?” Rồi tiếp tục nói kỹ càng tỉ mỉ với Thu Lam: “Là thế này, vừa mới có một chuyên viên phân tích đến công ty, trước kia làm ở tổng bộ, cộng tác với ông chủ của chúng tớ hoàn thành hạng mục, năng lực thì khỏi phải nói, tớ đến tham dự cuộc họp ở tổng bộ có gặp qua cô ấy một lần, xinh đẹp lại thông minh, đương nhiên là tính tình cũng rất kiêu ngạo, còn rất mạnh mẽ, tuy rằng làm công việc của chuyên viên phân tích vất vả nhất, nhưng năng lực nghiệp vụ của cô ấy rất tinh vi, không kém tớ chút nào.”

Thu Lam tò mò: “Không kém cậu? Lại còn là chuyên viên phân tích?” Ở ngân hàng đầu tư, người vất vả nhất, làm việc nhiều nhất, lấy tiền ít nhất có lẽ chính là chuyên viên phân tích.

Doãn Nhất Kiều: “Nhà cô ấy có tiền, đến đây cũng không phải vì tiền lương, có lẽ để rèn luyện bản thân, mở mang tầm mắt, cho nên chẳng quan tâm đến chức vụ, chủ yếu là muốn tiếp xúc với nhiều hạng mục lớn phức tạp.”

Thu Lam gật đầu, cũng khó trách.

Cô ta cười hỏi Doãn Nhất Kiều: “Cậu sợ người đẹp chuyên viên phân tích giành sự nổi bật của cậu hả? Sợ cô ấy sẽ hấp dẫn Hạ Cảnh Nam sao?”

Doãn Nhất Kiều bất đắc dĩ xoa ấn đường: “Mẹ nó, trong đầu cậu dùng cả ngày chỉ nghĩ đến mấy chuyện lung tung được không hả?”

Thu Lam: “... Vậy cậu nói nhiều lời vô nghĩa thế làm gì, nói trọng điểm đi.”

Doãn Nhất Kiều: “Trọng điểm chính là, tớ thích những người phụ nữ xinh đẹp gọi cảm mạnh mẽ lại có năng lực, tớ đang có một hạng mục IPO (Initial Public Offering – lần đầu tiên doanh nghiệp phát hành cổ phiếu ra công chúng, hay còn gọi là lên sàn chứng khoán), tớ muốn chuyên viên phân tích này tham gia đội của tớ, nhưng Hạ Cảnh Nam lại phản cô ấy cho hạng mục của Triệu Mạn Dịch, thế nên...”

Thu Lam tiếp lời: “Cho nên,

cậu muốn nói với Hạ Cảnh Nam rằng cậu muốn người đẹp tham gia đội của cậu, nhưng cậu lại sợ Hạ Cảnh Nam không đáp ứng, cậu sợ mất mặt có phải không?”

Doãn Nhất Kiều ‘Ồ’ một tiếng, thanh âm rất nhỏ.

Thu Lam: “Mượn câu nói trước kia cậu luôn nói với tớ tặng lại cho cậu, ‘Da mặt dày hơn một tắc thì ăn nhiều hơn một miếng thịt’, bây giờ chúng ta cùng nỗ lực thực hiện câu nói này nhé.”

Doãn Nhất Kiêu: “...” Suýt nữa thì bị sặc chết: “Cút, đi mà nhìn nam thần của cậu đi!”

Thu Lam ném điện thoại lên ghế phụ, nhìn chăm chăm sân tập, đêm nay là đêm Giáng Sinh, trên sân tập chỉ có hai ba người chạy bộ.

Hàn Phái vẫn chưa tới.

Hàn Phái còn đang cùng Tần Thu trên đường đến một ngôi trường khác, tối nay gió đông bắc thổi còn lạnh hơn mấy hôm trước, gió thổi rừng mình, Tần Thu cảm thấy mắt cá chân giống như bị vô số con giao nhỏ cắn vào, lạnh phát đau.

Cô dậm chân cho bớt lạnh, vẫn không có một chút tác dụng nào.

Tần Thu không khỏi liếc mắt nhìn chiếc áo gió trên người Hàn Phái, nếu có thể để cô buộc quanh hông chắn chút gió thì tốt, nhưng bên trong anh chỉ mặc quần áo thể thao, cởi ra cũng sẽ bị đông lạnh mất nửa cái mạng.

“Nhìn gì vậy?” Hàn Phái nghiêng mặt qua, anh biết rồi còn cố hỏi.

Tần Thu đành phải ăn ngay nói thật: “Lạnh.”

Hàn Phái dừng lại: “Chân lạnh à?”

Tần Thu gật đầu, thật ra chỗ nào cũng lạnh, nhưng chân là lạnh nhất, không có vật cản, mắt cá chân lộ hết ra ngoài.

Hàn Phái nói: “Ai bảo em không mang tất.”

Tần Thu tiếp lời anh: “Có phải anh muốn nói đáng đời em không?”

Hàn Phái cười: “Cũng tự biết mình đấy.”

Tần Thu: “...” Có thể là chà đạp người khác thành quen rồi, thế nên bây giờ không hề nghĩ ngợi gì liền cho Hàn Phái một chân.

Hàn Phái bất đắc dĩ cười: “Chính mình không mang tất còn trách người khác hả?” Anh nhìn về phía trước, cách đó không xa có một chiếc ghế dài, giương cằm nói: “Đến bên kia ngồi đi.”

Tần Thu: “Ngồi cũng lạnh.” Bây giờ cô thật sự rất hối hận, nhưng không thể mới lâm trận đã lùi bước, là cô một hai đôi đi chạy bộ với anh.

Hàn Phái không lên tiếng, kéo cô bước nhanh, tới trước ghế dài, “Ngồi xuống.”

Tần Thu ngồi xuống, “Anh muốn chắn gió cho em à?” Vậy thì chốc nữa đứng lên vẫn sẽ lạnh.

Hàn Phái ngồi xổm xuống, cầm mắt cá chân của cô, lạnh như băng vậy, anh cởi giày cô ra, kéo áo thể thao của mình lên, trực tiếp đặt chân cô vào trong áo anh.

Cả người Tần Thu khẽ run, hai chân trực tiếp chạm vào cái bụng ấm áp của anh.

Dòng nước ấm từ lòng bàn chân lan tràn ra toàn thân.

Tần Thu sợ anh lạnh, theo bản năng muốn lùi chân về sau, bị Hàn Phái giữ chặt lại, “Đừng nhúc nhích.”

Cô nhìn vào mắt anh: “Như thế thì anh sẽ lạnh đấy.”

Hàn Phái nhìn cô: “Anh không sao.”

Sao có thể không sao được, lúc vừa tiếp xúc, lạnh đến mức khiến anh không khỏi rừng mình một cái.

Trong bóng tối, hai người vừa mở miệng thì đã phun ra một đám hơi trắng, sau đó không ai nói câu gì nữa, cô ngồi, anh ngồi xổm, hai người cứ như vậy mà nhìn nhau, ánh mắt sâu thẳm đủ để nhìn rõ đáy lòng của đối phương.

Có một thứ tình cảm cứ thế yên lặng hình thành trong khoảnh khắc này.

Sau đó cảm thấy, này đây.

Qua vài giây, Tần Thu thật sự bất khoan, đề nghị: “Che như thế cũng vô dụng, chốc nữa đứng lên vẫn lạnh, chúng ta chạy bộ đi, chạy thì sẽ không lạnh nữa.”

Đây là lần đầu tiên cô đau lòng cho một người.

Hàn Phái vẫn không nhúc nhích: “Ừ ảm rồi mang tất cho em.”

Một tay anh nâng hai chân cô, một tay thò vào trong túi áo gió, bên trong có tất anh mua cho cô, chính là cái loại tất Hàn Sầm nói rất thời thượng, có thể đi ở ngoài.

Anh không thể nhìn mất cá chân cô lộ ra bên ngoài được, từ lần đầu tiên gặp mặt anh đã có ý nghĩ như vậy.

Nhìn thấy anh lấy tất ra, là một đôi tất nữ sọc đen trắng đan xen.

Tần Thư hơi giật mình: “Anh có tất?”

“Ừ.” Hàn Phái thay đổi tư thế nửa ngồi xổm, gác hai chân cô lên bắp đùi mình, bắt đầu bóc túi đựng tất.

Tần Thư kinh ngạc nhìn anh, ngoài ông nội ra, Hàn Phái là người đàn ông thứ hai cô gặp mang theo tất trong người, cô tò mò: “Anh vẫn luôn mang tất theo à?”

Hàn Phái: “Là quà Giáng Sinh cho em.”

Tần Thư: “... Vậy sao anh không đưa cho em sớm hơn, vừa rồi em mang tất vào thì có phải tốt rồi không.” Chân lạnh như băng vậy mà trực tiếp bóc trong lòng anh, cô nghĩ mà thấy lạnh thay anh.

Hàn Phái ngược mắt liếc cô một cái: “Không khiến em lạnh đến không chịu đựng nổi, em sẽ nguyện ý mang hả?”

Tần Thư: “...”

Bạn đang đọc truyện *Mê Muội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Hàn Phái mang tất vào cho cô, anh nhét ống quần vào trong bít tất.

Tần Thư tuy không mang tất, cũng biết loại tất này chuyên dùng để mang ra ngoài (vẫn không hiểu cái loại tất này là gì:D), rất đắt, cô nhìn anh: “Anh còn có thời gian xem tạp chí thời trang à?”

Hàn Phái: “Em họ anh đề cử đấy.”

Tần Thư gật đầu, sẵn tiện hỏi: “Em họ anh tầm tuổi em à?”

Hàn Phái: “Nhỏ hơn em một tuổi, học luật.”

Tần Thư cười nhẹ nói: “Cũng coi như là nửa cùng ngành.”

Hàn Phái bắt đầu mang một chiếc tất khác, liếc nhìn cô một cái: “Em học luật hả?”

Tần Thư: “Không phải, môn học tự chọn là pháp luật, em đã thông qua kì thi tư pháp rồi.”

Hàn Phái hơi kinh ngạc: “Anh còn cho rằng em học tốt khoa tự nhiên, khoa văn chỉ bình thường thôi.” Mang tất xong, lại đi giày vào cho cô, “Đi thôi.” Anh đứng lên kéo cô dậy.

Tần Thư rất tự giác nhét tay mình vào túi áo gió của anh, tiếp tục đề tài vừa rồi: “Cũng là bị bắt buộc đấy, ai muốn học đâu, nhưng cần rằng cũng kiên trì vượt qua được.”

Cô nói: “Em là chuyên gia thi cử đấy, CFA(the Chartered Financial Analyst – bằng phân tích đầu tư tài chính.), FRM (Financial Risk Manager – chứng chỉ quản trị rủi ro tài chính), em có hai chứng chỉ này rồi.

Nói xong, khoe khoang như rồng mây: “Khen em đi.”

Hàn Phái cười, ôm cô vào trong lòng, cúi đầu hôn vào mắt cô, “Rất lợi hại.”

Tần Thư ôm eo anh, giờ khắc này, bình thường nhưng rất ấm áp.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, đi rất chậm.

Tần Thư nắm lấy tay anh, chốc chốc lại đi lùi về sau.

Hàn Phái: “Lúc đó đi làm trước hai năm rồi lại đi học, chính là để chuẩn bị thi chứng chỉ hả?”

Tần Thư gật đầu: “Vâng, có loại chứng chỉ yêu cầu phải có kinh nghiệm làm việc mới thi được, anh em nói đi làm trước hai năm cũng rất tốt, có thể trợ giúp cho việc học tập và nghiên cứu.”

Đã thân mật với Hàn Phái rồi, cô tự nguyện nói với anh một số việc tư của mình, “Vốn dĩ em không muốn tiếp tục học thạc sĩ đâu, là anh em, anh ấy nói bằng cấp là thứ yếu, mờ mang tâm mắt và rèn luyện bản thân mới là quan trọng nhất, con gái chỉ có tự mình trở nên ưu tú mới có thể gặp được một nửa ưu tú hơn của mình.”

Anh họ còn nói, dù là đỉnh kim tự tháp cũng có phân tầng.

Nếu đỉnh kim tự tháp có chín tầng, nếu cô ở tầng thứ nhất thì không thể với đến người ở tầng thứ tám thứ chín được, nếu cô đứng ở tầng thứ bảy, vậy cô sẽ với đến được người ở tầng thứ chín, sánh vai cùng người ấy ngắm nhìn phong cảnh ở nơi cao nhất.

Hàn Phái vẫn lẳng lặng nghe, Tần Thư cười nói: “Anh xem, bây giờ em đứng ở tầng thứ bảy, em duỗi tay liền bắt được người đàn ông đứng ở tầng thứ chín là anh.” Nói xong còn duỗi tay bắt lấy cánh tay anh.

Hàn Phái cười, xoa mái tóc dài của cô, “Thi rất mệt đúng không?”

Tần Thư gật đầu: “Mệt gần chết luôn, mấy năm ấy, sách vở chính là bạn trai em, ngày nào cũng phải nhìn nó.”

Cô hồi tưởng lại đoạn thời gian thi cử ấy, nói đến thi FRM: “Lúc đó vừa xem sách vừa nắng anh em, có lần gặp phải đề bài làm không ra bị tức đến phát khóc, khóc xong vẫn phải tiếp tục làm.”

Những ngày tháng chịu khổ cuối cùng cũng qua.

Tần Thư nghĩ đến việc ngày mai đi làm, “Sau khi đi làm, em không có nhiều thời gian để gặp anh rồi.” Phải tham gia vào một hạng mục ngay lập tức, sau đó lại phải làm một cuộc rà soát đặc biệt, một ngày làm việc mười lăm mười sáu tiếng đồng hồ là quá bình thường, anh cũng bận, bọn họ nào có thời gian trước hoa dưới trăng.

Hàn Phái: “Có thời gian hẹn hò.”

Tần Thư hơi kinh ngạc: “Anh không bận à?”

Hàn Phái: “Bận, nhưng vẫn phải bỏ thời gian rèn luyện mỗi ngày.” Anh nói: “Về sau, mỗi tối 10 giờ anh chờ em ở sân tập, cũng không nhất định phải 10 giờ, cứ căn cứ vào thời gian của em, nếu bận, cũng phải bỏ ra một tiếng ra ngoài đi dạo.”

Tần Thư: “...”

Trong lòng không muốn đến sân tập, nhưng lại làm dấu OK.

Chạy bộ xong, Hàn Phái đưa Tần Thư về, vẫn giống lần trước, đưa cô đến cửa nhà.

Trước khi cô mở cửa, Hàn Phái tiến lên nửa bước, ôm cô lên.

Tần Thư ôm cổ anh, cúi mắt nhìn xuống: “Đây là kiểu chúc ngủ ngon mới hả?”

Hàn Phái gật đầu: “Ôm em năm phút.”

Tần Thư nhìn vào mắt anh, hai người đối diện trong chốc lát, cô cúi đầu hôn lên môi anh, hôn rồi nhẹ nhàng cắn môi trên của anh.

Trên hành lang yên tĩnh, chỉ có tiếng hô hấp dây dưa, càng ngày càng nặng.

Hàn Phái ôm cô ba phút, cô liền trần trọc cọ xát môi anh ba phút, môi hai người chưa từng tách ra, cuối cùng anh chỉ ôm cô hơn ba phút, liền buông ra.

“Đã qua năm phút rồi hả?” Đôi tay Tần Thư còn móc trên cổ anh.

Hàn Phái khàn giọng nói: “Ừ, gần năm phút rồi.”

Không phải anh không muốn ôm, là thân thể anh có phản ứng, nếu tiếp tục ôm, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.

“Vào đi, ngày mai còn dậy sớm đi làm, ngủ ngon.” Anh lại hôn lên mắt cô một cái.

Trên đường, ô tô chạy như bay, chuyện đầu tiên Hàn Phái làm sau khi về đến chung cư là vào nhà tắm tắm rửa, nước lạnh phun ra từ vòi hoa sen, lúc

này mới dập tắt lửa trong người anh.

Tắm xong, Hàn Phái đến thư phòng tìm thuốc, lúc này mới nhớ ra, anh đã ném hết thuốc đi rồi.

Mặc áo tắm dài, đứng ngoài ban công hứng gió lạnh vài phút, trong lòng mới từ từ bình tĩnh trở lại.

Hàn Phái xuống phòng bếp dưới lầu rót nước, đèn màu trên cây thông Noel trong phòng khách vẫn còn nháy nháy, hộp quà chất đầy phòng khách, Tần Thư nói có thời gian cô muốn mang hết mấy cái hộp này về nhà.

52 đóa hoa hồng trên đàn piano, Tần Thư cầm một bông về, còn nói chưa lại để sau này cầm từng bông từng bông về một, bắt anh tìm bình hoa cắm vào, còn nói sẽ tính sổ nếu anh chăm sóc không tốt.

Cho tới giờ, anh vẫn nhớ rõ bộ dáng vô lý khi cô nói mấy lời này.

Nhìn chằm chằm đàn piano suy nghĩ vài giây, Hàn Phái xoay người lên lầu, cầm một quyển sách mình thích nhất ở trên kệ rồi quay lại phòng khách.

Đặt quyển sách lên đàn, chọn góc độ, chụp lại hình ảnh hoa hồng, đàn piano và quyển sách kia.

Hôm sau.

Tần Thư rời giường lúc 6 giờ, đến dưới lầu Hải Nạp cũng mới 7 giờ, công ty đã lục tục có người đến.

Ở bãi đỗ xe, cô gặp người quen.

“Kỳ Kỳ.” Xe của Triệu Mạn Dịch mới queo vào, bộp còi.

Mấy năm không nhìn thấy, cô liếc mắt một cái đã nhận ra Tần Thư.

Hạ cửa sổ xe xuống, Tần Thư nhìn chằm chằm trong xe mấy giây, trố mắt một lát.

“Không quen chị à?” Triệu Mạn Dịch chậm rãi dừng xe, cười nói.

Tần Thư từ kinh ngạc đến kinh hi: “Chị Mạn Dịch, chị...”

Triệu Mạn Dịch gật đầu: “Đúng vậy, chị cũng làm ở Hải Nạp.” Cô còn muốn nói vài câu, kết quả đằng sau lại truyền đến tiếng còi xe, xe cô đậu đúng ở cửa vào.

“Chị đi đỗ xe trước, chốc nữa chúng ta nói chuyện nhé.” Triệu Mạn Dịch cười với cô.

Ô tô lái qua, lúc này Tần Thư mới nhìn đến chiếc xe phía sau, nụ cười nhạt dần.

Hạ Cánh Nam chủ động chào hỏi cô: “Chào buổi sáng.”

“Chào thầy Hạ.” Tần Thư khách khí xa cách hơi cúi đầu.

Tần Thư chờ Triệu Mạn Dịch đi cùng nhau, Hạ Cánh Nam cũng đỗ xe rồi đi tới, anh ta mặc chiếc áo sơ mi màu trắng, áo khoác màu đen vắt trên tay, tay kia cầm quyển sổ, và một túi tài liệu.

Lúc Tần Thư lơ đãng nhìn về phía kia, tầm mắt Hạ Cánh Nam cũng đúng lúc nhìn lại.

Tần Thư đối diện với anh ta không đến một giây, tầm mắt hai người ngay lập tức tách ra.

Ba người cùng đi vào tòa nhà, “Hai người biết nhau từ trước rồi à?” Hạ Cánh Nam hỏi Triệu Mạn Dịch.

Triệu Mạn Dịch: “Vâng, đã nhiều năm không gặp rồi.”

Sau đó là vài giây yên tĩnh, không ai nói chuyện.

Hạ Cánh Nam lại nghiêng mặt nói với Tần Thư: “Không ngờ em thi qua kỳ thi FRM rồi.” Tối qua sau khi xem mắt xong, anh ta về nhà sớm, cho bản thân một buổi tối nghỉ ngơi, không xem giấy tờ gì cả.

Mở hòm thư, tìm sơ yếu lý lịch của Tần Thư mà ông chủ gửi cho anh ta lúc trước, Hạ Cánh Nam chăm chú nhìn một lần, không ngờ mấy năm qua, cô thi nhiều chứng chỉ như thế.

Trước đây, anh ta đã từng vô ý bảo cô không phải là loại người dành cho thi cử.

Vì câu nói này, mấy lần hai người gặp nhau ở trường học, cô cũng không thêm đề ý đến anh ta.

Tần Thư nhàn nhạt nói một câu: “Vâng, không có gì là không thể cả.”

Hạ Cánh Nam liếc mắt nhìn cô một cái, không nói câu nào.

Triệu Mạn Định cảm thấy giữa hai người họ không giống như lần đầu gặp mặt, “Hạ tổng, ngài cũng biết Tần Thư à?”

Hạ Cánh Nam cười: “Ừ, trước kia là học sinh của tôi.”

Triệu Mạn Định giật mình, nhưng chỉ nói hai chữ: “Khó trách.”

Tới đại sảnh, Triệu Mạn Định và Tần Thư đi cùng Hạ Cánh Nam, đi vào thang máy chuyên dụng, cửa thang máy chậm rãi khép lại, ngoài cửa truyền đến tiếng gọi: “Này, đợi một chút, cảm ơn.”

Mấy người cùng lúc nhìn qua, một người phụ nữ trang điểm tinh xảo bước nhanh tới.

Tần Thư nhìn cô ta vài lần, mặc đồng phục của Hải Nạp, không được coi là đại mỹ nữ, nhưng khí chất rất tốt, trông rất mạnh mẽ.

Triệu Mạn Định và Doãn Nhất Kiều tuy không hợp nhau, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra bình thường, đặc biệt là còn ở trước mặt Hạ Cánh Nam, hai người gật đầu mỉm cười với nhau coi như chào hỏi.

Không đợi Hạ Cánh Nam giới thiệu, Doãn Nhất Kiều đã duỗi tay ra trước, cười nói với Tần Thư: “Chào em, chắc em là Tần Thư đúng không? Chị là Doãn Nhất Kiều, người phụ trách tổ sáu.”

Tần Thư hơi ngớ ra, cũng không biểu hiện trên mặt, mỉm cười: “Chào Doãn tổng ạ, sau này mong chị giúp đỡ.”

Hạ Cánh Nam liếc mắt nhìn Doãn Nhất Kiều, anh ta quá hiểu cô, cô ta từ trước đến nay luôn đề cao bản thân, có thể khiến cô ta chủ động chào hỏi, trừ khách hàng lớn của công ty ra, thì chính là người mà cô ta coi trọng.

Nhưng anh ta không nghĩ đến việc để Tần Thư làm cấp dưới của Doãn Nhất Kiều.

Đề tài nói chuyện của Doãn Nhất Kiều quá nhiều, chuyển từ chuyện công việc đến trang phục trên người Tần Thư, “Đúng là màu sắc chọn người, chị nhìn người mẫu mặc bộ này trên tạp chí, vẫn luôn muốn mua, nhưng da chị tối màu, sợ không mặc được.”

Triệu Mạn Định cũng nói: “Một cái áo len đơn giản khoác lên người em cũng có một cảm giác khác.”

Tần Thư cười: “Các chị khen làm em xấu hổ quá.”

Màu sắc bộ đồ hôm nay cô mặc giống màu cái váy tối hôm qua, màu hồng thạch anh. Đều do bà nội mua cho cô.

Tuy bà nội đã hơn 70 tuổi nhưng lại là khách quen của tuần lễ thời trang, thích bộ nào liền mua cho cô bộ ấy, không mua được thì đặt may riêng.

Tần Thư đứng bên cạnh Hạ Cánh Nam, Hạ Cánh Nam cũng không có chuyên môn để nhìn xem cô mặc trang phục gì, vừa rồi dưới lầu cũng không để ý nhìn, anh ta khá tò mò rốt cuộc là trang phục thế nào mà có thể làm Triệu Mạn Định và Doãn Nhất Kiều nói không hết chuyện.

Thang máy chưa tới tầng 39, mấy người phụ nữ còn đang nói về thời trang.

Anh ta bắt đặc đi nhìn chăm chăm mấy con số trên thang máy, rốt cuộc cũng tới tầng của ngân hàng đầu tư Hải Nạp.

Hạ Cánh Nam ấn nút giữ, để các cô đi ra trước.

Anh ta đi phía sau, lúc này mới nhìn kỹ trang phục của Tần Thư.

Cô mặc một chiếc áo len màu hồng, đeo một cái ba lô màu đen, rất lớn, bên trong căng phồng, chắc là đựng một số đồ dùng làm việc.

Tay cầm áo khoác màu trắng, mặc một chiếc quần đen, một đôi giày da đế bằng màu đen, ăn mặc vẫn giống như trước kia.

Điểm bất đồng duy nhất chính là, thể mà cô lại mang tất.

Tất sọc đen trắng đan xen trông ra ngoài ống quần, kéo cao gần tới bụng chân.

Trong ấn tượng của anh ta, cô chưa bao giờ mang tất, dù là ngày mùa đông lạnh lẽo cũng như vậy.

Cô còn thích mặc quần chín phân, mất cá chân lộ hết ra ngoài.

Lần trước gặp cô ở tập đoàn Tần thị, cô cũng mặc thế này. Không ngờ hôm nay cô lại mang tất.

Hạ Cánh Nam bỗng nhiên nhớ tới: “Kỳ...” Anh ta gọi theo thói quen, tí nữa thì gọi nhũ danh của cô, liền sửa miệng: “Tần Thư.”

Tần Thư xoay người: “Dạ?”

Hạ Cánh Nam hỏi: “Em không có đồng phục công ty sao?”

Cô đã làm việc ở tổng bộ Hải Nạp hai năm, không lý nào lại không có.

Tần Thư: “Có ạ.”

Hạ Cánh Nam gật đầu, lại hỏi: “Vậy sao em không mặc?”

Câu nói này đến tai Tần Thư lại thành giọng điệu nghiêm khắc: “Tại sao em không mặc!”

Thật ra cô có mang theo đồng phục, để ở trong ba lô, chuẩn bị chốc nữa vào phòng thay đồ để thay. Ở Hải Nạp dù là tổng bộ hay là ngân hàng chi nhánh đều có phòng thay đồ riêng, cô biết vậy thế nên mới không mặc từ nhà.

Cô luôn bài xích chuyện mặc đồng phục, vì quá xấu.

Tần Thư nhìn Hạ Cánh Nam, giọng điệu nhạt nhẽo: “Em không biết sẽ đi làm sớm, chiều qua em đã giặt rồi, thời tiết không tốt nên chưa khô.”

Hạ Cánh Nam: “...”

Nhìn thấy Hạ Cánh Nam bị bơ, Doãn Nhất Kiều không nhịn được cười, nâng bước rời đi, cô ta quyết định, cô gái Tần Thư này, chắc chắn phải vào đội của cô ta.

Triệu Mạn Dịch và Doãn Nhất Kiều trở về văn phòng của mình, trên hành lang chỉ còn Hạ Cánh Nam cùng Tần Thư.

Hạ Cánh Nam bắt đầu nhìn cô: “Ở nhà không có máy giặt khô à?”

Tần Thư: “Hồng rồi ạ.”

Hạ Cánh Nam: “...”

Anh ta bị chọc tức đến bật cười, “Bớt thời gian đến phòng hành chính lấy đồng phục, về sau đi làm không được mặc đồ cá nhân.”

Tần Thư: “Em biết rồi ạ.” Dừng rồi lại hỏi: “Hạ tổng, còn việc gì không ạ?”

Hạ Cánh Nam: “Tạm thời không có gì cả, chốc nữa mở họp thì nói sau, tìm Triệu Mạn Dịch sắp xếp chỗ làm việc cho em đi.”

Tần Thư gật đầu, xoay người rời đi.

Hạ Cánh Nam nhìn bóng dáng cô, luôn có cảm giác không đứng ở chỗ nào đó. Anh ta vừa suy nghĩ vừa đi vào văn phòng của mình, trong chớp mắt lúc mở cửa, anh ta bừng tỉnh, lúc trước cô vẫn luôn gọi anh ta là thầy Hạ, vừa nãy cô gọi anh ta là Hạ tổng.

Tần Thư tìm Triệu Mạn Dịch, Triệu Mạn Dịch đã sắp xếp xong vị trí cho cô rồi. Cô ngồi gần một cậu trai trẻ tuổi tên là Hà Phi.

Hà Phi đang phải làm một bản báo cáo cho buổi họp sáng, tối qua anh ta chỉ lo hẹn hò với bạn gái, sáng nay đành phải tới công ty sớm để tăng ca.

Chào hỏi xong, Tần Thư bắt đầu sắp xếp đồ đạc của mình.

Hơn 5 giờ sáng, Hà Phi đã tới rồi, đến bây giờ cũng đã gần xong, anh ta liếc mắt nhìn bàn của Tần Thư, cô lấy ra từ trong ba lô một hộp dụng cụ.

Hà Phi sững sờ: “Tần Thư, cô mang dụng cụ gì vậy?” Lần đầu tiên anh ta thấy phụ nữ đi làm mà mang theo dụng cụ sửa chữa.

Tần Thư: “Một bộ dụng cụ sửa máy tính và máy in.” Máy thứ này là Bạc Nhất cho cô, sửa máy tính cũng là học với Bạc Nhất.

Hà Phi cười, nói với cô: “Việc này không cần chúng ta phải làm, nếu máy tính xảy ra vấn đề, có bộ phận tin tức chuyên phụ trách.”

Tần Thư: “Ngộ nhớ hôm nào tăng ca buổi tối, máy tính hay máy in hỏng thì làm thế nào?”

Hà Phi ngẩn ra, cũng đứng.

Anh ta hiểu kỳ hỏi: “Một nữ sinh như cô, còn biết sửa mấy cái này hả?”

Tần Thư cười: “Tôi còn biết sửa cả ô tô đó.”

Hà Phi cũng cười, cho rằng cô chỉ nói đùa.

Anh ta nhìn giờ: “Tôi đi ăn sáng, nói chuyện sau nhé.”

Tần Thư vẫy tay, tiếp tục sắp xếp lại đồ đạc.

Điện thoại rung, là Phương Mộ Hòa gửi tin nhắn tới: [Đi làm chưa?]

Tần Thư: [Rồi ạ, đang sắp xếp đồ đạc.]

Phương Mộ Hòa: [Rốt cuộc là làm thế nào mà em cura đồ được Hàn Phái vậy hả?]

Tần Thư: [...?? Ý gì?]

Phương Mộ Hòa: [Đến cái hình đại diện Wechat cũng thể hiện anh ta đang tỏ tình với em.]

Bạn đang đọc truyện *Mê Muội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Tần Thư nhanh chóng đăng nhập vào Wechat, tìm số của Hàn Phái, hình đại diện của anh đã đổi thành một cây đàn piano màu đen được phủ đầy hoa hồng, ở chỗ bắt mắt nhất là một quyển sách.

Đàn và sách. (Hán việt: Cầm, Thư) Là hài âm của tên cô.

(Chữ Cầm và Tần đọc giống nhau.)

Còn những bông hoa hồng đỏ là đại biểu cho tình yêu.

Nhấn vào số Wechat của anh, đến ảnh bìa anh cũng thay giống vậy.

Phương Mộ Hòa nhắn tin đến: [Trước đó em không biết gì à?]

Tần Thư: [Vâng, chắc là đổi tới qua.] Sau khi về nhà thì cô đi ngủ luôn, cũng không xem Wechat.

Phương Mộ Hòa: “Con à, nếu về sau con và anh ta thật sự ở bên nhau, ngộ nhờ ngày nào đó, mẹ cùng anh ta cạnh tranh trong kinh doanh, con phải làm sao mới tốt đây?:)"]

Tần Thư: “...”

Đúng là cô chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này.

Gia sử, có một ngày, Hàn Phái và Phương Mộ Hòa là đối thủ cạnh tranh, cô phải làm thế nào? Cô sẽ làm thế nào? Đây là một vấn đề nan giải.

Phương Mộ Hòa lại nhắn tin đến: [Đừng buồn lo vô cớ nữa, buổi tối anh đón em tan làm, em đã nói muốn mời anh ăn cơm, chưa quên chứ?]

Tần Thư: [Em quên thật rồi, vì chuyện gì nhỉ?]

Phương Mộ Hòa: [...Em qua đêm ở quán bar, anh không quấy rầy em và Hàn Phái.]

Tần Thư xoa đầu, gần đây cô rất hay quên, [Nhưng buổi tối em phải tham gia tiệc liên hoan của công ty.] Cô còn đang do dự có nên nói với anh rằng cô và Triệu Mạn Dịch đang ở cùng một tổ hay không?

Phương Mộ Hòa: [Vậy đến lúc đó liên lạc sau, nếu kết thúc sớm, anh đưa em đi ăn khuya.]

Các đồng nghiệp khác trong văn phòng lục tục tới, Tần Thư chào hỏi từng người một.

Thời gian mở họp nhanh chóng đến, là hội nghị liên quan đến hạng mục, Hạ Cảnh Nam cũng tham gia.

Tần Thư không ngờ là hạng mục của công ty AC, ngày mai, người của tổ dự án phải đến công ty AC thẩm tra, địa điểm văn phòng tại tổng bộ của tập

đoàn Vạn Hòa.

Điều này có nghĩa là bắt đầu từ ngày mai cô có thể nhìn thấy Hàn Phái mỗi ngày rồi.

Hội nghị vẫn đang diễn ra, Tần Thư vô thức viết viết vẽ vẽ trên sổ ghi chép.

Đột nhiên trong đầu lóe lên một linh cảm, khóe miệng cô cong cong.

Tiếp theo, Hạ Cánh Nam sắp xếp công việc, Tần Thư dừng suy nghĩ, tập trung tinh thần nghe sắp xếp của anh ta, nghiêm túc ghi chép.

Sau khi tan họp, Tần Thư gửi cho Bạc Nhất một tin nhắn: [Tớ muốn mua máy tính xách tay, bây giờ cậu lập tức đi mua giúp tớ đi, ngay lập tức! Ngay lập tức!]

Rồi lại gửi nhãn hiệu máy tính.

Bạc Nhất vừa mới tỉnh ngủ: [Đại tỷ à, không phải chị có máy tính rồi sao?]

Tần Thư: [Phòng, nhờ cái kia hỏng thì làm sao? Nhanh lên.]

Bạc Nhất: [Không phải cậu vẫn dùng máy tính Apple sao? Sao lại đổi hãng?]

Tần Thư: [Cậu có biết tại sao cậu không theo đuổi được nữ thần học bá không? Bởi vì phụ nữ ghét nhất loại đàn ông lúc nào cũng hỏi vì sao đó!]

Bạc Nhất: [...]

Tần Thư vừa định cất điện thoại thì nó lại rung, mở ra xem, là Hạ Cánh Nam, [Vừa nãy trong cuộc họp, tâm hồn em để đi đâu vậy? Không được có lần sau đâu đấy.]

Tần Thư: "..."

Cô nhắn lại: [Biết rồi ạ, Hạ tổng!] Gửi đi.

Hạ Cánh Nam vừa vào văn phòng ngồi xuống, cô đã gửi tin nhắn đến, còn có một dấu chấm than, anh ta 'A' một tiếng, ông chủ nói không sai, cô rất khó quản.

Mới vừa bỏ điện thoại xuống, có người gõ cửa.

"Mời vào."

Doãn Nhất Kiều đi vào, "Hạ tổng, báo cáo ngài cần." Đây là báo cáo mấy hôm trước anh ta bắt cô ta về viết lại, toàn bộ nội dung đều lật ngược rồi viết lại, cô ta phải bận rộn suốt hai đêm mới xong.

"Đề ở đây đi, buổi trưa tôi sẽ xem." Lịch trình buổi sáng của anh ta đã kín hết rồi, lại hỏi Doãn Nhất Kiều: "Hạng mục IPO của cô chuẩn bị đến đâu rồi? Khi nào tài liệu có thể khảo sát?"

Doãn Nhất Kiều: "Muộn nhất là ngày mai."

Hạ Cánh Nam đang cúi đầu xem mail, nhẹ gật đầu, tỏ vẻ đã biết, "Cô đi làm việc đi."

Mấy giây trôi qua, Doãn Nhất Kiều cũng không nhúc nhích.

Hạ Cánh Nam ngược mắt nhìn: "Còn việc gì sao?"

Doãn Nhất Kiều: "Chính là cái hạng mục IPO ấy, tôi không có đủ nhân viên."

Hạ Cánh Nam biết ý định của cô ta, không tiếp lời: "Hình như trong đội của cô không có ai từ chức mà đứng không?"

Doãn Nhất Kiều: "Không có, có hai hạng mục đang tới giai đoạn cuối rồi, mọi người đều mệt mỏi, tinh thần và thể lực không theo kịp." Dừng rồi lại nói, "Có thể sắp xếp thêm nhân viên cho tôi không?"

Cô ta không cho Hạ Cánh Nam thời gian tỏ thái độ, tiếp tục nói: "Tôi cảm thấy Tần Thư không tôi."

Hạ Cánh Nam gật đầu: "Đúng là cô ấy không tôi." Nếu chỉ xét riêng trên phương diện năng lực nghiệp vụ, Tần Thư hơn Doãn Nhất Kiều và Triệu Mạn Địch, chỉ là không có kinh nghiệm quản lý.

Doãn Nhất Kiều biết Hạ Cánh Nam đang đánh Thái Cực với cô ta, liền nói thẳng: "Tôi muốn cùng Tần Thư làm hạng mục này, tôi đã xem bản thuyết trình gọi vốn đầu tư lúc trước của cô ấy, rất tuyệt."

Hạ Cánh Nam: “Cô ấy không có thời gian.” Anh ta trực tiếp cự tuyệt.

Doãn Nhất Kiều đã đoán trước được điều này, cô ta biết Hạ Cánh Nam đang tìm cớ, không phải Tần Thu không có thời gian, là Hạ Cánh Nam đưa Tần Thu cho Triệu Mạn Dịch, anh ta sợ ở giữa cô ta và Triệu Mạn Dịch sẽ khó xử.

Cô ta cười tỏ thái độ: “Yên tâm đi, tuy rằng giữa tôi và Triệu tổng có lúc bất đồng ý kiến, nhưng tất cả mọi người đều là vì suy nghĩ cho công ty, sẽ không cố ý làm khó đối phương, hơn nữa, chuyên viên phân tích của ngân hàng đầu tư nào mà không phải là một người phải phụ trách vài hàng mục đầu chứ?”

Hạ Cánh Nam trước sau như một: “Tôi vừa nói rồi, cô ấy không có thời gian, năm sau cô ấy còn phải quay lại trường học một chuyên, còn bạn chuẩn bị tốt nghiệp, không có thời gian cùng cô biểu diễn lưu động (một hoạt động quảng cáo).”

Anh ta nhìn đồng hồ, khẽ nhếch cằm: “Đi làm việc đi, bây giờ tôi phải họp hội nghị video với tổng bộ.”

Doãn Nhất Kiều: “...”

Anh ta đã hạ lệnh đuổi khách, cô ta cũng không thể cứ ăn vạ không đi được.

Cái gì mà ‘Da mặt dày hơn một tấc thì ăn nhiều hơn một miếng thịt’, da mặt cô ta đã dày gấp đôi rồi nhưng đến một tí thịt vụn cũng không thấy.

Trước khi tốt nghiệp không có thời gian đúng không? Vậy cô ta sẽ chờ đến khi Tần Thu tốt nghiệp sẽ lại đến tìm anh ta đòi người.

Đến lúc đó, xem anh ta còn lấy được cái lý do qua loa nào nữa không.

Cô ta tán thưởng kiểu người như Tần Thu, con gái nhà giàu nhưng bản thân lại rất liêu, mới tốt nghiệp mà đã có năng lực, bối cảnh gia đình tốt, có thể bỏ sung chất lượng nghiệp vụ cho đội.

Dù là lạnh đạo bộ phận nào đi nữa cũng đều thích kiểu người như vậy.

Cô ta vốn còn muốn theo lễ tiết quan tâm anh ta một chút, xem tối qua anh ta xem mắt thế nào, nhưng Hạ Cánh Nam đã bắt đầu mở video, chào hỏi đối phương, Doãn Nhất Kiều liền lui ra ngoài.

Sau khi kết thúc họp hội nghị, Hạ Cánh Nam gửi tin nhắn cho Tần Thu, muốn cô chuẩn bị một bản tài liệu, trước khi tan làm buổi chiều nộp cho anh ta.

Hơn mười phút qua đi, Tần Thu cũng chưa trả lời lại.

Hạ Cánh Nam lại gửi một tin nhắn khác: [Chưa nhận được à?]

Vẫn chưa trả lời lại.

Anh ta định gọi điện thoại cho Tần Thu, nhưng nhấn gọi rồi lại vội vàng ấn tắt, khi cô làm việc ghét nhất là bị làm phiền, sau khi bị làm phiền thường sẽ tức giận, điều này do ông chủ của bọn họ nói.

Trong email, ông chủ còn đặc biệt dặn dò, bảo anh ta bao dung cô một chút.

Suy nghĩ vài giây, Hạ Cánh Nam trực tiếp đi đến văn phòng của cô.

Tần Thu đang hiệu đính một bản kế hoạch, là nhiệm vụ Triệu Mạn Dịch giao cho cô, cùng lúc để làm quen với hạng mục này.

Xem quá tập trung đến nỗi tiếng điện thoại rung cô cũng không nghe thấy.

Mọi người trong văn phòng đều đang bận rộn làm việc, rất ít người chú ý thấy Hạ Cánh Nam đến.

Hạ Cánh Nam trực tiếp để tờ ghi chú lên bàn phím máy tính của Tần Thu, lúc này cô mới ngẩng đầu lên, Hạ Cánh Nam cũng không nói gì, ý bảo cô xem tờ ghi chú.

Trên tờ giấy viết rõ ràng những tài liệu mà anh ta cần, mấy giờ phải nộp.

Tần Thu: “Được ạ, Hạ tổng, tôi đúng giờ sẽ nộp cho ngài.”

Hạ Cánh Nam nhìn cô lâu hơn, bây giờ, cô không chỉ gọi anh ta là Hạ tổng mà còn dùng kính ngữ, ngài.

Hạ Cánh Nam thờ dài nhè nhẹ, xoay người rời đi.

Tần Thu nhìn chằm chằm bóng dáng anh ta vài giây mới tiếp tục làm việc.

Bản kế hoạch sáng mai nộp cho Triệu Mạn Dịch, tài liệu Hạ Cánh Nam cần phải nộp trước 3 giờ, cô cất bản kế hoạch, mở email Hạ Cánh Nam gửi, bắt đầu phân tích số liệu mà anh ta cần.

Bận rộn cả một ngày, trừ thời gian ăn trưa và đi vệ sinh, cô cũng không nhớ đến việc liên lạc với Hàn Phái, chắc Hàn Phái cũng bận, điện thoại không gọi, không có chút tin tức nào.

Cô like ảnh đại diện của anh, anh cũng không có bất cứ phản ứng gì.

Từ buổi sáng đến giờ, Hàn Phái không rảnh rỗi được giây nào, dự họp buổi sáng xong, buổi chiều gặp một đoàn đại biểu nước ngoài, mới vừa tiễn khách đi.

Thư ký lại đưa cho anh một bản lịch trình trong một tuần tiếp theo, nhìn đến tờ cuối cùng, Hàn Phái dừng lại, thứ năm này anh phải đi Thiên Tân tham gia buổi tiệc rượu cuối năm của một tập đoàn.

Suy nghĩ vài giây, anh vẫn quyết định đi Thiên Tân, chỉ là tối đó không có thể đi chạy bộ với cô được rồi.

Sau khi thư ký rời đi, Hàn Phái nhìn giờ, đã 6 rưỡi rồi.

Anh lấy điện thoại ra chuẩn bị gửi tin nhắn cho Tần Thư, lúc này mới đăng nhập Wechat, anh nhận được rất nhiều like, đều là like ảnh đại diện anh mới thay.

Nghiêm Trầm còn gửi một tin nhắn riêng hỏi: [Ái dà, ý gì đây? Sao cậu lại bắt đầu đa sầu đa cảm rồi hả? Thật sự bị tiểu cô nương ở quán bar kia câu mất hồn à?]

Hàn Phái trả lời: [Ồ.]

Không ngờ Tần Thư cũng like ảnh, hẳn là cô hiểu ý từ trong bức hình đại diện của anh.

Hàn Phái hỏi cô: [Em tan làm chưa?]

Tần Thư nhanh chóng trả lời: [Em đến khách sạn rồi.]

Hàn Phái gọi điện qua, nói chuyện với cô: “Họp thường niên của công ty các em có tiết mục gì?”

Tần Thư vừa ra khỏi thang máy, đang ở đại sảnh chờ Bạc Nhất, cậu ta sẽ đưa máy tính của cô qua đây.

Cô trả lời Hàn Phái: “Họp thường niên của công ty em rất nhàm chán, mọi người đều không có thời gian chuẩn bị tiết mục gì cả, chỉ tổ chức ăn uống, sau đó thì hát hò.”

Hàn Phái tiếp lời: “Họp thường niên ở công ty bọn anh khá vui, đến lúc đó em có muốn đến xem với anh không?”

Tần Thư cười: “Anh... chuẩn bị công khai mối quan hệ của chúng ta hả?”

Hàn Phái: “Không tính là vậy, đến lúc đó thì em sẽ biết.”

Tần Thư cười: “Còn giữ bí mật với em hả?”

Hàn Phái chuyển đề tài: “Đã nói là anh sẽ theo đuổi đến khi em tốt nghiệp mà, nếu công khai, ông nội anh sẽ cho rằng quan hệ của chúng ta đã ổn định rồi, sau đó sẽ bắt đầu giục kết hôn đấy.”

Anh hỏi: “Em có muốn tốt nghiệp xong thì kết hôn luôn không?”

Đương nhiên là không muốn rồi, đây là lần đầu cô yêu đương, cô muốn hưởng thụ cảm giác yêu đương này, nói không chừng đây là lần duy nhất trong đời ấy chứ, dù sao cũng phải để lại chút hồi ức mới được.

Tần Thư hỏi: “Họp thường niên của các anh diễn ra lúc nào?”

Hàn Phái: “Sau tết Nguyên Đán.” Anh hàn huyên với cô vài câu, nói buổi tối chờ cô ở sân tập, bảo cô đi ăn cơm với đồng nghiệp trước đi.

Vừa lúc Bạc Nhất cuối cùng cũng tới, Tần Thư ngắt điện thoại.

“Cậu bị điên à, ăn cơm thì cần máy tính làm gì?!” Bạc Nhất hỏn hển chạy đến.

Vừa nãy đã nói là buổi tối đưa máy đến chung cư của cô, nào ngờ lúc cô tan làm lại đột nhiên gửi tin nhắn cho cậu ta, bắt cậu ta trực tiếp đưa đến nhà hàng, còn bảo phải đưa đến trước 6 rưỡi.

Tần Thư: “Phô bày tình cảm.” Cô mở túi đựng lấy máy tính ra, cũng không mở máy, để trên bàn trà trong khu chờ ở đại sảnh, rồi lấy bình hoa để làm nền.

Bạc Nhất lộ vẻ buồn bực: “Cậu muốn làm gì? Điên à?!”

Tần Thư không trả lời, tìm góc độ đẹp, chụp ảnh cái máy tính.

Bạch Nhất nhìn cô từ trên xuống dưới: “Kỳ Kỳ, cậu. . . Hôm nay bị kích thích gì à? Nói với tớ đi, Hạ Cánh Nam có phải lại từ chối cậu không? Hay là anh ta thích người khác rồi?”

Tần Thư nghiêng đầu liếc mắt nhìn cậu ta một cái: “Câm mồm!”

Cô chọn một bộ lọc ảnh đẹp nhất, rồi thay hình đại diện Wechat của mình.

Sau đó hướng Bạch Nhất nhếch cằm: “Này, nhìn ảnh đại diện Wechat của tớ xem thế nào?”

Bạch Nhất mở điện thoại, xem xong, chớp mắt, “Cậu. . .không mua máy tính HP chỉ vì đổi cái hình đại diện Wechat hả?”

Tần Thư: “Ừ” hừ.”

Bạch Nhất: “. . .” Chuyện duy nhất cậu có thể nghĩ đến là: Hạ Cánh Nam dùng máy tính HP hả?”

Tần Thư lắc đầu: “Không biết.”

“. . .” Bạch Nhất càng buồn bực.

“Tớ phải đi trước rồi, hôm nào sẽ mời cậu và mẹ Phuong ăn cơm.” Tần Thư cho máy tính vào trong túi, xách theo túi máy tính lên lầu.

“Này, Kỳ Kỳ, cậu còn chưa nói rõ mà.” Bạch Nhất gọi với theo.

Tần Thư không quay đầu vẫy tay với cậu, “Người thông minh liếc mắt nhìn một cái biết ngay là ý gì.”

Bạch Nhất nhìn chằm chằm cái hình đại diện, nhìn mấy giây vẫn không nhìn ra cái gì, cả bức hình dễ thấy nhất chính là biểu tượng ‘HP’

Cậu bỗng nhiên tỉnh ngộ, chữ cái đầu trong tên Hàn Phái không phải là ‘HP’ sao?

Bạn đang đọc truyện *Mê Muội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

“Mới mua máy tính à?” Triệu Mạn Dịch nhìn chiếc túi máy tính trong tay Tần Thư, “Không cần tự mua đâu, đến phòng hành chính xin là được.”

Tần Thư để túi ở một bên sô pha, vô thức nhìn chằm chằm nhãn hiệu, đáp lại Triệu Mạn Dịch: “Bạn em tặng.”

Triệu Mạn Dịch gật nhẹ đầu, rồi tỏ ý muốn cùng đi lấy đồ ăn.

Tần Thư và Triệu Mạn Dịch đi ra khu salad, rau củ quả trước, rõ ràng trước kia hai người không giấu nhau chuyện gì, nhưng bây giờ trừ chuyện công việc, họ không tìm thấy bất kì đề tài gì thích hợp để nói chuyện.

Tần Thư liếc nhìn Triệu Mạn Dịch, suy nghĩ vài giây, cũng không vòng vo nữa mà hỏi trực tiếp luôn: “Chị Mạn Dịch, chị có bạn trai chưa?”

Nếu cô nhớ không nhầm, năm nay Triệu Mạn Dịch đã ba mươi tuổi rồi.

Triệu Mạn Dịch cười: “Làm ngành này, sao có thời gian nói chuyện yêu đương cơ chứ.”

“Đúng ha, sự kiên nhẫn và thời gian đều cống hết cho các dự án.” Tần Thư cười nói, thật ra cô muốn nói rằng tạm thời Phuong Mộ Hòa cũng đang đọc thân.

Triệu Mạn Dịch bình thản gấp thức ăn vào đĩa, không biết tại sao, nói chuyện với Tần Thư, cô sẽ nghĩ đến Phuong Mộ Hòa, một người đàn ông đã cách cô rất xa.

Triệu Mạn Dịch điều chỉnh nét mặt, chỉ khu đồ uống: “Chị đi lấy đồ uống, em muốn uống gì?”

Tần Thư: “Em uống nước trắng thôi.”

Triệu Mạn Dịch đi qua đó, Tần Thư thất thần lấy hoa quả cho vào đĩa.

Trên phương diện tình cảm, Phương Mộ Hòa là một gã đàn ông tồi tệ, mấy năm nay, cô chưa bao giờ thấy anh ta nghiêm túc với ai bao giờ, lần nghiêm túc duy nhất chính là thời niên thiếu yêu Triệu Mạn Dịch.

Có lẽ tất cả tình yêu đều đã cho Triệu Mạn Dịch hết rồi.

Chỉ là về sau không biết tại sao lại chia tay.

Cô đã hỏi qua Phương Mộ Hòa, anh ta nói vì tuổi còn trẻ.

Cô không hiểu điều này có nghĩa là gì.

“Đang nghĩ cái gì vậy?” Bỗng nhiên bên cạnh vang lên tiếng nói lạnh lẽo của Hạ Cánh Nam. Tần Thư hoàn hồn, nghiêng mặt nhìn anh ta: “Có chuyện gì ạ?”

Hạ Cánh Nam giương cằm về phía đĩa thức ăn: “Trộn đĩa salad cũng thất thần, nếu là lúc làm việc, không biết em sẽ phạm bao nhiêu sai lầm nữa?”

Tần Thư: “...”

Nhìn đĩa thức ăn trong tay, rõ ràng cô đã lấy nửa đĩa trái cây, lại còn trộn salad với dầu ô liu và dấm, đổ cả một thìa sữa đậu nành vào trong.

Hạ Cánh Nam nhìn chằm chằm cô hai giây, cuối cùng lại chẳng nói gì, xoay người rời đi.

Những lát táo được tưới dấm giấm, Tần Thư xiên một miếng cho vào miệng, chau mày.

‘Dấm táo’ nguyên chất.

Tần Thư lấy tiếp một phần đồ ngọt, sau đó đến khu ăn uống tìm Triệu Mạn Dịch.

“Buổi tối mà em còn dám ăn đồ ngọt? Không sợ béo hả?” Triệu Mạn Dịch cười nói.

“Về nhà em sẽ tập yoga.” Tần Thư ngồi xuống bên cạnh cô ấy.

Trên sân khấu bắt đầu náo nhiệt, rất nhiều người ồn ào muốn Hạ Cánh Nam lên hát, Triệu Mạn Dịch quay đầu lại hỏi: “Em không lên hát à?” Cô đã từng nghe Tần Thư hát, tiếng hát rất đặc biệt.

Tần Thư: “Một bài hát phải được hát cho người thích nó nghe.” Sau đó tiếp tục ăn giấm táo của cô.

Triệu Mạn Dịch im lặng, gật đầu: “Cũng đúng.”

Hai người vừa ăn vừa trò chuyện câu được câu không, chẳng ai nhắc tới chuyện đã qua, bởi vì chuyện đã qua chính là Phương Mộ Hòa.

“Không ngại ngồi cùng bàn chứ?” Doãn Nhất Kiều vừa cười vừa hỏi.

Khóe miệng Triệu Mạn Dịch nhếch nhẹ: “Được cùng ăn với mỹ nữ là niềm vinh hạnh của chúng tôi.”

Doãn Nhất Kiều ngồi xuống đối diện với Triệu Mạn Dịch, cô ta chủ động đề nghị ngồi chung bàn là để kéo gần quan hệ với Tần Thư, Triệu Mạn Dịch biết vậy nhưng cũng không tỏ ra để ý chút nào.

Doãn Nhất Kiều nhìn Tần Thư, cười nói: “HP trả em phí đại diện bao nhiêu mà khiến em liêu vạy, đến cả hình đại diện Wechat cũng là máy tính của bọn họ, còn cố ý để nhân hiệu ở chỗ dễ thấy nhất nữa.”

Cô ta cũng là vừa mới nhìn thấy trên bảng tin Wechat, cảm thấy Tần Thư thật khác người.

Tần Thư cũng cười: “Một trăm triệu ạ.”

Triệu Mạn Dịch xen vào một câu: “Bạn em là đại diện của HP à?” Cho nên mới tặng cô một chiếc.

Tần Thư: “...Gần như là vậy ạ.”

Doãn Nhất Kiều nói đùa: “Vậy em tìm ông chủ của chúng ta đi, về sau máy tính của công ty mình đều đổi thành HP, nếu không người ta trả cho em một trăm triệu tiền phát ngôn không phải là mất công sao, đêm ngủ chắc cũng phải khóc đến tỉnh ý chứ.”

Mọi người bật cười.

Điện thoại Tần Thư rung, có rất nhiều bình luận, vài người hỏi cô có bị chập dây thần kinh nào không, lại đổi cái hình đại diện như vậy.

Phương Mộ Hòa biết ý nghĩa của việc này, [Em với Hàn Phái, hai người có biết thế nào là đủ không hả?]

Tần Thư cười: [Hâm mộ ghen tị hả?]

Phương Mộ Hòa: [À, tôi hâm mộ á? Tôi là thương Hàn Phái, ở bên một người không biết lý lẽ như cô, về sau sẽ có ngày anh ta hối hận xanh ruột.]

Tần Thư: [Em muốn mắng người rồi đây!]

Phương Mộ Hòa: "..."

Anh ta không đùa với cô nữa, nghiêm túc hỏi: [Mấy giờ kết thúc? Anh đón em cùng đi, đúng lúc anh ở phòng bao trên lầu.]

Tối nay, anh ta có một cuộc hẹn xã giao, cũng ở nhà hàng này.

Tần Thư ngược mắt nhìn Triệu Mạn Dịch, nghĩ ngợi một lúc, vẫn quyết định nói thật với Phương Mộ Hòa: [Chị Mạn Dịch cũng ở đây, chị ấy là cấp trên của em, anh... còn muốn xuống tìm em không?]

Qua một lúc lâu, khi Tần Thư cho rằng anh ta sẽ không nhả lại nữa, lại có tin nhắn đến: [Thế à, vậy anh đỗ xe ở khu A nhé.] Rồi gửi vị trí xe cụ thể cho cô.

[Sau khi kết thúc buổi tiệc, em trực tiếp lên xe nhé, tài xế chờ sẵn rồi.]

Một chữ cũng không đề cập đến Triệu Mạn Dịch.

Tần Thư lừa anh ta: [Yên tâm, chị Mạn Dịch sẽ không quán lấy anh đâu, chị ấy kết hôn rồi.]

Lúc Phương Mộ Hòa nhìn thấy tin nhắn này, ngón tay run rẩy, trên bàn ăn có người kính rượu, gọi anh ta hai lần, anh ta cũng không đáp lại, làm cho đối phương hơi xấu hổ.

"Phương tổng," Thư ký nhỏ giọng nhắc nhở.

Thư ký lần đầu tiên nhìn thấy trên bàn tiệc mà Phương Mộ Hòa lại mất hồn như vậy. Tối nay, Phương Mộ Hòa nhờ một người bạn hẹn mấy quản lý cấp cao của tập đoàn BD ăn bữa cơm, để lót đường cho việc thu mua một dự án nào đó.

Kết quả anh ta lại đang thất thần.

Phương Mộ Hòa hoàn hồn, một bàn người đều đang nhìn anh ta.

Anh ta cười, vì tỏ vẻ xin lỗi, anh ta đứng lên, cầm ly rượu chạm cốc với người kia.

Tất cả mọi người phát hiện cảm xúc của Phương Mộ Hòa có biến, trong lòng hiểu rõ nhưng không nói ra, sợ làm phiền anh ta, bắt đầu đua nhau chúc rượu.

Phương Mộ Hòa nhấn lại cho Tần Thư: [Ừ, nên kết hôn rồi, cũng không còn nhỏ nữa.]

Tần Thư tiếp tục kích thích anh ta: [Tuy chị Mạn Dịch đã ba mươi tuổi, nhưng không khác gì hồi còn hai ba, nghe nói người phụ nữ hạnh phúc thì sẽ trẻ lâu, em vừa đến công ty, liếc mắt một cái đã nhận ra chị ấy, chắc là do tình yêu viên mãn.]

Lòng bàn tay Phương Mộ Hòa nhẹ nhàng vuốt ve màn hình điện thoại, cuối cùng cũng không nhả lại.

Tần Thư không chờ tin nhắn của Phương Mộ Hòa, lại mở Wechat của Hàn Phái, có thể là anh vẫn chưa phát hiện ra cô đổi hình đại diện, đến bây giờ vẫn chưa có động tĩnh gì.

Thật sự nuốt không trôi một đĩa salad hoa quả vừa chua vừa mặn, Tần Thư đứng dậy đi đến khu đồ ăn.

Trên sân khấu, cuối cùng thì Hạ Cánh Nam cũng không hát, anh ta hát cũng được, chỉ là nhiều năm rồi không hát hò gì, vợ cũ lại ở đây, Tần Thư cũng ở đây, anh ta không muốn hát một tí nào.

Sau đó, thư ký thay anh ta hát vài bài, tự phạt mình 2 ly rượu, nói sang năm sẽ tặng tiền thưởng cho bọn họ.

Điều này tốt hơn hát hò nhiều, mọi người liền bỏ qua cho anh ta.

"Hạ tổng, bên này." Doãn Nhất Kiều vẫy tay về phía anh ta.

Hạ Cánh Nam không nhìn thấy Tần Thư, lúc đó mới bụng đĩa đồ ăn đi qua.

Doãn Nhất Kiều muốn nhân dịp này nói cho anh ta biết, cô ta và Triệu Mạn Dịch không bất hòa như trong lời đồn, quan hệ của hai người vẫn tốt, cho nên anh ta có thể yên tâm cử em gái Tần Thư đến đội của cô ta.

Nói được mấy câu, điện thoại của Hạ Cánh Nam reo, là người phụ nữ hôm qua xem mắt gọi tới.

Tối qua, anh ta nói chuyện với người phụ nữ kia cũng khá hòa hợp, không thích, cũng không ghét.

Xét trên góc độ kết hôn, người phụ nữ đó là một sự lựa chọn không tồi.

Người phụ nữ ấy cũng rất thông minh, ăn xong một bữa cơm, từ đầu đến cuối không đề cập một chữ đến chuyện xem mặt, chỉ nói chuyện về thị trường tài chính.

Biết anh ta bận, cô ta chủ động đề nghị anh về sớm một chút.

Nếu không nghĩ đến tình cảm, không thể nghĩ ngờ người phụ nữ này là người vợ thích hợp nhất.

Hạ Cánh Nam nhận điện, bên kia vang lên tiếng cười: “Anh còn đang tăng ca à?”

Hạ Cánh Nam: “Không, đang ăn cơm, hôm nay công ty liên hoan.”

“Vậy anh tiếp tục đi, buổi trưa hôm nào tìm anh ăn bữa cơm nhé, có mấy vấn đề em muốn thỉnh giáo anh.”

“Được, đến lúc đó sẽ gọi điện cho em.”

Hạ Cánh Nam mới vừa cất điện thoại, Doãn Nhất Kiều hỏi: “Hạ tổng, bạn gái à?” Bởi vì Triệu Mạn Dịch đang ở đây, cô ta không thể biểu hiện bộ dáng quen thuộc với Hạ Cánh Nam được.

Những việc trước đây của cô ta và Hạ Cánh Nam đã sớm qua đi, cô ta không muốn cho người khác biết.

Triệu Mạn Dịch biết buổi xem mắt hôm qua của anh ta, Hạ Cánh Nam cũng không giấu diếm: “Đối tượng xem mắt.”

“Xem ra cảm giác không tồi, chúc mừng nhé, Hạ tổng.” Triệu Mạn Dịch cười nói.

“Cô cũng biết Hạ tổng của chúng ta đi xem mắt hả?” Doãn Nhất Kiều hỏi Triệu Mạn Dịch.

Triệu Mạn Dịch gật đầu: “Ngày hôm ấy, đúng lúc tan làm cùng Hạ tổng, nói chuyện vài câu.”

Doãn Nhất Kiều hiểu Hạ Cánh Nam, nếu không phải người phụ nữ anh ta đang suy xét đến, anh ta sẽ không liên hệ lại, “Chúc mừng, Hạ tổng.” Nói xong, gọt ly rượu lên.

“Cảm ơn.” Hạ Cánh Nam khách khí nói, không giải thích nhiều, cũng không cần giải thích với cô ta cái gì cả.

Triệu Mạn Dịch kính một ly, Tàn Thư vừa lúc cầm đĩa thức ăn đi đến, “Em bỏ lỡ cái gì à?” Mọi người đều đang chúc mừng Hạ Cánh Nam lấy được hợp đồng lớn nào à?”

Triệu Mạn Dịch cười nói: “Rất nhanh thôi, em sẽ có sư mẫu đấy.”

Tàn Thư ngăn ra, nháy mắt điều chỉnh lại nét mặt hòa nhã, “Thật không? Tốt quá.” Vừa lúc trong tay có ly nước, cô liền cầm lấy kính Hạ Cánh Nam: “Vậy chúc mừng Hạ tổng trước nhé, em chờ ăn kẹo mừng đấy.”

Cô uống hết nửa ly nước lạnh.

Hạ Cánh Nam nhìn chằm chằm Tàn Thư vài giây, không nói gì, uống hết ly rượu còn lại.

Doãn Nhất Kiều và Triệu Mạn Dịch vẫn chưa phát hiện hai người họ có điều gì bất thường, Doãn Nhất Kiều cảm khái một câu với Tàn Thư, “Thế nên trước khi làm trong ngành đầu tư này phải tìm bạn trai trước, nếu không đã bắt đầu làm việc rồi thì bạn không có thời gian để tìm, cuối cùng chỉ có thể tìm một người tạm bợ sống qua ngày, em nhìn thầy Hạ mà xem, người ưu tú như vậy mà bây giờ mới tìm được người yêu, cũng là quen qua xem mắt.”

Tàn Thư đang gấp một miếng sushi cho vào miệng, nghe được những lời này của Doãn Nhất Kiều, tay cô cứng lại.

Hóa ra Hạ Cánh Nam đi xem mắt.

Mấy năm trước, nếu cô nghe nói anh ta tình nguyện ở bên một người phụ nữ xem mắt không quen biết, cũng không muốn chấp nhận cô, chắc chắn cô sẽ chịu đủ kích rất lớn.

Lúc đó, sau khi bị anh ta từ chối, cô lâm vào vòng luẩn quẩn hoài nghi, ghét bỏ chính mình.

Luôn cảm thấy bản thân rất rất kém cỏi.

Bây giờ tốt hơn nhiều rồi, Hàn Phái xuất hiện khiến cô nhận ra, cô đủ tốt để khiến một người đàn ông ưu tú, thành thực rung động.

Hạ Cánh Nam chủ động chuyển đề tài, hỏi dự án IPO của Doãn Nhất Kiều.

Tần Thư vừa lúc tìm được cái cớ để rời đi: “Các vị lãnh đạo nói chuyện, em đi tìm đồng nghiệp nhé.” Cô cầm đĩa thức ăn đi tìm đồng nghiệp khác.

Tần Thư chỉ là một chuyên viên phân tích, trong mắt Doãn Nhất Kiều và Triệu Mạn Dịch, cô chủ động tránh đi chỗ khác là rất bình thường, dù sau cũng có một số thông tin cơ mật của khách hàng, không thích hợp để cô nghe.

Hạ Cánh Nam biết vì sao cô lại tránh đi, không tự chủ liếc nhìn Tần Thư ngồi ở chỗ cách khá xa, chắc là về sau không thể nghe thấy cô gọi anh ta là thầy Hạ nữa.

Anh ta xem mất một người phụ nữ xa lạ, tình nguyện tạm bợ cũng không muốn chấp nhận thử qua lại với cô một lần, hoàn toàn đã đá kích đến sự kiêu ngạo và tự tôn của cô.

Hơn 10 giờ, buổi liên hoan kết thúc, ăn uống cũng đã xong, mọi người nói phải về nhà ngủ một giấc.

Bây giờ, Tần Thư chưa biết rõ thái độ của Triệu Mạn Dịch đối với Phương Mộ Hòa, cũng không dám hỏi cô ấy có muốn đi nhờ xe của Phương Mộ Hòa hay không, liền tạm biệt nhau ở dưới lầu nhà hàng.

Bãi đỗ xe A cách nơi này một đoạn đường, cô đã đi bộ mấy phút rồi.

“Anh ở trên xe mà không thể đỗ xe ở trước cửa nhà hàng được hả?” Tần Thư bắt nắn oán trách Phương Mộ Hòa, ngồi lên xe rồi hằm hừ dùng sức đóng cửa lại.

Tối nay lạnh, cô đi bộ tí nữa thì bị đông cứng.

Phương Mộ Hòa tựa lưng vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, tối nay anh ta uống khá nhiều, bây giờ dạ dày đang khó chịu, nghe tiếng động, anh ta mở mắt: “Kết thúc rồi à?”

Tần Thư: “Không phải là em vừa gửi tin nhắn cho anh hả?”

Phương Mộ Hòa: “Không nhìn thấy.”

Trên người anh ta toàn mùi rượu, hai mắt đỏ ngầu.

Tần Thư vặn bình nước đưa cho anh ta: “Uống một ngụm nước ấm đi. Sao anh uống nhiều thế? Nếu anh không muốn, ai còn dám rót rượu cho anh hả?”

Phương Mộ Hòa uống nốt nửa bình nước ấm, nói một câu có lệ: “Xã giao mà, không tránh được phải uống.”

Ô tô từ từ rời khỏi bãi đỗ xe. Trên đường, Triệu Mạn Dịch và Doãn Nhất Kiều đang nói chuyện phiếm, buổi tối hai người đều uống rượu, chắc là đang đợi xe của Hạ Cánh Nam, anh ta có tài xế.

“Chị Mạn Dịch.” Tần Thư huyếch khuỷu tay vào Phương Mộ Hòa.

Phương Mộ Hòa không nhìn thấy, đổi lại tài xế lại nhìn ra ngoài, anh ta làm tài xế cho Phương Mộ Hòa đã mười mấy năm, biết Triệu Mạn Dịch là ai, cô không khác gì so với mấy năm trước, chỉ là già hơn thôi.

“Này, mẹ Phương, chị Mạn Dịch đang đứng ở bên đường kia.” Tần Thư lại gọi anh ta một lần nữa.

Phương Mộ Hòa cời mấy cúc áo sơ mi, trong dạ dày như đang dồi sóng lấp lánh, anh ta chỉ “Ừ” một tiếng.

Tần Thư phẩy tay, “Em lừa anh thôi, chị Mạn Dịch chưa kết hôn, vẫn còn độc thân.”

Phương Mộ Hòa mở mắt, liếc xéo cô, lập tức hạ cử sở xe xuống nhìn ra bên ngoài, cách quá xa, anh ta không nhìn rõ Triệu Mạn Dịch, nhưng anh ta rất quen thuộc với bóng dáng kia.

Tần Thư chế nhạo: “Em còn tưởng rằng anh có cốt khí sẽ không nhìn chứ!”

Phương Mộ Hòa không nhìn nữa, đóng cửa sổ xe lại, “Anh chỉ không nhìn phụ nữ có chồng thôi, từ trước tới giờ, anh chưa bao giờ kiêng kỵ người đẹp độc thân, dù đẹp hay xấu cũng sẽ ngắm một cái.”

Tần Thư: “...”

Sau đó, cô bật cười ha ha, bị Phương Mộ Hòa đánh mấy cái.

“Đưa em về nhà nhé?” Phương Mộ Hòa hỏi, tối nay anh ta không có khẩu vị ăn khuya nữa.

Tần Thư nói muốn đến sân thể dục của trường đại học nào đó để chạy bộ với Hàn Phái, thả cô ở trước cổng trường là được.

Tần Thư gửi cho Hàn Phái một tin nhắn: [20 phút nữa là em đến, anh xuất phát đi.]

Hàn Phái đã đến sân thể dục từ sớm, chạy được năm vòng rồi, bây giờ đang nhận cuộc điện thoại Thu Lam gọi tới, cô ta hỏi anh: “Lần trước, cậu nói không hiểu nghiệp vụ bảo vệ môi trường mà tập đoàn BD đề cập đến, mình đã chuẩn bị những tài liệu có liên quan, ngày mai sẽ đưa cho cậu, lúc nào cậu rảnh? Buổi sáng hay chiều?”

Hàn Phái: “Không cần đâu, mình đã tìm hiểu qua rồi.”

Thu Lam vội hỏi: “Vậy cậu cảm thấy thế nào?”

Hàn Phái tất nhiên sẽ không trả lời cô ta tốt hay không, chỉ nói: “Cậu chuẩn bị cho mình một bản kế hoạch kỹ càng tí nữa, sau tết Nguyên Đán, mình sẽ lấy ra để thảo luận với hội đồng quản trị.”

Đây là tán thành đề nghị của cô ta, gần như đã xác định sẽ đầu tư, Thu Lam thở phào, nói trước Tết sẽ giao bản kế hoạch cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Mê Muội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Cúp điện thoại, Hàn Phái nhìn thấy tin nhắn của Tần Thư, liền nhắn lại: [Ừ, anh ở cổng trường chờ em.] Anh không tiếp tục chạy nữa mà đi đến xe ô tô lấy áo gió mặc vào, rồi đi đến cổng trường chờ Tần Thư.

Đợi gần 10 phút, Tần Thư mới đến.

Thứ đầu tiên mà Hàn Phái nhìn thấy chính là chân của cô, hôm nay biết nghe lời rồi, đã đi tất.

“Sao anh đến nhanh thế?” Tần Thư cầm theo túi máy tính đi nhanh tới.

Hàn Phái nhìn cái túi ‘HP’, hai tay anh nâng mặt, ừ ừ hai má cô.

Gò má lạnh lẽo của cô, cảm nhận được hơi ấm trong lòng bàn tay anh.

Hàn Phái nhìn vào hai mắt Tần Thư, “Anh nhìn thấy hình đại diện Wechat của em rồi.” Hình của cô khác cách anh làm nhưng hiệu quả như nhau, tạo thành một cặp hình đại diện.

Tần Thư không thừa nhận ngay mà ra vẻ nghiêm trang nói: “Ừ, bạn em bán máy tính của hãng này, nên em quảng cáo hộ cậu ta, anh biết đấy, bây giờ kinh tế khó khăn mà.”

Nói năng như thật.

Hàn Phái cười, cố ý hùa theo cô: “Đưa số điện thoại của bạn em cho anh, để anh bảo bộ phận hành chính đi mua.”

Tần Thư: “...”

Thấy cô bị bắt nạt, Hàn Phái cười, anh biết kế tiếp thế nào cô cũng tức giận, liền buông tay từ trên mặt cô xuống, ôm chặt cô vào lòng.

Tần Thư cũng không nổi giận thật, chỉ liếc xéo anh một cái, chờ cô bắt được anh rồi, để xem cô trị anh thế nào.

“Hôm nay đi làm thế nào?” Hàn Phái buông cô ra, nắm tay cô đi vào trường học.

Tần Thư báo cáo ngắn gọn: “Cũng được ạ, lãnh đạo là người em từng quen trước đây, đồ ăn ở nhà ăn rất ngon.” Sau đó nói đến công việc, “Dự án em đang làm là của công ty AC.”

“Trùng hợp thật.” Hàn Phái biết sơ qua quy trình làm việc của công ty các cô, liền nói: “Về sau lúc nào đi thăm tra có thể đến tìm anh.”

“Ngày mai, anh không có ở công ty, phải đi Thiên Tân một chuyến, hai ba ngày sau mới về.” Lần này anh đi để thăm mấy đối tác kinh doanh, còn phải tham gia một buổi tiệc rượu cuối năm, thứ bảy mới về.

Đi tới bên sân tập, Hàn Phái cởi áo gió ra, vẫn là bộ dáng ấy, buộc áo gió vào eo Tần Thư, vừa khéo chùng cả chân cô.

Tần Thư nói không cần: “Hôm nay, em đi tất rồi.” Sợ anh không nhìn thấy, cô còn cố ý nâng chân lên, “Anh nhìn đi, em có đi tất thật mà.” Thật ra cô muốn cho anh biết, cô có đi tất.

Hàn Phái nhìn chăm chăm vào mắt cô vài giây, đưa ra quyết định, gỡ áo gió ra, “Nếu không lạnh, vậy em chạy với anh nhé.”

Tần Thư chớp mắt, thật đúng là trộm gà không được còn mắt nắm thóc.

Có thể không yêu đương, nhưng không thể không chạy bộ, đúng là đòi mạng mà.

Cô chỉ đầu gối: “Vừa nãy nhấc chân lên bị trọ rồi, hơi đau.”

Hàn Phái nhìn cô một lúc, cuối cùng vứt áo gió lên đầu cô: “Tự mặc.”

Cất bước chạy đi.

Tần Thư mặc áo gió vào, ngay lập tức được bao bọc bởi mùi hương trên người anh, tựa như được anh ôm vào trong lòng.

Mặc hai cái áo khoác khiến thân thể ấm hơn, cô chậm rãi từ từ đi xung quanh sân tập.

Tối nay quá lạnh, thời gian cũng đã muộn, trên sân tập chỉ còn hai người bọn họ.

Đợi đến khi Hàn Phái vòng qua khúc quanh chạy đến đằng sau cô, cô liền xoay người đi lùi, anh chạy bao nhiêu vòng thì cô nhìn chăm chăm anh bấy nhiêu vòng.

Sáng sớm hôm sau.

Tần Thư dậy sớm hơn mọi ngày, nhìn bản thân mình trong gương trang điểm, môi hơi sưng, tối qua bị Hàn Phái hôn rất lâu.

Anh đưa cô về nhà, ở trước cửa hai người lại quấn lấy nhau, hôn đến lúc mệt rồi mới tách ra.

Tối qua, cô đã đập túi chườm đá mấy lần, nếu không thì hôm nay không thể đi làm được rồi.

Trang điểm xong mới 6 rưỡi, nhớ đến việc Hàn Phái đi công tác, buổi sáng nay sẽ rời Bắc Kinh, có thể ba bốn ngày tới cô sẽ không được nhìn thấy anh, nhắn tin: [Anh ăn sáng chưa?]

Hàn Phái đang ngồi trước bàn ăn, lúc di động rung, anh đứng lúc gác đĩa.

“Không ăn nữa à?” Ông nội Hàn hỏi.

“Vâng, cháu no rồi.” Hàn Phái đứng dậy đi súc miệng.

Ông nội Hàn không ăn, lúc nào ông cũng ăn sáng vào khoảng 8 rưỡi, buổi trưa ăn một ít rau và trái cây, ăn cơm tối lúc bốn rưỡi, nhưng mỗi buổi sáng, ông đều ngồi ở bàn ăn xem báo, nhìn Hàn Phái ăn sáng.

Đã xem xong một nửa quyển báo, ông nội Hàn mở trang tin tức quan trọng ném lên trên bàn, Hàn Phái ngồi lại, “Tin gì vậy ông?”

Ông nội Hàn: “Tin tức của công ty chúng ta, nửa năm nay, cháu gây ra động tĩnh không nhỏ, cháu ứng phó với mấy kẻ ở hội đồng quản trị thế nào?”

Ông rất ít khi hỏi đến chuyện công ty, Hàn Phái cũng rất ít nói.

Hàn Phái quét mắt nhìn tin tức trên tờ báo, là tin tức về nhiệm kỳ mới của hội đồng quản trị tập đoàn Vạn Hòa bọn họ, trong tin tức còn liệt kê danh sách những người được đề cử vào hội đồng quản trị lần này.

Ông nội Hàn hỏi: “Hầu như cháu đã đổi hết thành người của mình rồi, mấy cổ đông khác có thể không có ý kiến sao?”

Hàn Phái: “Cháu giúp bọn họ kiếm tiền rồi thì còn có thể có ý kiến gì nữa?” Có ý kiến gì cũng phải giữ lại.

Ông nội Hàn quá hiểu Hàn Phái, từ trước đến nay, anh làm việc luôn quyết đoán, không để cho ai lối thoát, chẳng có cái gì gọi là tình người cả, ông dặn dò: “Việc gì cũng phải chừa cho mình đường lui.”

Hàn Phái “Vâng” một tiếng, “Trong lòng cháu biết rõ.”

Ông nội Hàn không hỏi nhiều nữa: “Tiếp theo, cháu có tính toán gì không?”

Anh khá hài lòng với cơ cấu sản nghiệp công ty hiện nay, mô hình hoạt động chặt chẽ, mấy năm gần đây không có dự định tái cơ cấu hay điều chỉnh gì, tài sản nên tách thì cũng đã tách, trước mắt chỉ còn lại công ty AC.

Hàn Phái nói: “Tiếp theo đây cháu muốn tham gia vào ngành sản xuất mà trước đây cháu chưa động đến.”

Ông nội Hàn: “Ngành sản xuất gì?”

“Một loại hình sản xuất bảo vệ môi trường.”

“Bảo vệ môi trường?” Ông lão có chút kinh ngạc.

Hàn Phái ‘Vâng’ một tiếng, chính là cái xí nghiệp bảo vệ môi trường mà Thu Lam đề nghị muốn đầu tư.

Trụ sở chính của xí nghiệp đó ở Thiên Tân, bây giờ anh qua đó chính là để giao lưu trước với mấy nhân vật cấp cao của bọn họ.

Ông lão càng tò mò hơn: “Rồi sao nữa?”

Hàn Phái: “Ngành điều chế thuốc.”

“Điều chế thuốc?” Lúc này, ông nội Hàn càng buồn bực hơn, tập đoàn Phương Hòa bọn họ chưa bao giờ dính dáng đến cái ngành này, dù là bảo vệ môi trường nhưng vẫn liên quan đến chế thuốc.

Hàn Phái: “Vâng, chủ yếu nghiên cứu điều chế thuốc chữa tật ở mắt.” Về lí do tại sao anh lại muốn đầu tư vào ngành y dược, cũng là ý tưởng đột nhiên nảy ra mà thôi.

Điều ông cụ lo lắng chính là: “Cháu có nhiều tinh lực như vậy hả? Trước mắt còn chưa đầu vào đâu, cứ cho là có tinh lực thì sợ rằng cũng không có kinh nghiệm.” Mấu chốt ở chỗ không có tổ nhóm nào có kinh nghiệm đi làm, bây giờ thành lập một tổ thì tốn thời gian tốn sức lực, mà hiệu quả thì không ai có thể bảo đảm được.

Hàn Phái giải thích: “Dự án bảo vệ môi trường đó cháu tất có chỗ dùng, cháu muốn tự mình làm điều chế thuốc, không có kinh nghiệm thì bây giờ học.”

Vừa rồi chỉ lo nói chuyện, lúc này anh mới nhớ tới xem điện thoại.

Tần Thư gửi tin nhắn, hỏi anh ăn sáng chưa?

Hàn Phái không đáp mà hỏi lại: [Sao vậy?]

Tần Thư: [Hôm nay ngủ dậy sớm, có thời gian làm bữa sáng, nếu anh chưa ăn, em sẽ làm cho anh một phần.]

Hàn Phái trước nay chưa từng nói dối, hôm nay phá lệ: [Anh chưa ăn.]

Tần Thư: [Vây em sẽ làm cho anh một phần nhé.] Rồi hẹn địa điểm gặp mặt tại con đường mà cả hai người bọn họ đều phải đi qua, chỉ là anh hướng tây còn cô hướng đông.

Đến địa điểm đã hẹn, Hàn Phái nhìn thấy cột mốc, bảo tài xế dừng lại bên đường đợi một chút.

Tài xế rất tò mò mới sáng sớm, sắp dừng ở đây làm gì, đến tận nửa tiếng sau, bên kia đường có một chiếc xe dừng lại, ấn còi, anh ta nhìn qua, hóa ra là Tần tiểu thư.

Sếp của anh ta đối với những người mà bản thân không có cảm tình đều lấy cơ công việc bận rộn từ chối, bây giờ anh ta cảm thấy không có tí logic nào, bạn xem sếp của bọn họ bình thường bạn thế nào, bạn đến nổi một ngày làm việc mười lăm mười sáu tiếng đồng hồ.

Mà Tần tiểu thư làm ở ngân hàng, công việc lại càng không có giới hạn.

Thật ra dù có bận đến mấy đi chăng nữa, nhưng chỉ cần có tâm, vẫn có thể bỏ thời gian gặp mặt nhau.

Hàn Phái đang xem văn kiện, nghe thấy tiếng động không nhịn được liếc mắt nhìn, nhìn thấy biển số xe quen thuộc, anh bỏ máy tính sang một bên, đẩy cửa xuống xe.

Tần Thư hạ cửa sổ xe xuống, đưa cho anh một cái túi giữ ấm, “Ăn xong nhớ để lại bình luận tốt.” Cô cười nói.

Hàn Phái ‘Ừ’ một tiếng, dặn dò: “Lái xe cẩn thận một chút.”

Tần Thư gật đầu, khởi động xe lái đi.

Nhìn theo ô tô của cô hòa vào dòng xe cộ, đến lúc không thể nhìn rõ được nữa, Hàn Phái mới quay đầu đi.

Vì muốn gặp mặt nhau, anh đợi nửa tiếng đồng hồ, cô bận rộn cả một buổi sáng.

Sau đó mỗi người nói một câu, lại vội vàng chia tay.

Lúc Tần Thư đến công ty còn chưa đến 8 giờ, đỗ xe xong, xách túi giữ ấm xuống xe. Buổi sáng, cô chưa kịp ăn, chỉ có thể đến công ty giải quyết bữa sáng.

Trong lúc vô tình liếc đến chiếc ô tô bên cạnh, là của Hạ Cánh Nam, hóa ra anh ta đến sớm vậy.

Hạ Cánh Nam cũng vừa mới đến, chỉ sớm hơn cô có hai phút, lúc cô lái xe vào, anh ta vừa lúc tiến vào tòa nhà, gặp Doãn Nhất Kiều đang đợi thang máy.

“Chào buổi sáng.” Doãn Nhất Kiều chào hỏi anh ta một tiếng.

Lúc không có người ngoài, cô ta nói chuyện cũng tùy ý hơn nhiều.

Hạ Cánh Nam gật nhẹ đầu: “Chào buổi sáng.”

Anh ta đi đến thang máy chuyên dụng, nhập mật mã.

Doãn Nhất Kiều cứ nhìn chăm chăm bàn phím, lặng lẽ nhớ kỹ mật mã, lần sau cô ta sẽ trực tiếp đi thang máy của anh ta, đỡ phải chen chúc giờ tan tầm.

Cô ta nói: “Mật mã của anh có ý nghĩa thật đấy, 520520 (520 – gần giống âm với ‘wo ai ni’ có nghĩa là anh yêu em trong tiếng Trung), người đàn ông đang yêu có khác ha, đến mật mã thang máy cũng lộ hương vị tình yêu.”

Hạ Cánh Nam liếc mắt nhìn cô ta, lười phản ứng.

Cửa thang máy mở ra, Doãn Nhất Kiều đi vào cùng anh ta, “Cảm ơn nhé.”

Doãn Nhất Kiều ấn số tầng, cửa thang máy chậm rãi đóng lại, lúc sắp khép lại, Hạ Cánh Nam từ khe cửa thấy có người đi tới, anh ta lại ấn mở ra.

“Sao thế?” Doãn Nhất Kiều hỏi.

Hạ Cánh Nam không đáp lại, mà hô to với người ngoài cửa: “Em không thể đi nhanh lên được hả!” Tàn Thư vẫn không nhanh không chậm đi đến.

“Cô bé học trò này rất có cá tính.” Doãn Nhất Kiều nói nhỏ một câu.

Tàn Thư đến cửa thang máy mới nhìn thấy Doãn Nhất Kiều cũng ở bên trong, cười chào hỏi: “Chào buổi sáng, Doãn tổng.”

Doãn Nhất Kiều cười đáp lại: “Chào buổi sáng.” Liếc đến chiếc túi giữ ấm trong tay cô, “Chưa ăn sáng à?”

Tàn Thư gật đầu: “Mới sáng sớm nên không đói lắm ạ.”

Doãn Nhất Kiều nhìn cô đầy ý tứ, “Công ty chúng ta có quy định.” Cô ý cường điệu lên: “Là gần đây mới có quy định, tất cả mọi người không ai được ăn trong văn phòng, bao gồm cả trà chiều.”

Tàn Thư hiểu ánh mắt ấy của Doãn Nhất Kiều, chắc sau khi Hạ Cánh Nam tới mới có quy định này, cô cười nhẹ với Doãn Nhất Kiều: “Cảm ơn Doãn tổng đã nhắc nhở, nếu đã quy định không được ăn cái gì trong văn phòng, vậy chốc nữa em sẽ đứng trước cửa văn phòng ăn.”

Hạ Cánh Nam: “...”

Doãn Nhất Kiều không nhịn được, bật cười.

Tàn Thư tới văn phòng, có rất nhiều đồng nghiệp đã đến rồi, trên bàn cô xuất hiện mấy viên chocolate.

“Có chuyện gì vậy?” Cô hỏi anh chàng ngồi bên cạnh – Hà Phi.

Một bên má Hà Phi phồng lên vì đang ăn chocolate, anh ta nói: “Hôm nay sinh nhật tiểu Phùng, tối qua bạn trai mua cho cô ấy một túi chocolate to đùng, buổi sáng cô ấy vừa đến đã rải thức ăn cho chó, mỗi người mấy viên.” Còn nói với cô: “Hà tổng không cho phép chúng ta ăn uống lúc làm việc, đừng để anh ấy nhìn thấy, nếu không sẽ phải viết bản kiểm điểm đấy.”

Tàn Thư gật đầu, lại nói một tiếng cảm ơn, cầm chocolate lên.

Hà Phi nói với cô: “Đúng rồi, trưa nay, tiểu Phùng mời chúng ta ăn cơm ở nhà ăn dưới tầng, hết giờ cùng nhau đi xuống nhé.”

“Được.” Lúc sau, Tàn Thư mới nhớ ra: “Tôi còn chưa chuẩn bị quà.”

Hà Phi xua tay: “Từ trước đến nay, chúng ta không có thói quen tặng quà, sinh nhật ai thì người ấy mời com một bữa, bình thường bạn rận muốn chết, nào còn có thời gian chuẩn bị quà tặng.”

Anh ta lại hỏi Tàn Thư: “Đúng rồi, sinh nhật cô vào ngày nào?”

Tàn Thư: “Vẫn còn sớm, tháng năm cơ.”

Hàn Phi gật đầu, “Nói sớm cũng không còn sớm nữa đâu, làm dự án chớp mắt là đến.”

Tần Thư cười, bắt đầu ăn bữa sáng.

Hàn Phái gửi tin nhắn đến: [Ăn sáng rồi, cho điểm tuyệt đối. Chờ anh công tác về sẽ làm cơm cho em ăn.]

Bạn đang đọc truyện *Mê Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Mấy hôm nay, Tần Thư và đồng nghiệp bận rộn khảo sát công ty AC, tối nào cũng tăng ca đến hơn 10 giờ mới về.

Hàn Phái cũng bận, ban ngày bận họ hầu như rất ít liên hệ với nhau, thỉnh thoảng lúc ăn cơm mới gửi tin nhắn.

Một hôm, cô khảo sát công ty AC tại tập đoàn Vạn Hòa, ăn cơm ở nhà ăn của bọn họ, Tần Thư đã chụp một bức ảnh tự sướng gửi cho anh, bối cảnh là nhà ăn.

Hàn Phái trả lời cô:[Nói tên anh với đi lấy cơm, đi ấy có thể cho em thêm một miếng thịt đấy.]

Tần Thư: [...]

Hàn Phái lại nhắn tiếp: [Ăn xong cơm trưa thì đến văn phòng anh mà nghỉ ngơi một lúc, anh đã nói với thư ký rồi.]

Tần Thư nghỉ ngơi một lúc: [Không đi đâu, không mệt, em quen rồi.]

Hôm thứ năm ấy, Bắc Kinh lại có tuyết rơi.

Nhan Ngan cũng từ Thượng Hải trở lại, cất hành lý xong liền đến ngân hàng Hải Nạp tìm Tần Thư, cô nàng không đi lên mà ở dưới lầu chờ cô tan làm rồi cùng nhau đi ăn cơm.

“Cậu muốn ăn gì?” Tần Thư vừa kiểm tra đối chiếu số liệu vừa nói chuyện với Nhan Ngan.

Nhan Ngan: “Trời lạnh thế này, ăn lẩu cho ấm.”

Tần Thư vừa nghe đến ăn lẩu, chỉ hận rèn sắt không thành thép: “Cậu không sợ chết vì béo hả?”

Nhan Ngan nói mấy hôm nay ở Thượng Hải, ăn uống không quen, không đủ dinh dưỡng.

Tần Thư: “...”

Không còn lời gì để nói.

Đối chiếu xong tất cả các số liệu điều tra, đã đến giờ tan làm, cô nói với Nhan Ngan: “Chốc nữa nói chuyện tiếp nhé, tớ đi nộp tài liệu cho cấp trên.” Hạ Cánh Nam cũng thích xem tài liệu giấy, cô đã gửi một bản đến hòm thư của anh ta, lại in một bản ra đưa qua.

Trên hành lang, đúng lúc gặp Doãn Nhất Kiều, cô ta cũng qua đưa tài liệu, gặp ngay trước cửa.

“Doãn tổng,” Tần Thư nhẹ nhàng cười chào hỏi.

Doãn Nhất Kiều chỉ vào văn phòng Hạ Cánh Nam: “Hình như anh ta lại phát bệnh rồi, lúc nào cũng vạch lá tìm sâu, lát nữa em nói chuyện phải chú ý một chút nhé.”

Vừa nãy, vì một bản kế hoạch, lúc đầu Hạ Cánh Nam dặn dò cô ta những chỗ cần sửa, cô ta cũng sửa rồi, anh ta vẫn không hài lòng, “Đây là trình độ của cô bây giờ hả?”

Khiến cô ta tức hộc máu, lúc ấy trong chớp mắt, chỉ muốn xé xác anh ta ra thành trăm mảnh.

Tần Thư dùng khẩu hình nói một câu cảm ơn. Khi cô gõ cửa đi vào, Hạ Cánh Nam đang gọi điện thoại, ra hiệu ý bảo cô chờ một lát, còn chỉ vào chiếc ghế dựa trước bàn làm việc.

Tần Thư để tài liệu sang một bên, ngồi xuống.

Không biết anh ta còn chuyện gì muốn phân phó.

Hạ Cánh Nam tiếp tục nói chuyện điện thoại: “Mẹ, con bận, bây giờ không nói chuyện với mẹ được, vâng, mẹ cứ nói với mợ đi, con với cô gái ấy không hợp, con vừa mới đến công ty mới, tạm thời không có thời gian xem xét đến việc kết hôn, con cúp đây.”

Nói xong, anh ta liền ngắt luôn điện thoại.

Đầu dây bên kia, mặt Nghiêm Trầm nghệt ra.

Vừa nãy rõ ràng đang nói đến việc hợp tác, Hạ Cánh Nam nói một câu ‘mời vào’. Sau đó, anh ta như bị tâm thần gọi hán là ‘mợ’.

Nghiêm Trầm gọi lại nhưng bị Hạ Cánh Nam từ chối.

Nghiêm Trầm: “...”

Hạ Cánh Nam không chỉ ngắt điện thoại của hán, còn tắt chuông.

Tần Thư nhìn chăm chăm tài liệu, trong lòng nghĩ, không biết kiểu phụ nữ nào mới lọt được vào mắt xanh của anh ta. Có lúc, cô rất tò mò, vợ trước của anh ta là kiểu phụ nữ thế nào mới có thể khiến anh ta nhớ mãi không quên.

Hạ Cánh Nam cầm tài liệu lật vài tờ, nghiêm túc xem xét, chỉ nói một câu: “Bảng giá này không tồi, người trong ngành sẽ thích.”

Tần Thư hiểu, anh ta nói như vậy thì có nghĩa là không phù hợp, người trong nghề thích, nhưng rất nhiều người đầu tư là người ngoài ngành, họ xem sẽ không hiểu.

Cô duỗi tay: “Để em về làm lại chi tiết hơn.”

Hạ Cánh Nam gật đầu, đưa tài liệu cho cô: “Một bản kế hoạch tốt vừa phải khiến người trong ngành nhìn ra cách thức, vừa phải khiến cho người ngoài ngành xem hiểu vấn đề.”

Cuối cùng còn bỏ thêm một câu: “Buổi tối trước 11 giờ gửi cho tôi.”

Trước 11 giờ tối?

Vậy thì có nghĩa là, tối nay cô phải ở lại công ty tăng ca, không thể đi ăn lẩu với Nhan Ngạn được.

Lúc Nhan Ngạn nhận được tin nhắn, tức đến nghiến răng nghiến lợi, hai cô nàng mất công đợi lâu như vậy, nếu không phải Hạ Cánh Nam là thầy giáo cũ, còn chiếu cố lòng hư vinh của cô, thật sự cô rất muốn về vòng tròn nguyên rủa anh ta.

Không muốn ăn lẩu một mình, cô nàng quyết định đến trường cũ kiếm ăn, còn hỏi Tần Thư muốn ăn gì, để mua một phần về ăn khuya.

Tần Thư: [Chè đậu đỏ.]

Cô cất điện thoại, pha một ly cà phê, bắt đầu sửa tài liệu.

Hạ Cánh Nam xem xong email, đóng máy tính, chuẩn bị ăn tối, quay lại còn phải mở hội nghị video với bên tổng bộ.

Vừa đi được hai bước, điện thoại trên bàn rung lên, Nghiêm Trầm gọi đến, vừa mở mồm liền nói: “Hạ Cánh Nam, cậu bị điên rồi hả, ai là mẹ cậu?”

Hạ Cánh Nam: “Người thiệt thòi là tôi mới đúng, không phải sao?”

Bây giờ, Nghiêm Trầm không rảnh cãi nhau với anh ta, điều hán quan tâm chính là: “Cậu với cô nàng xem mắt kia thế nào rồi?”

Hạ Cánh Nam: “Tôi đã nói rõ rồi, vốn tôi cũng không định phát triển tình cảm với cô ta.”

Nghiêm Trầm rõ ràng mọi chuyện, vẫn hỏi xác nhận lại: “Vừa nãy, người đi vào văn phòng cậu có phải là Tần Thư không?”

Hạ Cánh Nam: “Ừ.”

“Rốt cuộc bây giờ ý cậu là gì?” Nghiêm Trầm có chỗ khó hiểu.

Hạ Cánh Nam: “Không có gì, tôi không muốn đả kích sự tự tin của cô ấy, cũng không muốn khiến cô ấy không vui.”

Dừng rồi lại nói tiếp: “Hôm qua, tôi đã hỏi người bạn làm bác sĩ kia rồi.”

Lần trước, Tần Thư nói sau đó cô lại phẫu thuật mắt một lần nữa, gần như đã khôi phục lại bình thường, anh ta không biết tại sao phải phẫu thuật lần thứ hai, không nhận được hỏi, người bạn đó lúc đầu không chịu nói, về sau dưới sự kiên trì của anh ta, người bạn đó đành nói ra.

Nghiêm Trầm biết vị bác sĩ này. Lúc trước, Hạ Cánh Nam giới thiệu cho Tần Thư làm bác sĩ mổ chính, liền hỏi: “Làm sao?”

Hạ Cánh Nam: “Thật ra, cô ấy vốn không cần phải làm phẫu thuật lần thứ hai, chính bởi vì lúc đó tôi từ chối cô ấy, tinh thần cô ấy sa sút trong một khoảng thời gian rất dài, vừa đúng vào thời kỳ máu chốt khôi phục mắt, tình hình không lạc quan cho lắm, chỉ có thể làm phẫu thuật lần hai.”

Anh ta không ngờ tới năm đó cô lại lún sâu như vậy, anh ta cho rằng cô chỉ nhất thời ỷ lại và thích thối, thời gian dài rồi cô cũng sẽ không để quãng thời gian yêu thầm này ở trong lòng.

Nào ngờ mọi chuyện lại thành ra như vậy.

Yên lặng một lúc, Nghiêm Trầm hỏi: “Ý của cậu là nếu cả đời này cô ấy không từ bỏ, thì cả đời này cậu cũng không kết hôn hả?”

Hạ Cánh Nam: “Tạm thời, tôi không nghĩ được nhiều như vậy.”

Nghiêm Trầm không nhận được lại khuyên như: “Bây giờ vừa đúng lúc, cô ấy không yêu ai, cậu cũng độc thân, cô ấy không còn là cô bé mười chín tuổi ngây thơ, cậu cũng không còn là thầy giáo của cô ấy nữa, không tồn tại lý do đạo đức, sự nghiệp của cậu cũng ổn định rồi, nếu đã gặp lại, vậy sao cậu không tranh thủ cơ hội này chứ? Nói không chừng, gia đình cô ấy không ngại quá khứ của cậu đâu.”

Rất ít khi, hần dong dài như vậy, chính là không hiểu sao lại tiếc thay cho hai người bọn họ.

Ai có thể quyết định gia đình và quá khứ của mình chứ?

Lát sau, Hạ Cánh Nam mới lên tiếng: “Nói sau đi.”

Nghiêm Trầm: “Ừ, tôi đang bận, nói chuyện sau.”

Tần Thư bận rộn đến tận 10 giờ rưỡi, tắt cả tài liệu đã được sửa xong, lại in một bản mang qua cho Hạ Cánh Nam.

Hạ Cánh Nam còn đang xem email, ánh mắt mệt mỏi, anh ta chỉ bên cạnh máy tính: “Để ở đây đi, chốc nữa tôi sẽ xem.”

Tần Thư để tài liệu xuống, khách khí lễ phép: “Hạ tổng, còn việc gì không ạ?”

Hạ Cánh Nam: “Không, Em mau về đi.”

Tần Thư nhìn anh ta, bất giác nói thêm một câu: “Ngài cũng về sớm đi, bên ngoài tuyết rơi càng ngày càng lớn đó ạ.” Nói xong liền xoay người rời khỏi.

Hạ Cánh Nam ngẩn người, bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, gọi cô lại: “Để tôi đưa em về.” Anh ta đứng dậy, lấy chìa khóa xe.

Hôm nay bận muốn chết, anh ta cũng quên luôn trời có tuyết rơi, sớm biết vậy đã không bắt cô tăng ca.

Tần Thư uyển chuyển từ chối: “Không cần đâu, ông nội sắp xếp taxi cho em rồi ạ.”

Hạ Cánh Nam gật đầu: “Vậy thì tốt rồi, mau về đi.”

Tần Thư nhẹ nhàng đóng cửa phòng, quay lại chỗ ngồi cất đồ vào túi rồi rời khỏi công ty, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, tuyết rơi lớn hơn rồi, thật ra tối nay, ông nội không biết cô phải tăng ca muộn như vậy, cũng không sắp xếp taxi cho cô.

Lúc chờ thang máy, Tần Thư mới có thời gian nhìn điện thoại, Hàn Phái gửi cho cô một tin nhắn: [Về nhà chưa?]

Tin nhắn gửi đến từ mười phút trước.

Trước đó, lúc sắp tan làm, cô nói với anh buổi tối muốn ăn lẩu với bạn, nào ngờ lại đột nhiên phải tăng ca.

Cô nhắn lại: [Em vừa tan làm, còn đang ở công ty, về ngay đây ạ.]

Hàn Phái không đáp lại.

Xuống dưới đại sảnh, Hàn Phái gọi điện tới, hỏi: “Tại sao phải tăng ca?”

Tần Thư: “Tài liệu không phù hợp, phải sửa lại.” Nghe được tiếng ồn ào bên anh, cô liền hỏi: “Tiệc rượu còn chưa kết thúc ạ?”

Hàn Phái: “Vẫn chưa?” Anh cởi cúc áo, uống không ít rượu, có chút khô nóng, gọi người phụ vụ mang tới một ly nước đá, sau khi uống hết nửa ly, dạ dày đã thoải mái hơn nhiều.

Tần Thư vừa định mở miệng, liền nghe tiếng Hàn Phái nói chuyện ở đầu dây bên kia, có người tìm anh.

Cô nói: “Đợi anh về khách sạn thì nói chuyện sau nhé, anh cứ làm việc đi.”

Hàn Phái không vội cúp máy: “Tuyết rơi, em đừng lái xe, để anh bảo taxi qua đón, khoảng nửa tiếng là đến”

Tần Thư về nhà đã gần 10 rưỡi rồi, Nhan Ngạn vẫn chưa ngủ, đang đứng áp vào tường.

“Cậu làm gì thế? Úp mặt vào tường suy nghĩ à?” Tần Thư nhìn cô nàng.

Nhan Ngạn thở dài: “Tối nay, tớ ở trường đại học cũ của chúng ta ăn súp cay, suýt nữa no vỡ bụng, tớ đứng một lúc để tiêu hóa ý mà.” Thật ra, ăn xong cô đã thấy hơi hận rồi.

Tần Thư: “...”

Cô còn có thể nói gì đây?

Tần Thư hỏi Nhan Ngạn: “Rốt cuộc thì bao giờ cậu mới chuẩn bị giảm béo?”

Nhan Ngạn cắn răng: “Tối nay sẽ bắt đầu giảm béo, mùa xuân sang năm tớ chắc chắn phải yêu đương.” Rồi ra hiệu: “Tớ mua chè đậu đỏ cho cậu rồi đó, mau ăn khi còn nóng đi.”

Tần Thư lắc đầu: “Không ăn đâu, bắt đầu từ hôm nay tớ sẽ giảm béo với cậu.”

Nhan Ngạn: “Cậu gầy thế này rồi, đâu cần giảm nữa hả?”

Tần Thư quét mắt nhìn Nhan Ngạn từ trên xuống dưới một lượt: “Nếu tớ không giảm với cậu, tớ sợ mỡ trên người cậu đến mùa xuân năm sau vẫn còn nguyên chỗ cũ mất.”

Nhan Ngạn: “...”

Nói là làm liền, Tần Thư tìm cân điện tử và sổ ghi chép, hai người bắt đầu cân.

Lúc Nhan Ngạn đứng lên cân, Tần Thư nghiêng đầu nhìn con số hiện trên mặt cân, Nhan Ngạn đẩy nhẹ cô, “Ê ê ê, cậu làm gì thế, cân nặng là bí mật của nữ sinh đấy.”

Tần Thư cười: “Tớ nhìn thấy hết rồi.” Lại đã kích thêm: “Dáng người này của cậu, tớ liếc mắt là biết cậu nặng bao nhiêu cân.” Cô cũng đứng lên cân.

Rồi ghi chép lại: “Nhan Ngạn, cao 162cm, nặng 64kg, cân nặng mục tiêu: 53kg.”

Tần Thư: cao 169cm, nặng 52kg, cân nặng mục tiêu: 50kg.

Tần Thư ghi 2 tờ, xé một tờ đưa cho Nhan Ngạn: “Nhìn chiều cao cân nặng của tớ rồi nhìn của cậu đi, cậu sẽ chẳng ăn được gì nữa.”

Nhan Ngạn: “...”

Xem mấy con số, cô nàng chịu kích thích không phải nhỏ bình thường.

Cô ấy liếc mắt nhìn Tần Thư, phát hiện cô cứ ấn mí mắt phải, “Sao thế? Mắt không thoải mái à?”

Tần Thư: “Không biết nữa, sáng nay mắt đã bắt đầu giật rồi, chắc là do nhìn mấy tính nhiều quá.” Cô trấn an chính mình, thật ra từ khi mí mắt giật, trong lòng cô vẫn luôn hốt hoảng.

Cô đẩy cân điện tử qua một bên: “Ngủ đi, sáng mai cùng tớ tập yoga.”

Nhan Ngạn gật đầu, hỏi: “Sáng mai cậu muốn ăn gì, tớ dậy sớm đi mua bữa sáng, bữa sáng sau này của cậu tớ bao tất.” Cô nàng quyết định sau này không bao giờ ngủ nướng nữa.

Tần Thư: “Ngày mai cậu mua cho tớ một phần, chờ Hàn Phái về thì không cần nữa đâu.”

Nhan Ngạn: “Vì sao? Cậu bảo anh ta mua à?” Hai người không ở cung tiểu khu, định đi qua đi lại quảng trường xa như vậy sao?

Tần Thư: “Chỉ cần anh ấy ở Bắc Kinh thì mỗi ngày sẽ đưa bữa sáng cho tớ.”

Nhan Ngạn véo thịt ở eo, “Tớ nhất định phải giảm cân, tìm một người đàn ông mỗi ngày đưa bữa sáng cho tớ, còn phải thay đổi đa dạng nữa.”

Hai người bật cười, cùng nhau lên lầu.

Tần Thư cho rằng ngủ một giấc thì đôi mắt sẽ tốt hơn, kết quả sáng ngày hôm sau rời giường mí mắt phải vẫn còn giật, mắt giật cả ngày.

Lúc tan làm, tuyết rơi vẫn chưa dừng lại, Hạ Cảnh Nam bảo thư kí gửi thông báo, tối nay không ai được tặng ca.

“Lần đầu tiên được tan làm sớm thế này, trời vẫn còn sáng, đúng là không quen tí nào.” Hà Phi cười nói, lười nhác vươn vai, chuẩn bị đi đón bạn gái tan

tâm

“Trước đây, thời tiết ác liệt, các cậu cũng phải tăng ca hả?” Tần Thư hỏi.

Hà Phi gật đầu: “Lãnh đạo trước của chúng tôi chưa bao giờ quản mấy việc này, cấp bậc của ông ta cũng không cần tăng ca, mấy người binh tôm tướng cá như chúng tôi thỉnh thoảng gặp được lãnh đạo một lần, không giống như Hạ tổng, khi chúng tôi làm dự án còn đến đốc thúc, đưa ra một số kiến nghị.”

Sau khi cất đồ đạc, anh ta xoa tay về phí Tần Thư: “Tôi đi đón vị kia nhà tôi đây.”

Tần Thư cười, “Đi nhanh lên đi.” Mắt phải lại giật mạnh vài cái, khiến cô tâm phiền ý loạn.

Về đến nhà, cô cắt một đoạn băng dính hai mặt dán cố định lại.

Buổi tối lúc nói chuyện video với Hàn Phái, Hàn Phái nhủ mày: “Em lại làm trò con bò gì vậy hả?”

Tần Thư dựa vào đầu giường, đề tay lên mí mắt: “Mắt em cứ giật mãi, em sợ, không biết lại có chuyện xui xẻo gì nữa.”

Quan hệ giữa cô và Hàn Phái ngày càng tự nhiên, không cần phải băn khoăn nên hay không nên trang điểm, cũng không cần phải nghĩ ngợi cái gì nên nói cái gì không nên nói nữa.

Hàn Phái: “Em cũng mê tín hả? Chắc do nhìn máy tính nhiều đó.” Anh hỏi cô: “Thuốc nhỏ mắt mà anh đưa cho em đâu?”

Tần Thư: “Em dùng rồi, thôi kệ đi, không nói chuyện này nữa, hôm nào thì anh về?”

Hàn Phái: “Sáng ngày kia anh sẽ về, hai hôm này em nghỉ ngơi cho khỏe, đừng suy nghĩ lung tung.”

Tần Thư gật đầu: “Vâng.”

Đang nói, điện thoại đổ chuông, Hàn Phái liếc mắt nhìn, là Thu Lam gọi đến.

Anh không kiêng dè gì, nhận điện thoại luôn, tiếng nói của Thu Lam truyền đến: “Bây giờ, cậu có đang bận không?”

Hàn Phái: “Bận.”

Thu Lam: “... Ý mình là cậu có đang đi xã giao ở ngoài không?”

Hàn Phái: “Không, có việc gì à?”

Thu Lam: “Mình sắp đến khách sạn cậu ở rồi, bản kế hoạch xong rồi, năm phút nữa mình sẽ đến nơi.”

Anh không cảm thấy kỳ quái khi giờ này mà Thu Lam còn đem bản kế hoạch tới, những dự án trước, chỉ cần cô ta làm xong bản kế hoạch, dù anh đang ở nước ngoài, cô ta cũng sẽ ngồi máy bay qua đưa.

Đối với người làm kinh doanh mà nói, mặt đối mặt nói chuyện sẽ dễ dàng đả động đối phương hơn là nói qua điện thoại, cũng thuận tiện hơn trong việc giải quyết các vấn đề phát sinh trong quá trình trao đổi. Thu Lam biết rõ điều này, cho nên dù cô ta có mệt thế nào đi nữa, cũng sẽ ngàn dặm xa xôi đi tới đó để, để có thể sửa chữa những chỗ không hợp lý bất cứ lúc nào, tranh thủ thời gian làm dự án.

Vì đức tính này, anh mới có thể hợp tác với cô ta đến tận bây giờ.

“Anh làm việc tiếp đi.” Tần Thư chuẩn bị ngắt video.

Hàn Phái bỏ điện thoại xuống, nói với Tần Thư: “Là Thu Lam.”

Tần Thư ngẩn ra, phản ứng đầu tiên chính là nhìn thời gian trên máy tính, đã sắp 9 giờ rồi.

Trong phòng khách sạn, trời tối muộn, trai đơn gái chiếc.

Tương đương với làm việc xấu.

Hàn Phái cười: “Biểu cảm của em là thế nào vậy?”

Tần Thư liếc xéo anh một cái: “Biểu cảm muốn tiêu diệt anh.”

Cô nói: “Nếu bốn bỏ năm lên mà nói, bây giờ anh gần như chính là người của em, có người phụ nữ có ý với anh nửa đêm đến gõ cửa phòng anh, anh lại còn chuẩn bị đi mở cửa, anh bảo em có nên dạy lại quy củ cho anh không?”

Hàn Phái cười, anh cười lên lại càng gọi cảm.

Tần Thư chọc mặt anh trên màn hình: “Còn cười hả!”

Hàn Phái mở to tiếng video, đứng dậy lấy quần tây và áo sơ mi.

Tần Thư không nhìn thấy anh trên màn hình: “Hàn Phái?” Cho rằng anh đi mở cửa, mặc kệ cô.

“Anh đi lấy quần áo, không đi mất đầu mà sợ.” Anh tránh màn hình, cởi áo tắm dài bắt đầu thay quần áo.

Tần Thư chế giễu: “Ái chà, còn phải rửa mặt chải đầu trang điểm hả?”

Hàn Phái hỏi lại: “Em đồng ý cho anh mặc áo tắm đi gặp người phụ nữ khác ư?”

Tần Thư buột miệng thốt ra một câu: “Chắc chắn không được, nghĩ cũng đừng nghĩ.”

“Vậy thì được rồi.” Hàn Phái nhét áo sơ mi vào trong quần, sửa sang gọn gàng rồi mới xuất hiện trước màn hình.

Quần tây màu đen với áo sơ mi màu trắng, nhìn anh đặc biệt đẹp mắt, Tần Thư nhìn chăm chăm anh cả nửa ngày, tự nhiên có chút nhớ anh, liền nói: “Anh về Bắc Kinh nhanh lên.”

Hàn Phái cài khuy tay áo, thấp giọng hỏi cô: “Sao thế?”

Tần Thư tròn mắt: “Anh nói đi? Trong lòng anh có mong gặp em không?”

Hàn Phái cười không phát ra tiếng, đáp lại: “Sáng sớm ngày kia, em chắc chắn có thể nhìn thấy anh.”

Bạn đang đọc truyện *Mê Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Tiếng gõ cửa vang lên, Thu Lam đã đến.

Hàn Phái nói: “Anh sẽ nhanh chóng quay lại, nếu chán thì em ngủ trước đi nhé.”

Tần Thư ấn mí mắt phải: “Em không buồn ngủ, bây giờ mới mấy giờ, anh giúp em ngủ sớm như vậy, em sẽ cảm thấy anh muốn làm cái gì gì đó, hiểu không? Hả?”

Hàn Phái cười: “Vậy chờ anh.” Anh không tắt webcam mà đi ra mở cửa.

Ngoài cửa, Thu Lam liên tục nhìn đồng hồ, đang nghĩ tại sao Hàn Phái còn chưa ra, thì bất chợt cửa mở.

Tóc anh vẫn còn ướt, nhìn đáng vẻ hình như mới tắm xong không lâu. Nhưng ăn mặc rất chỉnh tề, không chút cầu thả.

Không chỉ cài nút tay áo, ngay cả cúc áo sơ mi trên cùng cũng cài kín, người không biết còn tưởng anh định đi tham gia tiệc rượu.

“Bản kế hoạch đây.” Thu Lam đưa túi tài liệu cho anh.

Mấy hôm nay, cô ta làm việc suốt đêm, biết gần đây Hàn Phái rất bận, không rảnh ngồi ôm máy tính để xem, anh cũng không thích xem một bản kế hoạch dày như thế trên máy tính, cô ta liền làm theo sở thích của anh mà in ra, đi suốt đêm đưa qua đây.

Từ trước đến nay, cô ta làm việc chưa bao giờ dấy dưng lảng nhãng, việc hôm nay có thể hoàn thành thì quyết không để đến ngày mai.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Hàn Phái lại hợp tác với cô ta.

Hàn Phái nhận lấy túi hồ sơ, cũng không mở ra xem: “Thành viên hội đồng quản trị sẽ gọi điện cho cậu sau.” Lại hỏi: “Còn việc gì nữa không?”

Thu Lam lắc đầu, lúc anh xoay người định đóng cửa thì cô ta gọi giật lại: “À, đúng rồi, trước năm mới có buổi họp lớp, bọn họ biết cậu là người rất bận rộn liền nói riêng với mình, bảo mình gọi cậu đi họp lớp.”

Hàn Phái dừng chân: “Họp lớp nào?”

Anh và cô ta là bạn học sơ trung và cao trung.

Thu Lam: “Cao trung, 4-5 năm rồi chúng ta chưa tụ họp đó?”

Hàn Phái: “Tôi quên mất.”

Thu Lam trêu ghẹo anh: “Không phải trí nhớ của cậu vẫn rất tốt đó sao?”

Hàn Phái: “Tôi chỉ nhớ việc tôi đề ý.”

Thu Lam: “...” Hợp tác với anh là một việc rất có ý nghĩa, anh luôn mang đến cho cô ta sự vui mừng không tưởng, chỉ cần là dự án mà anh coi trọng thì anh chắc chắn sẽ lấy được, nhưng lúc nói chuyện phiếm thì lại là kẻ hết sức nhảm chán.

Một câu của anh cũng có thể khiến người ta chết sặc.

Những ngày tháng hợp tác giữa họ, không biết cô ta đã bị anh làm cho chết sặc bao nhiêu lần.

Thu Lam không muốn đấu võ mồm, cô ta cũng không phải là đối thủ của anh, liền nói thẳng luôn: “Ngày 28 mọi người đều rảnh rồi, địa điểm do cậu chọn nhé?”

Hàn Phái: “Ăn ở đâu cũng giống nhau, tôi không để ý đâu.”

Thu Lam nghĩ ngợi: “Vậy để mình sắp xếp nhé, đến lúc đó cậu cũng đừng ghét bỏ.” Lại hiếu kỳ nói: “Cậu không hỏi xem lần này ai đi ai không đi hả?” Nói xong rồi nhìn anh chăm chăm.

Sắc mặt Hàn Phái như thường: “Người rảnh thì đi không rảnh thì không đi.”

Thu Lam: “...” Anh nói chuyện quá trêu ngạo, cô ta không đỡ được, đề tài này cứ thế mà chấm dứt, nhân tiện hỏi một câu: “Khi nào thì cậu quay về?”
“Ngày kia.”

“Mình cũng vậy.” Ngoài ra không nói gì thêm nữa, Thu Lam hướng anh xua tay: “Thức hai ba đêm, mình mệt sắp chết rồi, về phòng nghỉ đây.”

Hàn Phái quay vào phòng, cởi cúc áo sơ mi, cởi cả khuy tay áo, đi đến trước máy tính, trên màn hình Tàn Thư đang xem sách, thỉnh thoảng viết viết vẽ vẽ.

“Kỳ Kỳ.”

“Sao anh quay lại nhanh thế?” Tàn Thư ngẩng đầu.

Hàn Phái ném khuy tay áo qua một bên, “Nếu không anh ra ngoài nói chuyện thêm nửa tiếng nữa nhé?” Vừa nói anh vừa mở túi tài liệu.

Tàn Thư giương ánh mắt khiêu khích: “Anh dám?”

Hàn Phái cười, nhường cô: “Không dám.”

Tàn Thư cao hứng, “Em không quấy rầy nữa, anh làm việc đi.”

Hàn Phái mở một chiếc máy tính khác, điều chỉnh góc độ webcam, hỏi cô: “Thế này được chưa?”

Tàn Thư gật đầu, vừa vặn có thể nhìn anh chính diện, góc độ cũng tốt.

Hàn Phái bắt đầu làm việc, Tàn Thư đứng dậy đi lấy vài tờ giấy trắng, rồi cầm một chiếc bàn gấp qua, anh xem tài liệu, cô vẽ tranh, cô vẽ hình ảnh lần đầu tiên cô và Hàn Phái gặp nhau ở sân bay Kennedy. Vẽ xong tranh đã 11 giờ, hơi mệt mỏi, cô lại nhìn chăm chăm Hàn Phái trong chốc lát, càng nhìn càng muốn ôm anh ngủ một giấc, thở dài, cũng không quấy rầy anh nữa, để máy tính trên tủ đầu giường, tắt đèn ngủ, hy vọng nhanh chóng đến ngày kia.

Hai ngày sau, Tàn Thư bận rộn làm tài liệu, Hạ Cánh Nam đi Hồng Kông công tác, giao cho cô hoàn thành dự án trong tay, tạm thời cô được thả, không cần bị anh ta giáo huấn tới lui nữa.

Thời gian chớp mắt trôi qua.

Sáng sớm chủ nhật, chưa đến sáu giờ, điện thoại Tàn Thư đã đổ chuông.

Cô tưởng là chuông báo, cầm lên định ấn tắt, không ngờ là Phương Mộ Hòa gọi điện tới.

“Có chuyện gì hả mẹ Phương?” Mới sáng sớm, hẳn là có chuyện quan trọng lắm thì anh ta mới gọi tới.

Phương Mộ Hòa đề thấp giọng hỏi: “Dậy chưa?”

Tàn Thư: “Dậy rồi đây, có chuyện gì vậy?”

Phuong Mộ Hòa ‘Ừ’ một tiếng, “Kỳ Kỳ, anh nói với em một việc, trước tiên em hãy chuẩn bị tinh thần nhé.”

Tần Thư cười: “Anh hợp lại với chị Mạn Đình rồi hả?”

Phuong Mộ Hòa không lên tiếng, im lặng vài giây, “Là Hàn Phái.”

Trong lòng Tần Thư hơi hồi hộp, “Hàn Phái làm sao?” Tim cô sắp vọt ra tới cổ họng, mí mắt phải giật giật.

Phuong Mộ Hòa: “Anh ta gặp tai nạn xe, trước mắt tình huống vẫn chưa rõ.”

Sét đánh giữa trời quang.

Tần Thư nắm chặt điện thoại, tay không khỏi phát run, hơi há mồm, đến một câu cũng không thốt ra được.

Rốt cuộc cô đã biết vì sao mấy ngày nay mí mắt phải cứ giật suốt.

“Kỳ Kỳ?” Phuong Mộ Hòa gọi cô một tiếng.

Tần Thư run rẩy nói: “Anh nghe ai nói vậy! Đừng nói bừa!” Cô không muốn thừa nhận.

Mặc kệ Phuong Mộ Hòa muốn nói điều gì hay không, Tần Thư trực tiếp cúp điện thoại, rồi gọi ngay cho Hàn Phái.

Gọi rất nhiều lần, nhưng đều là tiếng tắt máy, sớm biết vậy cô đã không báo anh về sớm, nếu không phải cô báo anh về sớm, anh đã có thể không gặp phải tai nạn xe.

Tần Thư lau nước mắt, lại gọi cho Phuong Mộ Hòa: “Mẹ Phuong, em không gọi được cho anh ấy.” Cô lừa mình dối người: “Có thể là anh ấy còn chưa tỉnh giấc, tối qua anh ấy ngủ muộn lắm mà.”

Phuong Mộ Hòa thở dài, “Em mau đến bệnh viện đi.”

Tần Thư hỏi: “Làm sao anh biết được? Có thể nào thông tin sai rồi không? Há?”

Phuong Mộ Hòa: “Anh đang đi công tác ở Thụy Sĩ với một người bạn, vừa rồi hấn gọi điện thoại cho vợ nói chuyện phiếm, vợ hấn là bác sĩ, hôm nay vừa đúng ngày cô ấy phải trực ban. Hai người nói chuyện vài câu, sau đó vợ hấn bảo phải khám gấp cho mấy người bị thương vừa được đưa vào vì tai nạn xe, cấp trên đích thân gọi điện thoại tới, bảo cô ấy lập tức đi cấp cứu, bởi vì trong đó có người của tập đoàn Vạn Hòa – Hàn Phái.”

Trong chớp mắt, Tần Thư không thốt ra được từ nào, ngây ngốc cả người.

Phuong Mộ Hòa trấn an cô: “Em đừng vội, xe của anh ta là loại có độ an toàn cao, sẽ không sao đâu. Mới sáng sớm nên bây giờ anh cũng không có ai có thể nghe ngóng gì được, em mau chạy đến bệnh viện nhìn xem.” Rồi nói cho cô biết Hàn Phái đang ở bệnh viện nào, đến bệnh viện thì tìm ai.

Vốn Phuong Mộ Hòa còn do dự có nên nói với Tần Thư hay không, sợ cô sẽ lo lắng.

Nhưng với quan hệ hiện tại giữa Tần Thư và Hàn Phái, chắc chắn cô ấy muốn biết.

Chỉ có trải qua cảm giác đau đớn trong lòng, cô ấy mới có thể quý trọng hơn những gì đang có.

Tần Thư cuối cùng cũng thốt ra được một câu, từ trước đến giờ cô chưa bao giờ sợ hãi như vậy: “Anh ấy sẽ không sao đâu đúng không anh?” Thanh âm nghẹn ngào, nước mắt lăn dài trên má.

Phuong Mộ Hòa an ủi: “Sẽ không sao đâu.”

Tần Thư nằm liệt ở trên giường một lúc lâu, mới có sức lực xuống giường.

Cô không thể tự mình lái xe được, liền gọi Nhan Ngạn lái xe đến bệnh viện.

Nhan Ngạn nhìn sắc mặt tái nhợt của cô, “Kỳ Kỳ, cậu không sao chứ?” Rồi lại liên tục an ủi cô.

Mọi lời an ủi lúc này đối với Tần Thư đều vô dụng.

Tần Thư rất nhiều lần muốn gọi điện thoại cho ông Hàn, hỏi Hàn Phái hiện tại thế nào, lại sợ ông Hàn còn chưa biết việc này, vạn nhất kích thích ông lão thì sao?

Cô cố gắng đè nén trái tim đang không ngừng kinh hoàng của mình.

Thật ra cô và Hàn Phái cũng mới biết nhau chưa bao lâu, nhưng lại có cảm giác như bên nhau cả đời vậy.

Mới sáng sớm hơn 6 giờ, còn là ngày cuối tuần nên đường xá không đông lắm, nhưng vì đêm qua có tuyết rơi, nên trên đường có đóng một lớp băng mỏng, ở đoạn đường trơn trượt, bất ngờ xảy ra va chạm, chặn đường xe chạy.

Tần Thư thật sự không thể kiên nhẫn đợi được nữa, “Ngạn tử, cậu về đi.” Cô đẩy cửa xuống xe.

“Này, Kỳ Kỳ, cậu làm gì thế?”

“Mình chạy tới bệnh viện, mình không thể chờ được.” Một phút cũng không thể chờ được.

“Còn tận 2 3 km nữa, cậu định chạy đến chết hả?”

“Không chết được đâu?” Tần Thư cũng không quay đầu lại vượt qua dải phân cách.

Bệnh viện.

Hàn Phái đang ở trong phòng bệnh VIP, bác sĩ vội vàng rửa sạch miệng vết thương cho anh.

Thu Lam đứng bên cạnh, ngoảnh mặt đi không dám nhìn.

Cánh tay bị cắt một vết, không vào đến xương, nhưng miệng vết thương khá sâu.

“Hay là tiêm thuốc tê đi.” Thu Lam chỉ nhìn thôi cũng thấy đau.

Hàn Phái: “Không sao đâu.”

Một cô y tá đi vào phòng bệnh, báo với anh rằng tài xế không sao, tình hình đã ổn định, vừa mới phẫu thuật xong, sẽ được chuyển vào phòng bệnh ngay lập tức.

Hàn Phái gật đầu: “Cảm ơn, mọi người vất vả rồi.”

“Việc nên làm mà.” Y tá lại vội vàng đi ra ngoài.

Thu Lam hỏi bác sĩ, Hàn Phái có cần đi kiểm tra toàn thân hay không, bác sĩ đề nghị không chỉ phải kiểm tra, tốt nhất nên nằm viện quan sát hai ngày. Vì sau khi va chạm, có một số triệu chứng không rõ ràng ngay lúc ấy.

Thu Lam nhìn Hàn Phái: “Cậu cũng đừng quay lại công ty vội, ở bệnh viện nghỉ ngơi hai ngày, có chuyện gì thì mình sẽ giúp cậu, quan sát hai ngày hãy xuất viện.”

Hàn Phái không thốt ra được lời nào, chịu đựng đau đớn.

Không riêng cánh tay bị đau, lúc xảy ra va chạm, dây an toàn tự động thắt chặt, khiến ngực bị bầm tím, vừa mở miệng nói chuyện liền phát đau.

Thu Lam nhìn chăm chăm khuôn mặt anh, khớp hàm anh căng cứng, cánh tay không bị thương nắm chặt nổi cả gân xanh.

Bây giờ, cô ta rất muốn tiến lên ôm anh một cái, nhưng lại ngại còn có bác sĩ đứng bên cạnh.

Cô ta đuổi tay qua: “Nếu không chịu nổi thì cậu cứ véo tay mình đi.”

Hàn Phái liếc mắt nhìn cô ta một cái, không lên tiếng.

Thu Lam cũng không thêm đề ý, hiện tại trong đầu đều là việc anh bị thương, cũng không so đo với anh.

Nhớ đến cảnh đâm xe lúc đó, cô ta vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

Vốn cho rằng, buổi sáng anh mới quay về, kết quả anh lại bảo 5 giờ sáng phải về Bắc Kinh.

Cô ta có xe nên không đi cùng xe với anh.

Trên đường đi, mọi việc đều rất bình thường, nào ngờ tại đoàn đường dốc vào cao tốc, chiếc xe việt dã phía sau không biết tại sao lại mất lái, trực tiếp đâm vào đuôi xe của anh.

Ô tô của anh lại đụng phải hàng rào, cửa kính nát hết.

May mắn, anh có thói quen ngồi ghế sau cũng thắt dây an toàn, bằng không hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Anh và tài xế đều bị túi khí bật vào người bất tỉnh, tài xế bị thương nặng, được trực tiếp đưa vào phòng cấp cứu, còn anh thì tỉnh lại trên đường tới bệnh viện.

“Muốn ăn gì không? Mình đi mua cho cậu.” Thu Lam hỏi anh.

Hàn Phái: “Tôi không đói.” Anh duỗi tay: “Cho tôi mượn điện thoại một lúc.”

Lúc va chạm, màn hình điện thoại của anh bị nứt, không mở được.

Thu Lam mở khóa điện thoại đưa cho anh, Hàn Phái gọi điện thoại cho thư ký. Công ty có việc nên tối qua thư ký đã về trước. Anh bảo thư ký mang điện thoại và máy tính đến bệnh viện.

Vốn anh còn muốn gọi điện thoại cho Tần Thu, muốn nói với cô một câu rằng sáng sớm nay anh không về với cô được, đã ần số gọi rồi nhưng anh lại lập tức ần tắt đi.

Anh sợ cô sẽ suy nghĩ vẩn vơ nên tốt nhất là đợi thư ký mang điện thoại đến, rồi sẽ dùng số của anh để gọi.

Hàn Phái trả điện thoại lại cho Thu Lam, “Không có chuyện gì đâu, cậu về trước đi.”

Thu Lam chắc chắn sẽ không đi: “Hôm nay là cuối tuần, mình không có việc gì cả, sẽ ở lại với cậu, có chuyện gì thì cậu cứ gọi mình một tiếng.”

Vừa dứt lời, cửa phòng bệnh bị kéo mở ra.

Hàn Phái và Thu Lam đồng thời xoay người nhìn qua, Tần Thu nắm chặt áo trước ngực, khom lưng chống tay vào cửa, thở dốc.

Trên đường chạy tới đây, thiếu chút nữa thì cô mệt chết rồi.

Chạy 2 3 km, đi thang máy phải xếp hàng nên cô chạy thang bộ lên.

Mười tám tầng suýt lấy mạng cô.

Bây giờ, trái tim vừa hoảng loạn vừa đau, giống như bị ai đó xé rách vậy, đau không chịu nổi, cảm giác giãy tiếp theo có thể hít thở không thông mà chết.

Nhìn thấy Hàn Phái tỉnh táo đứng đó, Tần Thu thở phào nhẹ nhõm, ngay lập tức chảy nước mắt.

Chạy đau sức hông, thật sự một bước cũng không thể động, cũng không rảnh lo lắng giữ hình tượng, cô ngã ngồi xuống đất.

Hàn Phái sững sốt, không kịp nghĩ ngợi gì nhiều, bước nhanh đến trước mặt cô ngồi xổm xuống, lau mồ hôi trên trán Tần Thu, dùng mu bàn tay lau nước mắt trên mặt cô: “Em làm gì mà vội thế?”

Tần Thu ôm chặt cổ anh, thở hổn hển: “Anh bị thương... ở đâu?”

Hàn Phái vuốt lưng giúp cô thuận khí: “Anh không sao, chỉ bị thương ngoài da thôi.”

Tần Thu nghẹn ngào, gật đầu, may quá anh không sao.

Cô thở không ra hơi: “Vậy anh đi hỏi... bác sĩ mang đến đây một cái bình... đường khí được không? Em sắp không xong rồi.”

Hàn Phái: “...”

Bạn đang đọc truyện *Mê Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Hàn Phái vẫn vuốt vuốt lưng Tần Thu, dựa trán mình vào trán cô, đau lòng nói: “Nghỉ một lúc thì sẽ tốt thôi.”

Anh không biết cô đã chạy 2 3 km, cho rằng cô vừa leo thang bộ lên đây thì chắc chắn rất mệt, đặc biệt cô lại là người không thích vận động, nhưng chắc không đến nỗi phải thở oxy, từ từ sẽ bình thường trở lại thôi.

Hơn nữa, đối với người bình thường mà nói thở oxy hay không cũng như nhau, không có tác dụng gì cả.

Hai mắt Tần Thu nhắm lệt mòng lung, tức ngực khó thở, sắp chịu không nổi nữa rồi, gần như là hét vào mặt Hàn Phái: “Không được! Sao anh nói nhảm nhiều thế?”

Hàn Phái: “...”

Thu Lam nhận ra cô bé này, chính là cô gái đàn hát trên chộc Hàn Phái ở quán bar ngày hôm đó.

Không ngờ nhanh như vậy mà hai người này đã cấu kết với nhau. Bây giờ cô gái này đang hét vào mặt người đàn ông, không có chút đoan trang nào, leo cầu thang cũng có thể mệt đến mức phải thở oxy.

Thật đúng là làm màu.

Hàn Phái trấn an cảm xúc của Tần Thu, “Được, đầu giường có, đưa cho em ngay đây.” Rồi quay ra bảo Thu Lam gọi y tá đến đây.

Thu Lam liếc mắt nhìn Tần Thu, không tình nguyện ra ngoài tìm y tá.

Tần Thu ngồi dưới đất, lại bắt đầu rơi nước mắt.

Hàn Phái sững sốt, lau nước mắt cho cô, “Y tá sắp đến rồi, kiên nhẫn một chút thôi, không cho phép em khóc nữa.”

Tần Thu cũng không muốn khóc, lớn thế này rồi cô rất ít khi rơi nước mắt, ngay cả khi Hạ Cánh Nam từ chối cô, cô cũng nhẫn nhịn không rơi một giọt nước mắt nào.

Đôi mắt cô không tốt, không thể khóc lâu, nhưng hôm nay làm thế nào cũng không thể ngăn được.

Nhìn thấy cánh tay của anh bị thương, liền cảm thấy khó chịu.

Người gặp tai nạn là anh, nhưng người sống sót sau tai nạn lại là cô.

“Vẫn khóc à!” Hàn Phái xoa nhẹ đôi mắt cô, đôi mắt cô không tốt, anh không chịu nổi khi nhìn cô khóc, giọng nói cũng hơi cao một chút.

Tần Thu lập tức cảm thấy một cơn tức giận không biết từ đâu đến, chỉ muốn bộc phát ra: “Em không phải khóc vì anh, em khóc cho chính em đấy!”

Hàn Phái: “...”

Lòng đau nhưng không nhìn được bật cười, “Khóc cho chính em làm gì?”

Tần Thu ngửa đầu nhìn anh, dùng sức xoa ngực, vẫn cảm thấy rất đau đớn, không nhìn được nói một câu thô tục: “Mẹ nó, em sắp chết rồi đây, em chạy hơn hai mươi phút mới đến bệnh viện, lại chạy từ tầng một lên đây.”

Cô lớn thế này rồi cũng chưa từng phải chạy như thế bao giờ, từ nhỏ mắt cô đã không tốt, thể chất cũng kém, việc chạy bộ đúng là muốn lấy mạng của cô mà.

Hàn Phái trở mặt, không nghĩ cô phải chạy quãng đường xa như vậy.

Anh cũng không biết là miệng vết thương đau hay là vùng ngực bị bầm tím kia đau, cũng có thể là đau ở nơi khác, nói tóm lại toàn bộ lồng ngực đều khó chịu.

Kiểu khó chịu này chỉ xuất hiện một lần khi ông nội bị đẩy vào phòng cấp cứu.

Tần Thu lau nước mắt: “Hàn Phái, đều tại anh, đổi lại là người khác xem, dù có chết em cũng không chạy thế đâu, vì người khác mà chà đạp tính mạng của bản thân, đáng giá không?! Không đáng giá! Vừa này lúc ngồi dưới đất, em cảm thấy như sắp xong thật rồi, em liền nghĩ, sao mà em ngốc thế, ngộ nhờ em chết thật thì sao, liệu về sau anh có lấy vợ sinh con, rồi quên em là ai luôn không, em liều mạng như thế vì cái gì chứ!”

Càng nói, cảm xúc của cô càng suy sụp.

Trên đường chạy đến đây, cô luôn sợ anh sẽ không xong thật.

Lớn thế này rồi, lần đầu tiên trải qua sinh lý tử biệt, đau đớn tận xương cốt, đau thấu tâm can.

Lúc chạy đến phòng bệnh, nhìn thấy anh tỉnh táo đứng đó, đột nhiên cô cảm thấy rất tủi thân, chính cô cũng không hiểu nổi cảm xúc của mình, có lẽ là thật sự sợ rằng từ nay sẽ mất anh.

Cô biết những tai nạn xe xảy ra trên đường cao tốc tỷ lệ sống rất thấp, vì tốc độ xe quá nhanh, đặc biệt là người ngồi đằng sau, hầu như không ai thất thoát an toàn, một khi xảy ra chuyện thì chắc chắn sẽ mất mạng.

Hàn Phái nhẹ nhàng ấn đầu cô vào lồng ngực, anh hiểu tại sao cô lại kích động như vậy, mệt mỏi suốt quãng đường đến đây, lại còn lo lắng hãi hùng.

Anh đã từng cảm nhận những cảm xúc đó, lúc trước khi ông nội bị đẩy vào phòng cấp cứu, anh cũng chạy một mạch đến bệnh viện, lúc ấy dù thang máy không có ai, anh cũng quên luôn có thể đi thang máy lên.

Anh sờ đầu cô: “Nếu em chết thật, anh sẽ không kết hôn đâu.”

Tần Thu đột nhiên ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn anh: “Đây là bây giờ em vẫn còn sống, nếu em chết thật, chắc chắn anh sẽ không nói như thế, hừ! Em còn không hiểu bọn đàn ông các anh sao?”

Hàn Phái: “...”

Vốn dĩ, anh là một người cứng rắn cũng bị lời này của cô làm cho tức đến bật cười.

Hàn Phái lau mồ hôi cho Tần Thu, “Đứng lên, mặt đất lạnh lắm.”

Tần Thu ôm cổ anh, bất động, “Không đứng dậy nổi.”

Hai cái đùi giống như không phải của chính mình, tim đau, cả người như sắp hư thoát.

Hàn Phái nửa đứng dậy, dùng cánh tay không bị thương ôm lấy eo cô, muốn nâng cô lên, lại bị Tần Thu cự tuyệt: “Anh đừng dùng sức, cánh tay anh còn bị thương kia, không cần anh đỡ, em nghỉ ngơi một lúc rồi tự đứng dậy cũng được.”

Bây giờ, cô không bò dậy nổi, toàn thân xụi lơ, vừa bị mệt vừa bị dọa.

Chính cô cũng bội phục bản thân mình, sao lại có thể kiên trì chạy xa được như thế. Hồi học đại học, rất nhiều lần cô đã từ bỏ việc thi chạy 800m, chạy một vòng đã chịu không nổi.

Hôm nay dù mệt sắp chết, cô cũng không dừng lại. Sợ tới chậm một giây, có lẽ kiếp này cô sẽ bỏ lỡ anh.

Nếu không phải bị thương rất nghiêm trọng hoặc không thể cứu chữa được nữa, cô nghĩ Phương Mộ Hòa không đến mức mới sáng sớm đã bảo cô nhanh chóng tới bệnh viện.

Trên đường tới đây, cô đã tính đến trường hợp xấu nhất, cuối cùng cô cũng hiểu, những người nhà đứng ngoài phòng cấp cứu gào khóc, bởi vì biết rằng không còn hy vọng nữa, bản thân dần sụp đổ.

Cuộc đời con người, có lẽ chỉ khi chính mình trải qua những việc sinh ly tử biệt ngoài ý muốn, mới có thể thật sự hiểu rõ, cái gì là chỉ cần còn sống đã tốt lắm rồi, không cần so đo những việc khác nữa.

“Anh buông tay ra, không sao, em không lạnh, chạy cả quãng đường bây giờ người em toàn mồ hôi.” Cô nhẹ nhàng đẩy anh ra.

Hàn Phái hoàn toàn không nghe, sợ cô ngồi dưới đất lạnh, vẫn ôm chặt lấy, cánh tay bị thương cũng dùng sức kéo cô đứng dậy.

Hai chân Tần Thu run lên, cả trọng lượng cơ thể dựa hết vào người anh, sợ làm đau anh, cô muốn tự mình đứng dậy, nhưng lại bị Hàn Phái ôm vào lòng, nói: “Anh không sao.”

Trên mặt Tần Thu toàn nước mắt và mồ hôi, cô cọ cọ vào ngực anh.

Hàn Phái nửa ôm cô, dịch đến mép giường.

Thu Lam và y tá cùng lúc đi vào, Hàn Phái hỏi Tần Thu: “Có cần thở oxy nữa không?”

Tần Thu: “Cần, tế bào toàn thân đều thiếu oxy, sẽ chuyển biến xấu mất.”

Hàn Phái: “...”

Người bị thương là Hàn Phái nhưng người nằm trên giường thở oxy lại là Tần Thu.

Thu Lam nhìn thấy hình ảnh này chỉ cảm thấy buồn cười, cô ta khinh thường nhìn Tần Thu.

Quả nhiên đứa trẻ biết khóc sẽ có sữa uống.

Hàn Phái đứng trước giường, dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng chạm vào ấn đường đang nhú chọt của Tần Thu.

“Còn khó chịu không?” Anh hỏi.

Tần Thu hữu khí vô lực gạt đầu, đầu chỉ khó chịu, tưởng muốn chết luôn ấy chứ, nhưng so với vừa nãy thì đã tốt hơn nhiều rồi.

Hàn Phái khom lưng, nắm chặt tay cô, “Sau này, phải chạy bộ với anh mỗi ngày đấy nhé.”

Tần Thu tròn mắt, véo anh: “Anh muốn mưu sát em hả?”

Hàn Phái: “...”

Một lần nữa anh lại bị chọc tức đến bật cười: “Với thể chất của em...” Nghĩ đến Thu Lam vẫn còn đứng bên cạnh, anh liền không nói nữa.

Tần Thụ bày ra dáng vẻ xoi mói: “Thể chất của em thì làm sao? Hà?” Còn nhắc chân đá anh một phát.

Hàn Phái không lên tiếng, vẫn luôn nhìn vào mắt cô, ánh mắt cô vừa khiêu khích vừa không đứng đắn, anh biết là vì sao, Thu Lam đang ở đây, cô bắt đầu không nói lý lẽ.

Anh nhìn rồi lại nhìn, nở một nụ cười đầy ý vị.

Thể chất làm sao?

Về sau, hai người ở bên nhau, có lẽ anh phải để mấy cái bình oxy ở đầu giường mất thôi.

Thu Lam ôm tay, yên lặng không lên tiếng nhìn hai kẻ đang ve vãn đánh yêu nhau.

Bên kia, hai người còn đang nháo loạn, Thu Lam nhìn cánh tay Hàn Phái, anh bắt lấy tay Tần Thụ, Tần Thụ tức giận rút tay về, lại bị anh bắt lấy, cô lại tránh thoát.

Tối tới lui lui nhiều lần, cuối cùng còn bị Tần Thụ đập cho vài cái, Hàn Phái không có chút mất kiên nhẫn nào, vẫn muốn nắm chặt tay Tần Thụ.

Từ khi nào anh nguyện ý đi dỗ dành con gái vậy?

Thu Lam hít sâu một hơi, nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng nhói đau.

Vừa rồi, khi Hàn Phái băng bó vết thương, cô ta chủ động đưa tay ra cho anh, anh không thèm liếc lấy một cái.

Đúng lúc này bác sĩ đi vào, Thu Lam quay đầu lại, “Bác sĩ, cô ấy không có vấn đề gì lớn chứ ạ?” Cũng không phải cô ta quan tâm Tần Thụ, chỉ là cảm thấy Tần Thụ chuyện bé xé ra to, giả vờ giả vịt trước mặt Hàn Phái.

Một khi phụ nữ tỏ vẻ yếu đuối, dáng vẻ hoa lệ đầm mưa, đàn ông sẽ mềm lòng, sau đó là đau lòng.

Bác sĩ không trả lời ngay lập tức, mà hỏi bây giờ Tần Thụ cảm thấy thế nào.

Tần Thụ nói đã tốt hơn so với vừa nãy.

Bác sĩ gật đầu, “Sau này phải chú ý hơn, người thể chất kém lại ít vận động, trường hợp đột tử sau khi chạy nhanh một quãng đường dài cũng không phải không có.”

Hàn Phái dùng sức xoa đầu Tần Thụ, ánh mắt anh tràn ngập tự trách và lo lắng, Thu Lam nhìn thấy hết cả.

Sau khi bác sĩ rời đi, Tần Thụ tháo mặt nạ oxy, thở phào nhẹ nhõm.

“Hít mấy phút nữa đi.” Hàn Phái lại muốn mặt nạ lên cho cô.

Tần Thụ ngăn lại: “Không cần nữa.” Bây giờ, cô cảm thấy bình thường rồi, muốn xuống giường, “Anh nghỉ ngơi một chút đi.”

Hàn Phái: “Anh không sao, em nằm lên đi.”

“Có muốn uống nước không?” Thu Lam tiến lên mấy bước, khách khí hỏi Tần Thụ.

Tần Thụ cười nhẹ: “Cảm ơn chị, không cần đâu ạ.”

Lúc này Hàn Phái mới giới thiệu hai người với nhau, “Đây là Thu Lam, bạn học của anh, đây là Tần Thụ.” Rồi cũng không nói thêm gì nữa.

Tần Thụ mỉm cười gật đầu, khoe miệng Thu Lam cứng đờ.

Tần Thụ?

Trong đầu Thu Lam đột nhiên nhớ tới hình đại diện Wechat của Hàn Phái.

Một đàn một sách. Không phải hài âm chính là Tần Thụ hay sao?

Lúc trước cô ta còn buồn bực, từ khi nào mà Hàn Phái lại để ý đến cái hình đại diện Wechat vậy?

Cô ta nhớ rõ, từ khi Hàn Phái có wechat đến nay, hình đại diện vẫn luôn là logo của tập đoàn Vạn Hòa, trước nay chưa bao giờ thay đổi.

Cũng không cần phải ở lại nữa, Thu Lam tìm cớ rời đi.

Ra khỏi phòng bệnh, cô ta không nhận được gọi cho bạn tốt Doãn Nhất Kiều.

“Chị à, bây giờ mới mấy giờ? Cuối tuần mà có thể thả em ngủ ngon được không?”

Tối qua, Doãn Nhất Kiều tăng ca đến 11 rưỡi mới về, bây giờ rất buồn ngủ.

Thu Lam không có tâm trạng trêu chọc cô ta, “Anh ấy có bạn gái rồi.”

Doãn Nhất Kiều sững sốt, chắc tại chưa tỉnh ngủ nên hỏi một câu hơi ngu: “Ai có bạn gái?”

Thu Lam không đi thang máy, đi thang bộ xuống, tiếng giày cao gót lộc cộc chói tai vang lên trong không gian.

“Thu Lam?” Doãn Nhất Kiều không nghe thấy tiếng cô ta, gọi một câu.

Thu Lam: “Vẫn còn sống đây.”

Doãn Nhất Kiều ngồi dậy, xoa bóp huyết thái dương, “Hàn Phái có bạn gái hả?”

Thu Lam: “Ừ.”

Bây giờ làm gì cũng vô dụng, Doãn Nhất Kiều nói: “Trên thế giới này không phải chỉ có Hàn Phái là đàn ông.”

Cô ta mặc áo ngủ đi đến bên cửa sổ cho tỉnh táo. Lấy bản thân làm ví dụ: “Năm đó khi mình ly hôn, giống như bóc một lớp da vậy, hiện tại thì sao? Không phải cũng rất tốt sao? Suy sụp trong tình cảm khiến phụ nữ lột xác, hiểu không? Đừng khiến nó trở thành sự đả kích hủy diệt cậu, trên đời này chả ai rời khỏi ai là sẽ không sống được cả?”

Đây là lần đầu tiên Doãn Nhất Kiều chủ động nói đến chuyện ly hôn năm đó, lúc trước cô ta kiêng kị nhất người khác hỏi đến việc ly hôn.

Thu Lam hiểu tâm trạng Doãn Nhất Kiều lúc đó, trước nay cô ta không bao giờ hỏi, chỉ yên lặng uống rượu với Doãn Nhất Kiều.

Đến nỗi, năm đó vì sao Doãn Nhất Kiều và Hạ Cánh Nam ly hôn, cô ta cũng không biết.

Thu Lam hỏi, “Sau này làm sao cậu vượt qua được?” Nói xong liền im lặng: “Thôi, không đề cập đến việc không vui nữa.”

Doãn Nhất Kiều cũng không muốn nhắc lại những việc đã qua, nói sang chuyện khác: “Sao cậu biết Hàn Phái có bạn gái? Gặp rồi à?”

Thu Lam: “Ừ.” Rồi tóm lược lại sự việc Hàn Phái bị thương, “Nhìn thấy rồi, chính là tối hôm đó mình gọi điện thoại cho cậu, bảo rằng mình gián tiếp thổ lộ với Hàn Phái, lúc ấy cô gái ấy đánh đàn trong quán bar, bộ mặt lẳng lơ.”

Doãn Nhất Kiều cười: “Sao mình nghe thấy mùi chua thối? Cái gì gọi là bộ mặt lẳng lơ? Đó gọi là gọi cảm có hương vị phụ nữ, cậu thì hiểu cái P gì.”

Thu Lam: “... Mình nói này rồi cuộc cậu là bạn của ai vậy hả?! Khuỷu tay xoay ra bên ngoài!”

Vừa nãy chút nữa là chết sặc vì câu nói đó của Doãn Nhất Kiều.

Doãn Nhất Kiều dừng trò đùa, không trêu cô ta nữa, “Vậy bây giờ cậu tính làm sao? Tiếp tục kế hoạch ngủ với Hàn Phái hả?”

Thu Lam không tiếp lời, sau khi im lặng một lúc lâu thì thờ dài.

“Dù da mặt tớ có dày đến đâu cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc làm tiểu tam nhé.” Cô ta nói: “Mình không thể để tình trường không như ý mà thương trường cũng vậy được đúng không?”

Thu Lam quá hiểu Hàn Phái, nếu thật sự cô ta không biết tốt xấu, thì việc hợp tác với Hàn Phái cũng từ đây chấm dứt luôn.

Ai có thể từ chối tiền được chứ? Phụ nữ có tiền mới có thể tự do tài chính, mới có vốn để mà kiêu ngạo.

Doãn Nhất Kiều vẫn không nhận được nói hai câu: “Cũng không phải mình nói cậu đâu, nhưng sao không sớm thực hiện đi, để đến lúc bản thân sắp thành bà thím già mới nhớ tới ngủ với Hàn Phái.”

Thu Lam há mồm, muốn phản bác vài câu, lại cảm thấy không thú vị, bây giờ nói gì thì cũng đã chậm.

Lúc đi học không có cơ hội, khi học sơ trung vì tuổi còn nhỏ, trong nhà lại quản lý nghiêm ngặt, không nghỉ nhiều như thế, chỉ cảm thấy anh rất đẹp trai, muốn làm bạn với anh, về sau người lớn hai nhà quen biết nhau, cô ta gặp anh khá nhiều lần, nhưng chỉ giới hạn trong quan hệ bạn bè.

Năm lớp mười không ngờ lại được phân đến cùng một lớp, năm lớp 11 phân ban, anh chọn lý, các môn khoa học tự nhiên của cô ta không tốt, vì để có thể học cùng anh, cô ta dành tất cả thời gian để bù lại toán lý hóa.

Lớp 11 như ý nguyện lại học cùng lớp với anh, nhưng chưa bao giờ có cơ hội ngồi cùng bàn với anh.

Năm lớp 12, quan hệ giữa anh và bạn ngồi cùng bàn rất tốt, nhưng cô ta nhìn thấy cô bạn đó liền cảm thấy đặc biệt khó chịu, đồng thời tỏ ra bất mãn với anh, mỗi lần anh giảng bài cho bạn ngồi cùng bàn, cô ta sẽ đi loan bên cạnh, cũng xen vào hỏi.

Bây giờ nhớ lại, cảm thấy rất buồn cười vì sự ấu trĩ đó.

Khi ấy anh tính sau khi tốt nghiệp cao trung sẽ đi du học, sau này tất cả sự chú ý của cô ta đều đặt vào việc học tập, hy vọng có thể học cùng trường đại học với anh.

Lên đến đại học, các cô gái theo đuổi anh đều ưu tú hơn cô ta, cô ta nào dám thổ lộ. Mấy năm nay cô ta hợp tác làm ăn với anh nên mới liên lạc nhiều hơn.

Nhưng cũng không phải có thể gặp mặt thường xuyên, có khi ba năm tháng không nhìn thấy anh.

Trong mấy năm hợp tác với anh, cô ta cũng chưa bao giờ nhìn thấy người phụ nữ nào bên cạnh anh.

Cô ta vẫn luôn cho rằng, sự có mặt của cô ta sẽ là sự lựa chọn cuối cùng của anh.

Nào ngờ, thế mà anh lại giống mấy người đàn ông khác, thích những cô gái trẻ tuổi.

Doãn Nhất Kiều lên tiếng: “Cậu có thể nghĩ thoáng thì mình yên tâm rồi, thật sự không cần từ bỏ lòng tự tôn vì một người đàn ông.”

Thu Lam ‘Ừ’ một tiếng, trong lòng vẫn cảm thấy khó chịu: “Nhìn dáng vẻ cô gái đó rất đáng ghét, mình khẳng định cũng sẽ không để cô ta sống thoải mái đâu.”

Doãn Nhất Kiều: “Ý gì?”

Thu Lam: “Mình quyết định, sau này mình sẽ an phận hợp tác kinh doanh với Hàn Phái, không có việc gì cũng đi tìm anh ấy, khiến cô ta tức chết.”

Doãn Nhất Kiều: “...Cậu, mẹ nó, có chút tiền đồ này thôi hả?!”

Thu Lam khổ sở đến nỗi phun ra một câu thô tục: “Mẹ nó, mình không ngủ được với Hàn Phái, đến mấy câu trút giận mình cũng không được nói hả!”

Doãn Nhất Kiều: “Có thể nói, tiếp tục đi, chị nghe đây.”

Phòng bệnh.

Tần Thư đưa tay cho Hàn Phái: “Không phải anh muốn nắm tay sao, đây, cho anh đó.”

Hàn Phái đang cẩn thận thả ống tay áo sơ mi xuống, liếc mắt nhìn cô một cái, không nói gì.

“Vừa nãy không phải rất hăng sao, em không cho anh nắm, anh nhất định phải nắm lấy, bây giờ cho anh cơ hội anh lại không cần, người đàn ông này, ai nuông chiều ra cái tật xấu này của anh vậy hả?! Thiếu đòn đúng không!” Tần Thư giáo huấn như thật.

Hàn Phái: “Thu Lam đã đi rồi, không ai xem diễn, có cần diễn lại không.” Vừa rồi lúc Thu Lam ở đây, trạng thái của cô giống như bị tiêm máu gà, anh muốn nắm chặt tay cô, cô liều mạng đối đầu với anh.

Không còn cách nào khác, anh đành nhẫn nại dỗ cô.

Tần Thư cười, vẫn duỗi tay ra: “Muốn hay không?”

Hàn Phái chỉnh xong tay áo, đánh tay cô hai cái: “Vừa nãy sao nóng tính thế.”

Tần Thư: “Không thể nhìn nổi anh ở cùng với người phụ nữ khác.” Cô ngoắc ngoắc ngón tay. “Lại đây, lại gần em một chút.”

Hàn Phái cúi người, một tay chống trên đầu giường, nửa vẫy cô trong lòng, “Lại muốn làm gì nữa?”

Tần Thư nhìn cánh tay bị thương của anh, “Có phải bị thương rất sâu không?”

Hàn Phái không nói thật: “Bị thương một chút ngoài da thôi.”

Hai tay cô nhẹ nhàng xoa xoa ngực anh: “Cơ bắp chỗ này bị bầm tím rồi đúng không?” Cô đi xe, biết rằng sau khi bị va chạm, đây là chỗ dễ bị thương nhất.

Hàn Phái hôn mắt cô, “Tạm ổn.” Hỏi cô: “Có muốn uống nước không?”

Tần Thư gật đầu: “Anh vừa nói em mới thấy khát.” Cô xốc chăn xuống giường, “Em tự rót, anh nằm xuống nghỉ ngơi một lát đi.”

Hàn Phái nhìn chân cô: “Lại không đi tất, mấy ngày nay anh đi công tác, có phải em cứ thế này ứng phó đúng không?”

Tần Thư: “Chỉ có hôm nay không đi thôi, biết tin anh ở bệnh viện cấp cứu, em nào còn tâm tư đi tất, mặc quần áo tóc tai bù xù vội chạy ra khỏi nhà, mặt cũng chưa rửa.”

Cô chỉ chỉ lên đầu: “Anh không thấy rồi bù lên đây à?”

Lúc ở trên xe, tiện tay buộc lại, đây là lần thứ hai cô lờ thôi lếch thếch như vậy trước mặt anh.

Hàn Phái rót cho cô nửa ly nước ấm, “Phương Mộ Hòa nói với em à?”

Tần Thư: “Vâng.”

Cô rất cảm kích Phương Mộ Hòa, nếu không phải chính mình trải qua chuyện thế này, chắc cô sẽ không sớm biết Hàn Phái quan trọng thế nào với cô.

Tần Thư không cầm lấy ly nước, nắm cổ tay anh, đề xuống uống mấy ngụm, trong lòng mới hoàn toàn bình tĩnh trở lại, cô vào nhà vệ sinh rửa mặt, chải tóc gọn gàng.

Lúc ra ngoài, Hàn Phái đang dựa vào đầu giường nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe thấy tiếng động liền mở mắt, duỗi tay về phía cô, ý bảo cô đi qua.

Tần Thư ngồi dựa gần vào anh, Hàn Phái ôm cô vào trong ngực, “Chốc nữa đi mua bữa sáng cho em nhé.”

Đã đến mức này rồi mà anh còn nhớ đã nhận lời mua bữa sáng.

Tần Thư ngẩng đầu, ôm cổ anh, sáp lại gần ngậm lấy môi trên của anh.

Bạn đang đọc truyện *Mê Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Việc Hàn Phái bị thương nằm viện chỉ có mấy người biết, mọi người đều giấu người trong nhà họ Hàn, ngay cả Hàn Sầm cũng chưa biết.

Sau khi Thu Lam về nhà cũng không nói nhiều, bởi vì bố mẹ cô ta có quan hệ không tồi với bố mẹ Hàn Phái.

Tình huống của người tài xế bị thương cũng ổn định, đang được người nhà chăm sóc.

Buổi trưa, khi Phương Mộ Hòa gọi điện cho Tần Thư, có hỏi: “Tình hình vẫn tốt chứ?”

Tần Thư biết cái vẫn tốt đó là chỉ Hàn Phái, “Không phải anh có wechat của anh ấy sao? Tự mình đi xem đi, về sau còn phải qua lại nhiều, thêm một người bạn không bằng thêm một kẻ địch hả?”

Phương Mộ Hòa: “Không thân, không cần thiết.” Lại nói: “Anh chỉ muốn xác định anh ta có việc gì hay không thôi, nếu có chuyện xảy ra thì chắc chắn em sẽ rất đau khổ.” Tâm trạng cô không tốt, hẳn cũng sẽ không dễ chịu.

Tần Thư thở dài: “Anh và Hàn Phái không phải là không có gì cạnh tranh với nhau sao?”

Phương Mộ Hòa: “Không ai đoán chắc được chuyện trên thương trường, ai biết ngày mai còn có phải là bằng hữu hay không?” Vốn dĩ hẳn chưa bao giờ nghĩ đến việc làm bạn với Hàn Phái, hơn nữa bạn bè phải dựa vào duyên phận, hẳn và Hàn Phái không có cái duyên này.

Thương trường rắc rối phức tạp, người lừa ta gạt, hẳn cũng không muốn nói nhiều với Tần Thư, “Anh cũng chẳng có chuyện gì muốn hỏi nữa, em làm gì thì làm đi, cúp máy đây.”

Trước khi cúp điện thoại, Tần Thư nói nhỏ: “Mẹ Phương, cảm ơn anh.”

Phương Mộ Hòa biết cô muốn cảm ơn cái gì: “Ừ, chung sống tốt với Hàn Phái, cố gắng đừng làm quá, Hàn Phái không giống anh và Bạc Nhất, từ nhỏ đã quen nhường nhịn em, sự nhẫn nại của anh ta cũng có giới hạn, đừng để chưa già đã xài hết sự kiên nhẫn của anh ta nhé.”

Tần Thư gật đầu, người chưa bao giờ biết nghe lời người khác cũng nói một câu: “Được, em biết rồi.”

Phương Mộ Hòa quá hiểu cô: “Bây giờ thì biết, đoán chừng không đến buổi chiều em sẽ quên hết sạch, không phải lỗi tại biết, phải là trong lòng biết, khắc vào trong đầu ấy!”

Tần Thư: “...”

Bên kia Phương Mộ Hòa đang rất bận, “Cúp máy đây, em đi chiều có con rể của anh đi.”

Tần Thư: “...” Vừa định nổi bão, bên kia đã ngắt máy.

Buổi sáng, Hàn Phái bị Tần Thư ép buộc kéo đi làm kiểm tra toàn diện, kết quả kiểm tra khá ổn, cả ngày nay anh cũng không có hiện tượng không khỏe nào, nhưng cô vẫn không yên tâm.

“Anh nằm nghỉ thêm một hôm nữa, chắc chắn không sao thì hãy xuất viện.” Tần Thư dựa vào đầu giường, hai chân gác trên đầu vai Hàn Phái, thánh thót ăn quả vải Hàn Phái lột cho cô.

Hàn Phái lại lột một quả nữa, đưa đến miệng cô, “Không cần, sáng mai anh sẽ đến công ty luôn.”

“Vậy buổi tối đừng làm việc nữa, nghỉ ngơi thật tốt nhé, được không?” Tần Thư hạ giọng thương lượng.

Hàn Phái nhìn cô, im lặng một lúc rồi gật đầu.

Tần Thư cao hứng, thu chân lại, “Anh lên giường nằm đi, em đi mua một bộ quần áo để anh thay nhé, anh còn cần gì nữa không, em đi mua luôn.”

“Không cần mua đâu, về nhà lấy.” Hàn Phái đứng lên cầm chiếc túi thư ký mang đến, lấy ra một tấm thẻ: “Đây là thẻ vào cửa.” Lại nói mật mã nhà cho cô.

Tần Thư vỗ vỗ cái thẻ vào lòng bàn tay: “Thế này là anh đem nhà cửa giao cho em hả? Người ta sẽ ngỡ ngàng lắm đó.” Nói xong còn nhướn nhướn mày.

Hàn Phái cười: “Cô nấu cơm cũng có thẻ vào, em đừng nghĩ nhiều.”

Tần Thư: “...” Cô híp mắt nhìn anh.

Sau đó, Hàn Phái bị chinh đốn một trận.

Tần Thư tới chung cư của Hàn Phái, lấy áo ngủ của anh, còn gấp gọn quần áo mai mặc đi làm bỏ vào trong hành lý, đi ngang qua chiếc đàn piano trong phòng khách, nhìn thấy những bông hoa hồng trên đó.

Cô liền đi đổi nước trong bình hoa, quyển sách vẫn nằm yên trên cây đàn.

Nhìn quyển sách, cô nghĩ ngợi vài giây, tiện tay cầm quyển sách lên mang đến bệnh viện.

Đi từ nhà Hàn Phái ra, thời gian đã muộn, đêm tối đang dần buông xuống.

Tần Thư về chung cư của mình một chuyến, tắm xong, cầm máy tính rồi mới đi tới bệnh viện.

“Em mang máy tính đến làm gì?” Lúc này, Hàn Phái mới chú ý đến mái tóc mới khô một nửa của cô, biết ngay cô định làm gì, “Anh cũng không phải không thể cử động được, không cần em chăm sóc đâu, nghe lời, về nhà nghỉ ngơi đi.”

Tần Thư nhìn anh: “Nếu đổi lại là em bị thương nằm đây, anh chắc chắn sẽ không bỏ mặc em một mình rồi về nhà ngủ, anh đừng có khuyên em nữa.”

Cô mua đồ ăn về cho Hàn Phái, mở máy tính, bắt đầu làm việc.

Đêm khuya hơn mười hai giờ, phòng bệnh chỉ có tiếng lật sách.

Cuối cùng Tần Thư cũng làm xong công việc hôm nay, click mở trang tin tức, chuẩn bị xem tin tức kinh tế - tài chính hôm nay chưa kịp xem. Khi ngẩng đầu lên liền thấy Hàn Phái đang nghiêm túc đọc quyển sách mà cô mang đến, cũng là quyển sách mà anh thích nhất.

Cô hỏi: “Anh đọc quyển này mấy lần rồi?”

Hàn Phái ngược mắt nhìn: “Hai mươi mấy lần rồi, không có việc gì thì sẽ mở ra xem.” Có một số đoạn đã thuộc như lòng bàn tay.

Tần Thư gật đầu, nói: “Em cũng đọc mấy lần rồi.” Lại nói: “Nhưng em chưa bao giờ nhìn thấy bản của anh, quyển của anh xuất bản đến nay đã hơn 60 năm rồi, còn bảo quản nguyên vẹn như vậy.”

Hàn Phái: “Ừ, trước kia anh còn có cả quyển xuất bản lần đầu tiên, về sau bị bạn học đánh mất rồi.”

Tần Thư nghe xong cũng cảm thấy tiếc, bản đầu tiên, quá khó tìm.

Hàn Phái đóng sách, hỏi cô: “Em làm việc xong chưa?”

Tần Thư gật đầu: “Rồi ạ, em đọc tin tức rồi đi ngủ ngay đây.”

Hàn Phái ra hiệu cho cô đóng máy tính lại, “Nhìn máy tính cả tối rồi, em phải để cho mắt nghỉ ngơi một lúc chứ, nằm xuống đi, anh đọc cho em nghe.”

Tần Thu đã tắm ở nhà rồi, cất máy tính, trải giường rồi mặc nguyên quần áo đi ngủ.

Giường của cô cách Hàn Phái không xa, cũng không gần, cô cố tình giữ một chút khoảng cách.

Hàn Phái tắt đèn trong phòng, chỉ chừa lại chiếc đèn ngủ đầu giường anh, mở trang tin tức kinh tế - tài chính, đọc những tin tức quan trọng hôm nay cho cô nghe.

Tần Thu mệt mỏi cả một ngày, tin kinh tế - tài chính lại buồn tẻ, mới nghe được mấy tin đã ngủ rồi.

Hàn Phái đứng dậy, đắp chăn cho cô.

Cô có giống như đến chăm sóc người khác không, còn thêm phiền ấy chứ.

Anh cười, cúi đầu hôn mấy cái lên mắt cô.

Sau tết, công việc chất đống, người ngã ngựa đổ.

Hàn Phái và Tần Thu chỉ có thể gặp mặt vào sáng sớm, thời gian buổi tối đều bị công việc chiếm hết, có khi bận rộn cả ngày không gọi một cuộc điện thoại nào.

Vì nguyên nhân sức khỏe, không chạy bộ buổi tối mà vẫn ở nhà nghỉ ngơi.

Qua một khoảng thời gian điều trị, thân thể đã dần hồi phục.

Sáng sớm, Hàn Phái theo thói quen nhắn tin cho Tần Thu: [Em muốn ăn gì?]

Sau khi xuất viện, buổi sáng mỗi ngày anh đều đưa bữa sáng cho Tần Thu, vẫn đợi cô trên con đường hai người đi qua.

Con người Tần Thu có rất nhiều thói hư tật xấu, nếu tối hôm trước không quyết định được bữa sáng hôm sau ăn gì, thì chắc chắn sẽ thay đổi, thế nên mới sáng sớm Hàn Phái đã hỏi cô.

Tần Thu trả lời: [Không biết.]

Hàn Phái: [Ừ, dậy đi.] Anh mặc xong quần áo liền xuống lầu.

Di giúp việc đã chuẩn bị xong bữa sáng, ông nội đang ngồi xem báo, chào hỏi một tiếng, Hàn Phái ngồi xuống ăn cơm.

“Sáng nay muốn ăn gì?” Di giúp việc chủ động hỏi.

Hàn Phái suy nghĩ một lát: “Chốc nữa cháu tự làm được rồi ạ.”

Di giúp việc cười nói được, lại quay lại phòng bếp.

Ông nội lật tờ báo, nhìn chăm chăm vài giây, tầm mắt lại dừng trên mặt Hàn Phái.

“Sao vậy ạ?” Hàn Phái cảm thấy một đôi mắt đang nhìn mình chăm chú, ngẩng đầu.

Ông nội do dự nửa giây: “Cháu có cần đi kiểm tra sức khỏe không?”

Sắc mặt Hàn Phái thoáng thay đổi, cho rằng ông nội đã phát hiện ra sức khỏe của anh khác thường, hoặc nghe được tin anh xảy ra tai nạn xe cộ từ chỗ nào đó, sự việc chưa xác định anh không tiện hỏi thẳng.

Anh cười nhẹ thăm dò: “Ông cảm thấy cháu có chỗ nào không khỏe ạ?”

Ông nội: “Bây giờ, không chỉ người lớn tuổi mới mắc bệnh tiểu đường mà người trẻ tuổi cũng mắc bệnh này ngày càng nhiều, hiện tại bữa sáng hôm nào cháu cũng ăn thêm cơm, cũng không thấy cháu béo.”

Ông nội lại nhìn kĩ Hàn Phái đánh giá một phen, chắc chắn nói: “Khoảng thời gian này còn gầy đi nữa.”

Hàn Phái: “...”

Lại còn hoài nghi anh mắc bệnh tiểu đường, nhưng không phải chuyện tại nạn xe cộ thì tốt.

Ông nội lại nói tiếp: “Gần đây, cháu còn rất lười, bao nhiêu năm cháu kiên trì bơi nửa giờ mỗi buổi sáng, bây giờ ăn nhiều, không thích vận động, tinh thần và sức khỏe cũng không tốt.”

Triệu chứng điển hình của việc mắc bệnh.

Hàn Phái cười: “Bữa sáng là mang cho Kỳ Kỳ đó ạ.” Anh bỏ qua chuyện vì sao không bơi lội, nói nhiều ngược lại sẽ bị phát hiện ra chỗ bất thường.

Ông nội sùng sốt: “Mỗi ngày cháu mang thêm một phần là cho Kỳ Kỳ hả?”

Hàn Phái gật đầu: “Gần đây, cô ấy rất bận, chúng cháu một công đôi việc có thể nhìn thấy nhau.”

Biểu tình trên mặt ông nội nhẹ bớt, “Chuyện tốt.” Khó có được lúc Hàn Phái chủ động như vậy, vượt ngoài dự kiến, ông hỏi: “Ồ chung với Kỳ Kỳ thế nào?”

Hàn Phái: “Còn đang theo đuổi ạ.”

Nụ cười trên mặt ông nội càng rạng rỡ hơn, “Xem ra sang năm là có thể kết hôn rồi.”

Hàn Phái: “...”

Ăn cơm xong, Hàn Phái vào phòng bếp chuẩn bị cơm sáng cho Tần Thu, mấy hôm trước cánh tay anh còn đau, phải nhờ dì giúp việc làm hộ, hôm nay cánh tay đã tốt hơn rồi.

Tần Thu ăn ít, bữa sáng cũng dễ chuẩn bị.

Làm cơm xong, Hàn Phái đi lên lầu.

“Đi bơi à?” Ông nội hỏi.

Hàn Phái “Vâng” một tiếng có lệ, xử lý email trong thư phòng, gần đến giờ, anh lại lên sân thượng biệt thự dạo một vòng.

Lúc xuống lầu, ông nội đã xem xong báo hôm nay, đang đánh Thái Cực quyền trên sân.

Hàn Phái xách theo hộp cơm sáng ra cửa, “Hàn Phái.” Ông nội dừng lại, gọi anh.

“Dạ?” Hàn Phái để túi vào ghế sau, “Chuyện gì ạ?”

Ông nội: “Cháu có vào nhà kính ngắt hoa của ông không?”

Hàn Phái yên lặng, cười: “Ông nội, cháu cũng không phải trẻ lên ba, ngắt hoa của ông để làm gì?”

Trên sân thượng biệt thự có nhà kính trồng vài trăm luống hoa, tất cả hoa cỏ trong đó đều do ông nội nuôi trồng, có rất nhiều loại trân quý, đặc biệt là các loại hoa hồng, rất nhiều loại đến cửa hàng hoa cũng không bán.

Ông nội liền buồn bực, lầm bầm: “Xem ra ông già hồ đồ rồi, mấy hôm trước có hoa sắp nở, mấy hôm nay đến một đóa cũng không nở, đến nụ hoa cũng không thấy đâu.”

Hàn Phái: “...”

Ông nội xua tay: “Cháu đi làm đi.” Rồi tiếp tục đánh Thái Cực.

Vẫn ở ven đường, Hàn Phái đợi mười mấy phút, xe Tần Thu từ từ lái đến.

Chỗ này không thể đậu xe lâu, mỗi lần hai người gặp nhau cũng chỉ có một hai phút.

Vì một hai phút này mà mỗi ngày Tần Thu dậy sớm nửa tiếng, trang điểm kỹ càng, thay đổi kiểu tóc, quần áo cũng không lặp lại bao giờ.

Mỗi ngày Hàn Phái nhìn thấy, đều sẽ có chút kinh ngạc.

Hàn Phái đưa bữa sáng cho cô, nhìn chăm chăm khuôn mặt cô vài giây.

Tần Thu cười: “Nhìn không rời mắt được đúng không?”

Sau đó vươn mặt đến gần anh: “Đây, nhìn kỹ lại xem, sắc đẹp thay cơm, nhìn nhiều thì buổi trưa đảm bảo no không cần ăn, tiết kiệm chút lương thực.”

Hàn Phái không tiếng động cười, xoa đầu cô, nhắc nhở: “Tối ngày kia, công ty có buổi tiệc, em rút ra chút thời gian rảnh nhé.”

Tần Thu gật đầu, “Được ạ, hôm ấy dù có bận đến đâu em cũng phải đến.” Duỗi tay sờ ngực anh: “Còn đau không?”

Hàn Phái: “Tốt rồi.” Cầm lấy tay cô bỏ xuống: “Đừng sờ loạn nữa.”

Tần Thư cười, ánh mắt tỏ vẻ xấu xa, lại sờ bóp ngực anh một phen.

Hàn Phái: "...” Nhéo mu bàn tay cô, nhẹ nhàng đánh hai cái, nói: “Bắt đầu từ cuối tuần, đi chạy bộ với anh.”

Vừa nghe đến phải đi chạy bộ buổi tối, Tần Thư cười còn khó coi hơn khóc, không cần suy nghĩ liền từ chối: “Em chạy ở nhà, trong nhà có máy chạy bộ, thời gian dài không sử dụng sẽ hỏng mất, đúng lúc giảm béo với Nhan Ngạn.”

Hàn Phái nhìn cô, liếc mắt một cái liền nhìn thấu trong lòng cô nghĩ gì, “Không được, quyết định như vậy đi.”

Tần Thư rất không tình nguyện bấu môi, lại trừng mắt liếc anh một cái.

Hàn Phái cúi đầu hôn môi cô, “Lái xe chậm một chút.”

Hàn Phái tách ra, một người đi hướng đông, một người đi hướng tây.

Lúc chờ đèn đỏ, Tần Thư vội mở túi xách ra, ngày nào cũng giống nhau, đều có một đóa hoa tươi.

Hoa sáng nay là một đóa hoa hồng xanh, vẫn còn đọng vài giọt nước.

Cô đưa hoa lên mũi ngửi ngửi, hương thơm thoang thoảng.

Đặt hoa sang một bên, mở hộp cơm sáng ra.

Hai hộp giữ ấm, trên cùng là một miếng bánh mì, dùng sốt cà chua viết ba chữ ‘không biết’, còn có một dấu chấm câu.

Tần Thư nhếch khóe miệng, buổi sáng anh hỏi cô ăn gì, cô nói không biết.

Anh liền làm một bữa sáng ‘không biết’.

Đến công ty, Tần Thư thay đồng phục trước, sau đó thay nước trong bình hoa.

Bình hoa pha lê này là Hàn Phái mua cho cô, mỗi sáng sớm anh đều tặng cho cô một đóa hoa tươi, hoa Juliet rose, hoa hồng Trung Hoa còn có bách hợp, hầu như không ngày nào trùng lặp.

Từ khi có những đóa hoa này, cả phòng làm việc đều tràn ngập hương hoa thoang thoảng. Thấm vào ruột gan.

Lúc đổi nước trong nhà vệ sinh, cô gặp Doãn Nhất Kiều, “Chào buổi sáng.” Cô ta bắt đầu dặm lại lớp trang điểm, vừa rồi ăn bữa sáng, son môi bị phai.

Tần Thư cười chào hỏi: “Chào buổi sáng, Doãn tổng.”

Từ trong gương, Doãn Nhất Kiều nhìn chằm chằm bình hoa của cô, nhận ra nó liền hỏi: “Bạn trai tặng hả?”

Tần Thư: “Vâng.”

Doãn Nhất Kiều cười: “Rất có lòng.”

Doãn Nhất Kiều đi trước vì còn phải đưa tài liệu cho Hạ Cánh Nam xét duyệt, Tần Thư vẫn còn ngắm nghía bình hoa trong phòng vệ sinh, dùng ngón tay vẩy nước lên những cánh hoa.

Hạ Cánh Nam đã tới từ sớm, hầu như ngày nào anh ta cũng là người đến công ty đầu tiên.

Lúc Doãn Nhất Kiều gõ cửa đi vào, anh ta đang dùng máy bàn gọi điện thoại, nhưng không có người bắt máy.

“Hạ tổng, tài liệu đã chuẩn bị xong rồi.” Mặt Doãn Nhất Kiều không biểu cảm để túi tài liệu lên bàn, mấy hôm nay ngày nào cũng tăng ca, nhìn thấy Hạ Cánh Nam, mắt cô ta thiếu chút nữa liền tối sầm lại.

Cũng may đã ly hôn rồi, nếu không về nhà cũng là một cuộc chiến.

Con người này quá biến thái, cái gì cũng đều yêu cầu phải thập toàn thập mỹ.

Mỗi tối về nhà, tâm tình đều cực kỳ buồn bực, chồng hỏi cô ta có phải lại tranh đua với Triệu Mạn Địch không, còn bảo cô ta đừng bá đạo như vậy, dù sao cũng là đồng nghiệp, hà tất phải khiến mối quan hệ trở lên căng thẳng thế.

Cô ta nói không phải vì Triệu Mạn Địch, mà là Hạ Cánh Nam

Chồng cô ta an ủi rằng đừng tức giận, thương thân thương tâm, không bằng nghĩ làm sao để lợi hại hơn Hạ Cánh Nam, về sau làm lãnh đạo của anh ta, sau đó ngược Hạ Cánh Nam đủ kiểu.

Lúc ấy, cô ta cũng đồng ý với chồng như vậy. Ở trước mặt chồng, cô ta luôn trong trạng thái một cô gái nhỏ, thỉnh thoảng còn làm nũng, nhưng vừa nhìn thấy Hạ Cánh Nam, không hiểu sao cô ta chỉ muốn bạo phát, không thể khống chế được.

Cô ta và Hạ Cánh Nam đời này đã định là oan gia, thế nên dù là mối tình đầu, dù tình cảm tốt đẹp đến khi tốt nghiệp liền kết hôn, nhưng sau đó vẫn không thắng nổi kết cục ly hôn.

Có lẽ cô ta và Hạ Cánh Nam là do lúc Nguyệt Lão ngu gật mà nói sai tuyến, đời Nguyệt Lão tỉnh táo lại, bọn họ lại phải quay lại quy đạo nhân sinh lúc trước.

Cho nên, cô ta cảm thấy, dù chia tay hay ly hôn thì trời cũng không sập, mà là bạn đã đi sai đường, kịp thời quay đầu, trở lại con đường chính xác của mình là được rồi.

Cô ta và chồng hiện tại cũng sẽ cãi nhau, đều là kiểu giận dỗi giữa đàn ông và phụ nữ, có khi cô ta sai thì sẽ chủ động xin lỗi.

Nhưng lúc ở cùng Hạ Cánh Nam, cô ta không bao giờ nhường nhịn, càng không chủ động xin lỗi, luôn cảm thấy xin lỗi sẽ thua khi thế, mất mặt.

Đến tận khi tái hôn cô ta mới hiểu được, giữa cô ta và Hạ Cánh Nam chỉ thích hợp làm cộng sự hoặc là đối thủ cạnh tranh, bởi vì hai người đều quá mạnh mẽ, không ai nhường ai.

Doãn Nhất Kiều nhìn Hạ Cánh Nam, anh ta không gọi được điện thoại, đáng về vô cảm, cũng không nhìn tập tài liệu của cô ta. Trong chớp mắt, cô ta hạ quyết tâm, sinh thời nhất định phải trở thành lãnh đạo của Hạ Cánh Nam, chính chết anh ta.

“Hạ tổng, còn việc gì nữa không?” Cô ta lạnh lùng hỏi một câu.

Hạ Cánh Nam liếc mắt nhìn tập tài liệu, gật nhẹ đầu, “Cô đi làm việc đi, chốc nữa tôi xem.” Tiếp tục ấn số gọi, bên kia vẫn không ai tiếp.

Vừa nãy, anh ta gọi máy bàn trong văn phòng Tần Thư, bây giờ lại gọi di động, vẫn không nhận điện.

Anh ta biết Tần Thư đã tới từ sớm, Doãn Nhất Kiều nán lại hỏi: “Anh tìm Tần Thư hả?” Mỗi ngày, người tới sớm chỉ có ba bọn họ.

Hạ Cánh Nam gật đầu: “Ừ.”

Không cần nghĩ cũng biết là tìm Tần Thư thúc giục hỏi tài liệu, Doãn Nhất Kiều bênh vực kẻ yếu: “Tiểu cô nương nhà người ta ngày nào cũng đi sớm về muộn như vậy, một ngày hai phần ba thời gian đều bị anh áp bức, thời gian yêu đương cũng không đủ, anh không thể đòi thời gian vào làm hãy tìm cô ấy hả? Để cô ấy tự do trong chóc lát đi?”

Hạ Cánh Nam không khỏi nhìn cô ta, “Có ý gì?”

Doãn Nhất Kiều: “Tần Thư yêu rồi, bây giờ đang đổi nước bình hoa trong nhà vệ sinh, anh cũng phải để người ta thở chứ.” Lại nói thêm một câu: “Bạn trai tặng.”

Hạ Cánh Nam ngẩn ra, bạn trai?

Từ khi cô đi làm, ngày nào mà không phải tăng ca đến nửa đêm mới về?

Hầu như sáng nào cũng đến cùng giờ với anh ta, trước khi đi làm còn chưa có bạn trai, bây giờ đã có rồi? Ở tuổi này của cô, còn chưa tốt nghiệp, cũng không đến mức phải đi xem mắt.

Doãn Nhất Kiều không chú ý biểu tình của anh ta, tự biện tự diễn: “Anh cũng bớt bớt lại đi, không thể vì mỗi ngày anh làm việc mười sáu mười bảy tiếng đồng hồ mà yêu cầu tất cả mọi người cũng phải liều mạng như vậy được, anh không kết hôn không sao cả, tiểu cô nương đến tuổi yêu đương, đừng làm chậm trễ người ta.”

Hạ Cánh Nam nhìn như không để ý hỏi: “Bạn trai là nhân viên công ty chúng ta hả?”

Doãn Nhất Kiều: “Cái này tôi không rõ lắm, chắc vậy.”

Ngày hôm qua, cô ta thấy Hà Phi đổi nước cho bình hoa đó trong nhà vệ sinh, sáng nay lại là Tần Thư đổi nước, Tần Thư còn bảo là bạn trai tặng, chắc hẳn là Hà Phi, sự việc chưa xác định cô ta cũng không tiện nói chắc chắn.

Hạ Cánh Nam gần như đã biết là ai rồi, ăn trưa mỗi này, anh ta đều nhìn thấy Tần Thư cùng một tiểu tử trẻ tuổi ăn cơm.

Người ngồi cùng cô đó tên là Hà Phi.

Tần Thư đổi xong nước quay lại văn phòng, nửa đường đúng lúc gặp Hà Phi, anh ta vừa đến, “Đến sớm thế.” Anh ta cười: “Về sau, việc đổi nước nặng nhọc thế này cứ để tôi làm.”

Tần Thư nhường cầm chỉ vào một bông hoa hồng đỏ: “Hoa của anh nở đẹp lắm.”

Từ khi cô mang hoa đến đây, nói với Hà Phi là bạn trai sáng sớm tặng cô, bởi vì bạn, hai người chỉ có thể gặp nhau một lần vào sáng sớm.

Hà Phi rất xúc động, anh ta và bạn gái ở bên nhau từ năm nhất đại học, đến bây giờ cũng đã gần sáu năm.

Nhà bạn gái là dân bản địa, anh ta ở nhà trọ, gần cuối năm, cả hai người đều bận, không có thời gian gặp mặt, có khi gặp mặt rồi lại cãi nhau.

Nghe xong chuyện của Tần Thư và bạn trai, anh ta cũng quyết định mỗi tặng bạn gái một bông hoa hồng.

Sáng sớm cửa hàng hoa không mở cửa, thế nên tối nào anh ta cũng mua một một rồi để trong bình hoa của Tần Thư một đêm sáng sớm hôm sau thì tặng bạn gái.

Bạn gái anh ta cũng làm việc trong con phố tài chính này, cách ngân hàng Hải Nạp không xa lắm.

Chỉ vì một bông hoa mười mấy đồng, bạn gái có thể vui vẻ cả ngày.

Tình cảm của hai người tốt hơn cả lúc yêu đương cuồng nhiệt ở trường học ấy.

Vào văn phòng, Hà Phi lấy từ trong cặp ra một cái túi bọc thực phẩm, bên trong là một đồng hạt nhỏ nhỏ, anh ta mở ra bóc một chút bỏ vào bình hoa.

“Anh thả cái gì vào thế?” Tần Thư hỏi.

Hà Phi: “Bạn gái đưa tôi đường cát trắng, bảo bỏ một chút vào bên trong, hoa sẽ tươi hơn, còn bảo tôi phải đặc biệt cảm ơn cô đây.”

Tần Thư cười: “Bạn gái anh đáng yêu thật đấy.”

Hà Phi ngượng ngùng gãi đầu, “Đúng là rất đáng yêu, còn rất lương thiện nữa.”

Anh ta nói: “Gia đình cô ấy vẫn luôn không đồng ý cho chúng tôi ở bên nhau, muốn cô ấy tìm một người ở đây, cô ấy vẫn kiên trì, tôi phải kiếm thật nhiều tiền, tranh thủ sang năm mua nhà.”

Tần Thư: “Cố lên.”

Hà Phi lại bóc một chút đường cát trắng bỏ vào bình hoa, đưa số còn lại cho cô: “Về sau mỗi lần thay nước thì cho một chút vào nhé.”

Tần Thư cất đi, lấy bữa sáng bắt đầu ăn.

Hà Phi nhìn giờ, bạn gái anh ta một lát nữa mới đi làm, liền lấy kéo tia lại bông hoa tặng bạn gái.

“Cũng chưa đẹp lắm, còn phải sửa một chút?”

Hà Phi: “Cành hoa hơi dài, cắt ngắn đi chút, bình hoa của cô ấy không to bằng của cô.”

Lúc Hạ Cánh Nam đi qua, liền nhìn thấy hai người họ vừa cười vừa nói, Tần Thư ăn sáng, Hà Phi đang tỉa cành, tia sáng đầu tiên của buổi sớm vương vãi trên mặt bàn.

Tuổi trẻ, lãng mạn.

Rất thanh thản dễ chịu.

Anh ta ho nhẹ hai tiếng.

Tần Thư cùng Hà Phi ngẩng đầu, “Hạ tổng.” Tần Thư yên lặng cất bữa sáng đi, lúc có người ngoài, cô vẫn sẽ thu liễm một chút, sẽ không công khai oán giận Hạ Cánh Nam.

Hạ Cánh Nam nói với Tần Thư: “Đến văn phòng tôi một chuyến.” Khi xoay người rời đi, lại liếc nhìn Hà Phi một cái.

Hà Phi chớp mắt, luôn cảm thấy cái liếc mắt của Hạ tổng đầy thâm ý.

Mấy hôm nay anh ta làm việc rất nghiêm túc, không phạm sai lầm gì mà.

Bạn đang đọc truyện *Mê Muội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Chờ Hạ Cánh Nam rời đi, Hà Phi nhỏ giọng hỏi Tần Thư: "Cô có chú ý tới ánh mắt vừa nãy của Hạ tổng không?"

Trong lòng anh ta không yên, lại không thể nhớ nổi đã đắc tội với lãnh đạo lúc nào.

Tần Thư hỏi: "Làm sao?"

"Cô có cảm thấy Hạ tổng đối với tôi..." Hà Phi nhất thời không thể tìm được tính từ thích hợp.

Anh ta nhìn Tần Thư: "Cô hiểu điều tôi muốn biểu đạt không?"

Tần Thư gật đầu, trấn an: "Mới sáng sớm, Hạ tổng bận rộn làm việc, tôi đang ăn bữa sáng, anh nhân nhả tia hoa, anh ta nhìn thấy anh mà không nghiêm mặt, chẳng lẽ còn cười hi hi nói, ừ, không tồi không tồi, tia đẹp lắm, cực kỳ đẹp hả?"

Hà Phi: "..."

Anh ta bị biểu cảm của Tần Thư chọc cười, nghĩ ngợi một chút cũng cảm thấy đúng, liền vội cắt kéo đi: "Cô mau đi qua đó đi, tôi đi đưa hoa cho bạn gái."

Tần Thư cầm chai nước khoáng, tới nhà vệ sinh súc miệng rồi mới đi đến văn phòng Hạ Cánh Nam.

"Không được ăn sáng trong văn phòng, nói bao nhiêu lần rồi?" Anh ta cũng không ngẩng đầu lên mà chỉ nhìn tập tài liệu trong tay.

Tần Thư: "Em biết rồi."

Hạ Cánh Nam ngược mắt nhìn: "Biết rồi thì sao? Tiếp tục ăn hả?"

Tần Thư phản bác: "Không phải ngài nói giờ làm việc không được ăn uống trong văn phòng sao? Bây giờ không phải giờ làm việc."

Hạ Cánh Nam: "...". Nhìn cô vài giây, cuối cùng cũng không nói gì.

"Hạ tổng, ngài tìm tôi có việc gì không?" Lặng im một lúc, Tần Thư mở miệng hỏi.

Hạ Cánh Nam đưa tài liệu cho cô: "Chỗ nào tôi đánh dấu đều phải sửa lại, muộn nhất là sáng thứ bảy phải nộp cho tôi, buổi thuyết trình cuối tuần cần dùng."

Tần Thư nhìn chồng tài liệu dày cộp, là bản PPT phải dùng lúc thuyết trình, cô thức đêm nhiều ngày mới làm xong, đã sửa lại vài lần, thế mà bây giờ vẫn còn phải sửa.

Hôm nay là thứ năm, muộn nhất là sáng thứ bảy phải nộp, chính là sáng sớm ngày kia? Tính thời gian thì có nghĩa là cô không ăn không ngủ cũng chỉ còn bốn năm mươi tiếng đồng hồ nữa?

Đây là tài liệu dự án bảo lãnh trái phiếu của một công ty khác, trong tay cô còn có tài liệu điều tra công ty AC cần phải chỉnh lý.

Cô lặng lẽ quét mắt nhìn Hạ Cánh Nam, trong lòng nắnng anh ta vài câu.

Sau này cô cũng có nghĩ qua, nếu lúc đó cô và Hạ Cánh Nam ở bên nhau thì sẽ như thế nào?

Chắc là hai người sẽ cãi nhau ở công ty, về đến nhà thì sức lực cạn kiệt, không còn sức để quan tâm đến đối phương, liên tục trong thời gian dài, cuối cùng tình yêu và nhiệt tình thờ ban đầu bị hiện thực phá nát, sau đó chỉ còn lại khung cảnh hoang tàn.

Hạ Cánh Nam đóng tập tài liệu, nhìn cô: "Hội thảo xúc tiến thương mại lần này sẽ có không ít nhà đầu tư nước ngoài tham gia, nội dung PPT có thể cho thêm phần phiên dịch không?"

Thật ra, sau khi hỏi câu này, anh ta cũng cảm thấy mình lo lắng thừa, trước kia cô đã cùng sếp của bọn họ làm các dự án M&A xuyên biên giới, tất cả các bản PPT thuyết trình đều là cô làm, bao gồm cả việc giải quyết vấn đề nhà đầu tư đến từ các quốc gia khác nhau.

Tiếng anh chuyên ngành không làm khó được cô.

Tần Thư hỏi thêm: "Có phiên dịch cabin không ạ? Nếu không có, có thể để Hà Phi đi làm phiên dịch."

Vừa không tốn tiền mời người, lại có thể tiết kiệm thời gian.

Hơn nữa, trình độ khẩu ngữ của Hà Phi rất tốt, dù sao cũng có bản thảo phiên dịch hiện sẵn, đối với Hà Phi mà nói dễ như trở bàn tay, vừa lúc có thể cho anh ta cơ hội thể hiện.

Nếu Hạ Cánh Nam có ấn tượng tốt với Hà Phi, việc thăng chức về sau mới có cơ hội, chuyện mua nhà cũng ở trong tầm tay.

Hạ Cánh Nam im lặng không lên tiếng nhìn cô, sau một lúc lâu, anh ta nhàn nhạt nói: "Phiên dịch tại hiện trường hả? Yêu cầu rất cao, nếu không tôi sẽ làm phiên dịch cho em nhé?"

Tần Thư: "..."

Giọng điệu châm chọc không vui ấy cô vẫn có thể nghe ra được.

Nhưng đây là lần đầu tiên cô nghe thấy anh ta nói chuyện không khách khí như vậy, còn khiến cô không xuống đài được.

Mới sáng sớm, uống nhầm thuốc hả?

Nói xong, Hạ Cánh Nam liền hối hận ngay lập tức.

Anh ta xoa ấn đường, anh ta đã bao giờ ăn nói không chừng mực như vậy đâu?

Bình tĩnh lại, "Mấy hôm nay, tôi không nghỉ ngơi đủ, nóng trong người, em không cần để tâm đến chuyện vừa rồi."

Tần Thư hơi giật mình, anh ta đang xin lỗi hả?

Thật ra câu nói vừa rồi của anh ta, nếu là cấp trên nói với cấp dưới thì cũng coi như bình thường.

Dù sao, quản lý cấp cao của ngân hàng các cô đều là những người nổi danh khắc nghiệt biến thái, kể cả Doãn Nhất Kiêu hay Triệu Mạn Dịch nhìn qua là hai người phụ nữ tao nhã, nhưng một khi tức giận thì cũng biến thành diệt tuyệt sự thái.

Có thể bởi vì quan hệ giữa cô và anh ta không bình thường, nên cô có một chút không thích ứng được với loại quan hệ cấp trên cấp dưới khắc nghiệt thế này.

Cô cũng rất hào phóng nói: "Không sao đâu ạ." Dừng lại rồi dặn dò thêm câu: "Hạ tổng, ngài nên chú ý nghỉ ngơi nhiều hơn."

Hạ Cánh Nam xua tay: "Đi làm việc đi."

Tần Thư rời đi, cửa văn phòng đóng lại.

Hạ Cánh Nam thở dài, đứng dậy rót một cốc nước lạnh rồi uống hết, mở cửa sổ hút một điếu thuốc.

Đi làm đến nay đã mười mấy năm, trước đây dù gặp phải việc khó khăn thế nào đi chăng nữa, chẳng sợ dự án thất bại nửa đường, hay sự nghiệp xuống dốc, anh ta cũng chưa bao giờ ở trong trạng thái giống như hôm nay.

Không những không còn là chính mình nữa mà còn luống cuống.

Vừa nãy rõ ràng Tần Thư chỉ tùy tiện hỏi, có phiên dịch không?

Sao đột nhiên anh ta lại oán giận cô?

Gấp tàn thuốc, ngồi trở lại bàn làm việc, Hạ Cánh Nam ngồi ngây ngốc một lúc.

Sau khi tĩnh tâm, anh ta mở máy tính tiếp tục làm việc.

Một ngày bận rộn, Tần Thư chỉ rời khỏi chỗ ngồi ba lần, một lần buổi trưa đến nhà ăn, hai lần đi toilet, thời gian còn lại đều vội vàng vào sửa tài liệu PPT.

Lúc sáu giờ, đầu óc choáng váng, thật sự không chịu nổi, cô mới thu thập mọi thứ chuẩn bị về nhà.

"Hôm nay không phải tặng ca à?" Hà Phi hỏi.

Tần Thư: "Tôi về nhà làm tiếp, mệt lắm rồi."

Hà Phi gật đầu, "Ừ, chú ý nghỉ ngơi nhé." Rồi lại tiếp tục làm việc.

Tần Thư tưới nước cho hoa một lần nữa mới rời khỏi công ty.

Hôm nay không cần phải in tài liệu nộp cho cấp trên nên tặng ca ở đâu cũng giống nhau, về nhà còn có thể tắm rửa, tập yoga một lúc.

Bây giờ cô đang rất đau đầu, làm việc không có hiệu suất.

Ra khỏi tòa nhà, Tần Thư gọi điện thoại cho Hàn Phái, buổi sáng hai người gặp nhau một lần, cả ngày chưa liên lạc với nhau.

"Em có mệt không?" Sau khi bắt máy, Hàn Phái hỏi cô.

Tần Thư: "Mệt."

Chính cô cũng không nhận ra, một từ mệt này của mình ngập tràn ý làm nũng.

Hàn Phái dừng công việc đang làm, "Sao thế, anh sẽ nói chuyện với em một lúc."

Tần Thư: "Cũng không có gì, chỉ là em mệt thôi." Vừa lúc đi đến bãi đỗ xe, mở cửa lên xe, bật điều hòa sau đó lười nhác dựa vào ghế, thở phào nhẹ nhõm.

Cô hỏi: "Anh thì sao? Tối rồi vẫn làm việc à?"

Hàn Phái: "Sắp có cuộc họp, tối nay hẹn Thu Lam bàn công việc." Hội đồng quản trị thông qua dự án đầu tư vào công ty bảo vệ môi trường, anh hẹn Thu Lam để bàn chi tiết cụ thể.

Từ ngày đó ở bệnh viện, Thu Lam chưa chủ động liên hệ lại với anh, có việc gì cũng sẽ trực tiếp tìm thư kí của anh.

Việc hôm nay quan trọng, cần phải gấp mặt nói chuyện, không thể để thư kí chuyên đạt thay được, nên anh đã hẹn Thu Lam trước.

Vừa nghe thấy hai chữ Thu Lam, Tần Thư "hừ" một tiếng, không nói câu gì.

Hàn Phái cười: "Không phải lại ăn giấm rồi đấy chứ, em ăn đến nghiện rồi à?"

Tần Thư đảo mắt xem thường: "Đúng đó, thì sao? Bây giờ em vừa phiền muộn lại mệt mỏi, đừng chọc vào em! Nếu anh trêu chọc em thì em sẽ không dễ yên cho anh đâu!"

Điều bộ của cô bây giờ chính là không nói lý lẽ, giống như quả pháo nhỏ phơi dưới nắng hè, không đốt mà tự mình phát nổ, Hàn Phái nhỏ giọng xoa dịu: "Nhớ anh rồi à?"

Trong nháy mắt, chỉ ba chữ thôi đã làm tiêu tan một ngày mệt mỏi, dù tức giận cô vẫn "Vâng" một tiếng.

Hàn Phái: "Anh biết."

Tần Thư: "..."

Cô còn đợi anh nói mấy câu ngon ngọt, kết quả anh đã biết rồi.

Tần Thư thật sự mệt mỏi, không muốn nói một lời nào, Hàn Phái cảm thấy được điều gì đó, hỏi: "Mở nhạc cho em nghe nhé."

"Được." Tần Thư cầm tai nghe, ném điện thoại sang bên cạnh, ngả ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Từ điện thoại truyền đến bản nhạc piano mà Hàn Phái bật cho cô nghe, vẫn là bản nhạc ở trang 23 đó.

"Bản nhạc này đối với anh có ý nghĩa đặc biệt gì sao?" Tần Thư hiếu kỳ hỏi.

Hàn Phái: "Trước kia không có nhưng bây giờ có."

Khóe miệng Tần Thư cong cong, không lên tiếng, yên tĩnh nghe nhạc.

Nghe một lúc thì ngủ mất, sau đó có tiếng nhạc khác đột ngột vang lên khiến Tần Thư giật mình tỉnh dậy, có cuộc gọi đến, cô nhìn giờ đã 7 giờ rưỡi tối rồi.

Cô ngủ hơn một tiếng, nhìn màn hình điện thoại, là Phương Mộ Hòa gọi đến.

Cô và Hàn Phái đã trò chuyện hơn một tiếng, anh vẫn bật nhạc cho cô nghe, điện thoại cũng sắp hết pin rồi.

"Hàn Phái?"

Gọi vài lần, đầu dây bên kia không ai trả lời.

Chắc là anh đi họp rồi.

Tần Thư đợi một lát để tỉnh táo lại mới nghe điện thoại của Phương Mộ Hòa.

"Đang ở công ty à?" Phương Mộ Hòa hỏi.

"Em sắp về nhà đây, có việc gì thế?" Tần Thư điều chỉnh lại ghế, chuẩn bị lái xe đi.

Phuong Mộ Hòa: "Anh đến nội thành rồi, ăn một bữa cơm với anh đi."

Tần Thư: "Chỉ có hai chúng ta thôi hả?"

"Ừ, nhân tiện bàn với em chút việc."

Phuong Mộ Hòa rất ít khi nghiêm túc nói chuyện với cô như thế, Tần Thư: "Được, gặp ở chỗ cũ nhé."

Sau khi tìm lộ trình, Tần Thư khởi động xe rời khỏi bãi đỗ xe, lúc sắp đến cổng, bên kia Hạ Cánh Nam và Hà Phi đứng trước ô tô, nắp capo xe của Hà Phi mở, hai người đang nói chuyện gì đó.

Hôm nay, Hạ Cánh Nam tan làm sớm vậy sao?

Tần Thư hạ cửa sổ xe, dừng lại, trước tiên chào Hạ Cánh Nam, rồi quay qua hỏi Hà Phi: "Làm sao thế?"

Hà Phi quay đầu lại: "Xe của tôi không khởi động được, chắc có vấn đề rồi." Lại bỗng nhiên nhớ tới: "Không phải cô bảo mệt về nhà nghỉ ngơi hả? Sao vẫn còn ở đây?"

Tần Thư xuống xe: "Tôi ngủ trên xe rồi, để tôi xem."

Hà Phi cười: "Suýt nữa thì tôi quên mất, cô còn biết sửa cả xe ô tô." Ngày đầu tiên Tần Thư đi làm, cô đã nói qua, lúc ấy anh ta tưởng chỉ nói đùa thôi, bây giờ xem ra chắc là thật rồi.

Hà Phi lại nói: "Tôi không biết về xe cộ cho lắm, Hạ tổng đang đề nghị chờ tôi một đoạn đường." Bây giờ đứng vào giờ tắc đường, gọi xe tải đến đây cũng không biết phải chờ đến khi nào, Hạ Cánh Nam bảo đợi sáng mai rồi gọi điện thoại cho cửa hàng 4S (Automobile Sales Serviceshop 4S).

Hạ Cánh Nam đứng một bên nhìn hai người họ người một câu ta một câu, bản thân thì như người ngoài.

Tần Thư ngồi vào trong xe khởi động vài lần, nghe tiếng động, nói với Hà Phi: "Ắc quy xe cậu hết điện rồi."

Nghiep vụ của Hà Phi và Hạ Cánh Nam rất tốt, nhưng đối với xe ô tô thì là những kẻ ngoại đạo.

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Hà Phi hỏi.

Tần Thư quan sát kỹ càng chiếc xe: "Tôi sạc cho anh chút điện, anh lái xe đến xưởng sửa chữa đổi bình ắc quy khác là được, xe của anh là mẫu năm 2013, sắp 5 năm rồi, nên đổi ắc quy đi."

Hà Phi sững sốt: "Chiếc xe nhỏ mười mấy vạn này của tôi mà cô cũng biết là mẫu năm nào hả?"

Tần Thư cười: "Có phải anh sùng bái tôi lắm đúng không? Tôi cho phép đấy."

Hà Phi: "..."

Hạ Cánh Nam ôm tay, vẫn nhìn cô chăm chú, hình ảnh tự tin tùy ý của cô giống như lúc anh ta vừa mới biết cô.

Hà Phi hỏi: "Cô có đồ sạc điện hả?"

Tần Thư: "Có chứ, người chơi xe nào cũng có hết." Cô quen biết Bạc Nhất và Phuong Mộ Hòa nhiều năm như thế, thứ khác thì không học được, nhưng chơi xe thì đã thành tính rồi.

Cô lái xe đỗ trước đầu xe Hà Phi, không tắt máy, xuống xe, mở cốp xe lấy hộp dụng cụ ra, lôi từ trong đó ra một đoạn dây ắc quy, đeo găng tay trắng.

Trời tối, ánh đèn bên này cũng không sáng lắm, "Hạ tổng, có thể soi đèn pin vào đây giúp em không?" Tần Thư hỏi Hạ Cánh Nam.

Hạ Cánh Nam gật đầu, đi tới.

Tần Thư đưa chiếc đèn pin chuyên dụng cho anh ta, "Cảm ơn."

Hạ Cánh Nam liếc mắt nhìn cô một cái, không lên tiếng.

Tần Thư nối dây với cực âm của ắc quy, ra hiệu bảo Hà Phi: "Anh thử khởi động xe xem."

Đúng là có tác dụng, khởi động được xe rồi.

Tần Thư cất dụng cụ: "Mau lái xe đến xưởng sửa chữa đi, không người ta tan làm mất."

Hà Phi cảm ơn Hạ Cánh Nam, buổi sáng, anh ta còn cảm thấy Hạ Cánh Nam có ý kiến với mình, xem ra là bản thân nghĩ nhiều, biết ô tô của ta xảy ra

sự cố, Hạ Cánh Nam liền đứng chờ muốn tiện đường đưa anh ta về.

Sau khi Hà Phi rời đi, bãi đỗ xe yên tĩnh chỉ còn lại hai người bọn họ, Hạ Cánh Nam nhìn cô: "Về sau đừng ngủ trong xe nữa, nguy hiểm lắm."

Tần Thư: "Em đóng hết cửa sổ xe rồi, không phải lo đâu ạ."

Hạ Cánh Nam "Ừ" một tiếng, muốn nói điều gì đó, nhưng chỉ thốt ra một câu: "Lái xe chậm thôi."

Tần Thư gật đầu, "Ngài cũng vậy ạ."

Đi qua ô tô của cô, anh ta vô tình liếc vào trong xe liền sững sờ.

Vật trang trí vẫn còn ở đó, lúc ấy ở Luân Đôn, cô thích cái này nên anh ta đã mua cho cô.

Tần Thư đóng cửa xe, Hạ Cánh Nam thu tầm mắt, rồi bước đến xe của mình.

Tạm biệt Hạ Cánh Nam, Tần Thư đi thẳng đến nhà hàng Tây.

"Không phải anh nói cuối tuần mới đến được hả?" Tần Thư dựa vào sofa, vẫn không có tinh thần chút nào, khoảng thời gian này cô bị mấy cái dự án lấn qua lấn lại vất kiệt hết sức lực.

Phương Mộ Hòa: "Công việc bàn sắp xong rồi, quay lại có chuyện." Nói xong gọi cho cô một đĩa hoa quả, rồi gọi cho mình một ly rượu vang đỏ.

"Gần đây thế nào?" Hần hỏi.

Tần Thư cười xấu xa: "Anh muốn hỏi sếp của em thế nào rồi đúng không?"

Phương Mộ Hòa liếc mắt nhìn cô, không thêm phản ứng.

Tần Thư: "Chị Mạn Dịch công tư phân minh, không bởi vì chia tay với anh mà giận chó đánh mèo lên em đâu."

Phương Mộ Hòa chỉ đĩa trái cây: "Ăn không nói."

Tần Thư giờ trò xấu, sau đó thật sự chỉ lo ăn, không nói câu nào, Phương Mộ Hòa hỏi cô, cô cũng không nói, còn học bộ dáng của hần, chỉ đĩa trái cây.

Phương Mộ Hòa tức đến bật cười: "Vui chưa?"

Tần Thư xia một miếng trái cây cho vào miệng: "Em đây gọi là nghe lời biết chưa." Đũa gạt xong, cô nhếch cằm: "Có chuyện gì quan trọng muốn nói với em hả?"

Phương Mộ Hòa nhấp ngụm rượu vang đỏ: "Anh nhìn trúng một dự án, muốn mua lại, giao cho ngân hàng bọn em làm nhé."

Tần Thư buông đĩa, nghiêm túc nói chuyện: "Dự án gì vậy?"

Phương Mộ Hòa: "Một công ty bảo vệ môi trường, tài liệu cụ thể anh sẽ gửi mail cho em."

Tần Thư: "Công ty niêm yết ạ?"

Phương Mộ Hòa gật đầu.

Tần Thư lại hỏi: "Tất cả hay một bộ phận?"

Phương Mộ Hòa: "Chỉ một bộ phận."

Tần Thư: "Vậy thì hơi khó."

Phương Mộ Hòa: "Không khó thì anh tìm em làm gì?"

Tần Thư cười: "Em chỉ là chuyên viên phân tích thôi, anh có dụng ý khác đúng không?"

Phương Mộ Hòa lắc ly rượu vang đỏ, muốn uống một ngụm, đến bên miệng lại để xuống: "Tốt xấu gì thì em cũng gọi anh một tiếng mẹ, khuê nữ đi làm anh không phải đưa cho em một dự án để ủng hộ hay sao?"

Tần Thư mỉm cười: "Dự án này quá lớn, em sợ làm không tốt, em không cần có được không?"

Phương Mộ Hòa: "..."

Tần Thư cười, trở lại chuyện chính: "Anh xác định để ngân hàng bọn em làm hả?"

Phuong Mộ Hòa: "Anh vốn định tìm một dự án cho em, bây giờ vừa khéo có luôn." Hấn có biết một chút về cách thức hoạt động trong ngân hàng, có nhân lực tài nguyên mới có thể lấy được dự án, tất cả mọi người bao gồm cả lãnh đạo sẽ tán dương bạn.

Với cái tính của Tần Thư, cho dù có anh họ là ông chủ, nhưng chưa chắc đồng nghiệp đã thích cô.

Cho đội các cô một dự án, để họ nhìn thấy tiền thưởng cuối năm mà không so đo với cô.

Tần Thư cầm ly nước khẽ chạm cốc với hấn, giữa hai người họ không cần nói nhiều mấy lời khách khí.

Cô thử hỏi dò một câu: "Anh có liên lạc với chị Mạn Định không?" Trước tết Nguyên Đán là cơ hội tốt nhất.

Phuong Mộ Hòa hỏi lại: "Tại sao phải liên lạc?"

Tần Thư: "...". Thăm nghĩ, tại sao phải liên lạc không phải trong lòng anh rõ nhất sao?

Cô không tham gia vào chuyện tình cảm giữa họ nữa, miễn không lại biến khéo thành vụng.

Chờ đến khi hợp tác chính thức rồi, còn sợ không liên lạc hay sao?

"Lại suy nghĩ vớ vẩn cái gì đấy?" Phuong Mộ Hòa liếc mắt nhìn cô.

Tần Thư cười: "Nghĩ nên cảm ơn anh thế nào đây?"

Phuong Mộ Hòa: "Thôi thôi, không trông cậy vào con sói mắt trắng nhà cô có thể cảm ơn tôi, đừng gây phiền toái cho tôi, tôi đã cảm ơn trời đất lắm rồi." Nói xong liền hỏi cô còn muốn ăn gì không.

Tần Thư lắc đầu, bảo buổi tối phải giảm béo, ăn trái cây là được.

Phuong Mộ Hòa cũng mệt mỏi, hai người ngồi một lát rồi về.

Tối dưới lầu, Phuong Mộ Hòa bỗng nhiên nhớ ra một chuyện: "Đúng rồi, gần đây chung sống với con rể tương lai của anh thế nào?"

Tần Thư: "...". Lần trước hấn gọi Hàn Phái là con rể, cô còn chưa kịp tìm hấn tính sổ, giờ chân đá hấn một phát: "Gọi một lần nữa thử xem."

Phuong Mộ Hòa cười, dùng sức xoa đầu cô: "Sói mắt trắng." Dặn dò: "Lái xe cẩn thận."

Tần Thư lên xe gửi một tin nhắn cho Hàn Phái rồi mới khởi động xe rời đi.

Hàn Phái đang bàn bạc việc hợp tác với Thu Lam ở văn phòng, điện thoại rung, anh nhấn mở xem, tin nhắn Tần Thư gửi tới là hình một cô gái đang tròn mắt.

Hàn Phái: "...".

Anh cười thâm, nhấn lại: [Trẻ con! Chốc nữa về tùy em làm loạn.]

Tần Thư: [Dù em làm loạn thế nào anh cũng sẽ đỡ dành em hả?]

Hàn Phái: [Ừ.]

Hai phút sau, Tần Thư lại gửi một tin nhắn: [Thật sự muốn cài đặt lại cái máy tính HP là anh, cài một cái hệ thống gọi là QS, về sau lúc anh đi gặp phụ nữ, ngay lập tức em sẽ tiến vào trạng thái ngủ đông, tự động tắt màn hình, khiến anh không thể nhìn người phụ nữ khác được nữa.

Tất nhiên, nếu được làm CPU thì càng tốt, một khi em không vui thì anh sẽ bị đem đi sửa.]

Sau khi Hàn Phái xem tin nhắn: "...".

Bạn đang đọc truyện *Mê Muội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.